

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

Code-switching between Central Thai and Northeastern Thai on Facebook

นามผู้วิจัย นางสาวพิชารีย์ เกะน้ำใส

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รักษาราชการแทน

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชไมภักดิ์ เตชะสอนันต์, Ph.D.)

(อาจารย์นันทธัชนันท์ นาคประทาน, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา อีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก
Code-switching between Central Thai and Northeastern Thai on Facebook

โดย

นางสาวพิชารีย์ เกะน้ำใส

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พิชชารีย์ เกะน้ำใส 2557: การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่น
อีสานในเฟซบุ๊ก ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชไมภัค เตชสุนันต์, Ph.D. 152 หน้า

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสานในสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลาง และภาษาไทยถิ่นอีสาน วิเคราะห์ชนิดและหน้าที่ของการสลับภาษา และอภิปรายการส่งผลของอายุและเพศในการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสาน โดยเก็บข้อมูลจากการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในแต่ละสถานะของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงอายุที่ 1 15-30 ปี ช่วงอายุที่ 2 31-45 ปี ช่วงอายุที่ 3 46 ปี ขึ้นไป ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละและค่าไคสแควร์

ผลการศึกษาพบความถี่ในการใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสานคือ ภาษาไทยกลาง ภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาอื่นแทรก ซึ่งภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุด รองลงมาคือ ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาอื่นแทรก และภาษาไทยถิ่นอีสาน ตามลำดับ ส่วนชนิดของการสลับภาษาที่พบ ได้แก่ การสลับภาษาภายในประโยค การสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค ซึ่งชนิดของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด คือ การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค รองลงมาคือ การสลับภาษาภายในประโยค และพบการสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด เมื่อวิเคราะห์หน้าที่ของการสลับภาษา พบจำนวน 14 หน้าที่ ได้แก่ การแจ้ง การถาม การเน้นย้ำ การอุทาน การเชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ การขอบคุณ การสนับสนุน การออกคำสั่ง การร้องขอ การประชดประชัน การแปล และการอวยพร ซึ่งการแจ้ง เป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุและเพศกับการสลับภาษานั้นพบว่า ช่วงอายุมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการสลับภาษา และชนิดของการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ช่วงอายุไม่มีความสัมพันธ์กับหน้าที่ในการสลับภาษาที่ระดับ 0.05 และความสัมพันธ์ของการสลับภาษากับเพศของกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่า เพศไม่มีผลต่อความถี่ในการสลับภาษา ชนิดของการสลับภาษา รวมไปถึงหน้าที่ของการสลับภาษาที่ระดับ 0.05 ผลการศึกษานี้เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ อีกทั้งยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาการสลับภาษาอื่นๆ

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Phitcharie Koanamsai 2014: Code-switching between Central Thai and Northeastern Thai on Facebook. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Assistant Professor Chamaipak Tayjasanant, Ph.D. 152 pages.

This research examines code-switching between Central Thai and Northeastern Thai on Facebook. It aims to study code-switching of Northeastern Thai Facebook users for regarding the proportion of using Central Thai and Northeastern Thai, to analyze types and functions of code-switching, and to discuss the influence of age and gender on code-switching. The data were statuses and comments of the sample group. The results are shown in percentage and chi-square.

The results have shown the highest frequency of Central Thai and Northeastern Thai on Facebook users' statuses and comments are in Central Thai, Northeastern Thai, Central Thai and Northeastern Thai, and Central Thai or Northeastern Thai mixed with other languages. Moreover, three types of code-switching are found: intra-sentential switching, inter-sentential switching, and tag switching. The most frequently found was tag switching, followed by intra-sentential switching and inter-sentential switching. Furthermore, this study has also found fourteen functions of code-switching: declaration, question shift, emphasis, interjection, invitation, clarification, rejection, gratitude, encouragement, directive, request, irony, translation, and blessing. The function of declaration is used the most.

There is also the relation between age and the proportion of code-switching and types of code-switching but there is not difference in statistics between age and functions of code-switching at 0.05; yet gender does not seem to influence code-switching at 0.05. The results have indicated the role of Central Thai and Northeastern Thai in computer-mediated communication, and also have implication for further code-switching studies.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชไมภักดิ์ เตชะสอนันต์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำแนะนำและความรู้อันมีค่ายิ่งต่อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนการตรวจแก้ไขด้วยความเอาใจใส่ของอาจารย์ และความเมตตาของอาจารย์ที่ทุ่มเททั้งร่างกาย และแรงใจที่นับว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนหาที่เปรียบมิได้

กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มล.จรัลวิไล จรูญโรจน์ ที่กรุณารับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้วิจัย และชี้ทางให้ผู้วิจัยในการปรับปรุงและแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างดียิ่ง

งานวิจัยชิ้นนี้จะสำเร็จลุล่วงมิได้หากปราศจากข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ จากเพชบุ๊คของผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อนในเพชบุ๊คที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการขอเก็บข้อมูล และสอบถามข้อมูลต่างๆ

ขอบคุณนนท์ อนนท์ บำรุงภักดี และพี่บุษ บุษบา แฝงสาเคน เพื่อนรักทั้งสองคนที่คอยให้กำลังใจกันและกัน ตั้งแต่เรียนและทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ ซึ่งช่วยเหลือกันมาโดยตลอด ทั้งปัญหาและอุปสรรคที่พบก็สามารถแก้ไขและผ่านพ้นไปได้ด้วยดีจากการช่วยเหลือกันของเราทั้งสามคน ขอขอบคุณที่เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันทั้งในยามสุขและยามทุกข์

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณพล คุณเพทาย รงค์สุวรรณ ที่ให้กำลังใจตั้งแต่เริ่มต้นทำวิทยานิพนธ์ คอยเตือนสติและกระตุ้นให้ผู้วิจัยดำเนินการทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วง และสำหรับบุคคลที่รักและสำคัญมากที่สุดในชีวิต คุณพ่อ และคุณแม่ ผู้ซึ่งคอยให้กำลังใจและสนับสนุนลูกทุกอย่างในด้านการเรียนและทุกอย่างในชีวิต รวมไปถึงกำลังใจจากน้องสาว และน้องชาย ประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้และคุณงามความดีทั้งหลายขอมอบแด่คุณพ่อ คุณแม่ และบุคคลอันเป็นที่รักของผู้วิจัยทุกคน

พิชชารีย์ เกะน้ำใส

พฤษภาคม 2557

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(5)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	5
นิยามศัพท์	5
ข้อจำกัดของการวิจัย	6
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาวะสองภาษา และภาวะหลายภาษา	7
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษา	9
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและอินเทอร์เน็ต	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
สรุป	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	44
กลุ่มตัวอย่าง	44
การเก็บและรวบรวมข้อมูล	45
การวิเคราะห์ข้อมูล	46
การตรวจสอบความเชื่อมั่นของผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
สรุป	49
บทที่ 4 การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน	50
รูปแบบการใช้ภาษาในการตั้งสถานและการแสดงความคิดเห็น	
ของกลุ่มตัวอย่าง	50
การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน	
ในรูปแบบต่าง ๆ จำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง	61

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ในรูปแบบต่าง ๆ จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง	64
สรุป	68
บทที่ 5 ชนิดของการสลับภาษา	69
ชนิดของการสลับภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น	69
ชนิดของการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง	77
ชนิดของการสลับภาษาจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง	80
สรุป	83
บทที่ 6 หน้าที่ของการสลับภาษา	84
หน้าที่ของการสลับภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่าง	84
หน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง	123
หน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง	127
สรุป	131
บทที่ 7 สรุปและอภิปรายผลการวิจัย	133
สรุปผลการวิจัย	133
อภิปรายผลการวิจัย	136
ข้อเสนอแนะ	138
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	140
ภาคผนวก	145
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	152

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	จำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ในรูปแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง	50
4.2	จำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ในรูปแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ	61
4.3	จำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ในรูปแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	64
4.4	จำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ในรูปแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุและเพศ	67
5.1	จำนวนและสัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง	69
5.2	จำนวนและสัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ	77
5.3	จำนวนและสัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	80
5.4	จำนวนและสัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุและเพศ	82
6.1	จำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง	84
6.2	จำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ	123
6.3	จำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	127

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่

หน้า

- 6.4 จำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามช่วงอายุและเพศ

130

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
4.1	สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานของกลุ่มตัวอย่าง	51
4.2	สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ	62
4.3	สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	65
5.1	สัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง	70
5.2	สัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ	78
5.3	สัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	80
6.1	สัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง	85
6.2	สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่ 1	124
6.3	สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่ 2	125
6.4	สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่ 3	126
6.5	สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง เพศชาย	128
6.6	สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง เพศหญิง	129

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทและมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคที่มีเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยและก้าวไกลขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเราต้องการค้นหาข้อมูลต่าง ๆ นั้น เราเพียงแค่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่กี่นาที เราก็จะได้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เราต้องการอย่างรวดเร็ว เพียงแค่ค้นหาจากเว็บไซต์ที่รวบรวมข้อมูลที่เราต้องการไว้ นอกจากเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลหรือความรู้ต่าง ๆ แก่เราแล้วนั้น ยังมีเว็บไซต์ที่เป็นเครือข่ายสังคมให้เราได้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ได้อย่างง่ายดายด้วยเช่นกัน ทำให้มนุษย์เรานั้นได้มีการแสดงออกทางภาษาอย่างหลากหลายมากยิ่งขึ้น เมื่อกล่าวถึงภาษาและอินเทอร์เน็ตนั้น Crystal (2002) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างกัน เป็นสื่อกลางทางอิเล็กทรอนิกส์และใช้กันทั่วโลก ซึ่งลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ก็มีความสำคัญต่อชนิดของภาษาที่พบในเว็บไซตนั้น ทางเลือกในการสื่อสารของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนั้นจะถูกจำกัดโดยฮาร์ดแวร์ (hardware) คอมพิวเตอร์ เพื่อการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต ดังนั้นสิ่งต่าง ๆ บนแป้นพิมพ์หรือคีย์บอร์ด (keyboard) นั้นจะเป็นตัวกำหนดความสามารถทางภาษา ซึ่งเป็นชนิดของข้อมูลที่สามารถถูกส่งไปได้ และชนิดและรูปร่างของหน้าจอคอมพิวเตอร์จะเป็นตัวกำหนดความสามารถทางภาษาที่สามารถรับได้เช่นกัน และเป็นชนิดข้อมูลที่สามารถมองเห็นได้ ทั้งผู้ส่งและผู้รับจะถูกจำกัดทางภาษาโดยคุณสมบัติของซอฟต์แวร์ (software) และฮาร์ดแวร์ที่เชื่อมโยงกัน

สำหรับยุคที่มีการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัยเช่นนี้คงเลี่ยงไม่ได้ที่จะกล่าวถึงเว็บไซต์เครือข่ายสังคมที่ได้รับความนิยมอย่างเฟซบุ๊ก (Facebook) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่มีผู้ใช้งานทั่วโลก เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารกันหรือบอกเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันผ่านสื่อออนไลน์ ผู้ใช้สามารถสร้างข้อมูลของตนเอง เพิ่มรายชื่อผู้ใช้งานคนอื่น ๆ เพื่อติดต่อกัน หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน นอกจากนี้เพ็ญภา พวงประโคน (2554) ได้กล่าวถึงเฟซบุ๊กว่า นอกจากจะเป็นเว็บไซต์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคลแล้ว ยังเป็นเครื่องมือทางธุรกิจการค้า ประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข่าวสาร หรือแม้กระทั่งใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง และ “เฟซบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสารใน ‘โลกเสมือน’” ที่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์และผลกระทบต่าง ๆ มากมายในโลกของความเป็นจริง โดยมีเหล่าผู้ใช้งานเฟซบุ๊กเป็นตัวขับเคลื่อน” เราสามารถรับรู้และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้จากเฟซบุ๊กมากมาย ขึ้นอยู่กับว่าเรามองในแง่มุมไหน และใช้ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ในด้านใดกับตนเองมากที่สุด ถ้ามองถึงภาษาที่ผู้ใช้งานเฟซบุ๊กแต่ละคนแสดงออกมานั้น ก็จะทำให้เราเห็นถึง

ความหลากหลายทางภาษา และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันหรือช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่จะมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ไปตามกาลเวลา ดังเช่นเทคโนโลยีการสื่อสารที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ภาษาก็เช่นกัน ซึ่งไม่ว่าจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด เราก็สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้ตลอดเช่นกัน

จากการที่ผู้วิจัยเองได้ใช้งานเฟซบุ๊กอยู่เป็นประจำ ทำให้ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นการใช้ภาษาในการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตของผู้ใช้งานเฟซบุ๊กคนอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ใช้งานคนอื่นในฐานะเพื่อนในเฟซบุ๊กของผู้วิจัยเป็นบุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงมีความสามารถในการใช้สองภาษา คือภาษาไทยกลาง และภาษาไทยถิ่นอีสาน รวมถึงผู้วิจัยเอง การใช้สองภาษาสลับกันไปสลับกันมาเป็นเรื่องปกติในการดำรงชีวิตประจำวันสำหรับคนที่ภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือคนอีสานอยู่แล้วในบางสถานการณ์ หรือในกรณีสนทนากับคู่สนทนาที่ต่างกัน เช่น การใช้ภาษาไทยกลางกับครูที่โรงเรียน และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานกับคนในครอบครัว แต่สิ่งที่น่าสนใจคือ นอกจากการเลือกใช้ภาษาหรือการสลับภาษาทั้งสองจะใช้ในการสนทนาปกติแล้ว ยังมีการใช้ทั้งสองภาษาสลับกันไปมาในสังคมออนไลน์อีกด้วย โดยผู้วิจัยสังเกตจากการสลับภาษาในการตั้งสถานะรวมถึงการแสดงความคิดเห็นของเพื่อนในเฟซบุ๊กของผู้วิจัยที่เป็นคนอีสานที่สามารถพูดได้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน มีการสลับภาษาทั้งสองไปมา ซึ่งเป็นที่น่าสนใจคือการสลับภาษาดังกล่าวนี้นี้ เนื่องจากไม่ใช่การสนทนาปกติที่ผู้พูดและผู้ฟังพูดคุยต่อหน้ากันหรือพูดคุยกันผ่านทางโทรศัพท์ แต่เป็นการสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ที่ผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้เจอหน้ากัน หรือได้ยินเสียงของกันและกัน บางคนอาจจะไม่รู้จักกัน แต่เป็นการพูดคุยหรือใช้ภาษาจากภาษาพูดถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งผู้ใช้งานคนอื่นสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลคนหนึ่งแสดงออกมาหรือที่เรียกว่าโพสต์ (Post) ข้อความต่าง ๆ ออกมานั่นเอง

การสลับภาษา (Code-switching) นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก เพราะเป็นความสามารถของผู้ใช้สองภาษา (bilingual) หรือหลายภาษา (multilingual) และทำให้เกิดการสลับภาษาขึ้นในกลุ่มคนเหล่านี้ Richard and Schmidt (2002) ได้อธิบายถึง การสลับภาษาว่าคือ การปนรหัสหรือปนภาษาสองภาษาโดยไม่มีการเปลี่ยนเรื่องสนทนา ซึ่งเป็นปกติของชุมชนผู้พูดสองภาษาหรือหลายภาษาและเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นหนึ่งเดียว และการสลับภาษานี้ยังสามารถพัฒนาระดับต่าง ๆ ของภาษา เช่น ระบบเสียง หน่วยคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นต้น นอกจากนี้อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ยังให้คำจำกัดความ การสลับภาษา ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษา โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นสองภาษา ซึ่งจะสลับภาษาในระดับประโยค และยังสามารถหมายถึงการใช้วิธภาษาสลับกันด้วย นับว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างมากสำหรับความสามารถในการสลับภาษาของผู้ที่สื่อสารได้มากกว่าหนึ่งภาษา เพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ และการสลับภาษายังรวมถึงการสลับภาษาย่อย

(dialect switching) ด้วย ดังที่ราชบัณฑิตยสถาน (2553) ได้อธิบายถึงความหมายของการสลับภาษาย่อย หรือการสลับภาษาถิ่นว่า คือ การที่ผู้พูดสองภาษาย่อยหรือภาษาถิ่นใช้ภาษาเหล่านั้นสลับกันในระดับประโยค เช่น พูดภาษาไทยกรุงเทพสองถึงสามประโยค ต่อด้วยภาษาไทยเชียงใหม่อีกสองถึงสามประโยค และสลับมาพูดภาษาไทยกรุงเทพอีก

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยที่ผ่านมาได้มีการศึกษาการสลับภาษา เช่น การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนที่ศึกษาในหลักสูตรการเรียนการสอนแบบสองภาษา (Chaiwichian, 2007) โดยการศึกษาความถี่ในการสลับภาษาไทยและอังกฤษและหน้าที่ของการสลับภาษา นอกจากนี้ยังมีงานวิจัย การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ของนักศึกษาชาวใต้ (บงกช ฐานุดตม, 2541) โดยศึกษาการสลับภาษาภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการสลับภาษา ซึ่งปัจจัยที่เลือกศึกษาได้แก่ ปัจจัยด้านเพศ ความสัมพันธ์ของคู่สนทนา สถานที่ และเรื่องที่พูด และการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม จังหวัดปราจีนบุรี (นันทนา อินทามะ และคณะ, 2547) เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่างานวิจัยในอดีตมีการศึกษาการสลับภาษาโดยการศึกษาจากการสนทนาหรือภาษาพูดของผู้พูดสองภาษา หรือเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันจากการใช้ชีวิตในโรงเรียนและอยู่ที่บ้าน และศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการสลับภาษาในลักษณะที่คล้ายกัน แต่มีส่วนน้อยที่จะมีผู้สนใจที่จะศึกษาภาษาพูดที่ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียน หรือภาษาที่ใช้ในสังคมออนไลน์ งานวิจัยนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาในภาษาที่ใช้เฟกบุ๊กเขียนหรือแสดงออกทางภาษาในเว็บไซต์ดังกล่าว โดยที่ผู้รับรู้ถึงสิ่งที่ผู้ใช้งานคนนั้นๆ เขียนออกมาเป็นคนทุกเพศทุกวัย ทุกอาชีพ หรือแม้แต่คนที่ต่างภูมิภาค ซึ่งใช้คนละภาษาถิ่นกัน โดยอาจจะมีความแตกต่างจากสื่อสารในชีวิตประจำวันปกติ เพราะเป็นสิ่งที่เราต้องการให้ผู้อื่นเห็น หรือรับรู้ในสิ่งที่เราต้องการจะบอกหรือแสดงออกไปในพื้นที่สาธารณะ นอกจากนี้ปัจจัยทางสังคมด้านอายุ และเพศน่าจะเป็นตัวแปรสำคัญต่องานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์สังคมที่น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษาหรือแม้แต่การศึกษาภาวะสองภาษาหรือภาวะหลายภาษาที่ผ่านมามุ่งศึกษาถึงสองตัวแปรดังกล่าว ผลการศึกษาต่างๆ ดังกล่าวพบทั้งอายุและเพศมีผลและไม่มีผลต่อการสลับภาษา ซึ่งงานวิจัยนี้ต้องการศึกษาด้วยเช่นกันว่าเพศและอายุมีผลต่อการสลับภาษาในสังคมออนไลน์ด้วยหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสาน
2. เพื่อวิเคราะห์ชนิดและหน้าที่ของการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสาน จากการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น
3. เพื่ออภิปรายการส่งผลของอายุและเพศในการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ก่อให้เกิดการตระหนักถึงการใช้ภาษาถิ่นผ่านสื่อออนไลน์
2. สามารถนำผลจากการศึกษาไปอธิบายหรือคาดเดาชนิด หน้าที่ และปัจจัยทางสังคม ด้านอายุและเพศของการสลับภาษาของผู้พูดภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ ในเฟซบุ๊กได้
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ รวมไปถึง การศึกษาภาวะสองภาษาย่อย (bidialectalism) ในเครือข่ายสังคมออนไลน์

สมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในเฟซบุ๊ก
2. พบชนิดของการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด ส่วนการสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาภายในประโยคพบในสัดส่วนที่น้อย และพบหน้าที่ของการสลับภาษาซึ่งจะแตกต่างกันไปตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง
3. ตัวแปรด้านอายุและเพศมีผลต่อการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสานในบัญชีรายชื่อเพื่อนในเฟซบุ๊กของผู้วิจัยเท่านั้น ไม่ศึกษาการสลับภาษาอื่นหรือภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ
2. ศึกษาการสลับภาษาจากการตั้งสถานะ และการแสดงความคิดเห็นในแต่ละสถานะในเฟซบุ๊กของกลุ่มตัวอย่าง ไม่ศึกษาการแสดงความคิดเห็นของบุคคลอื่นในสถานะนั้น ๆ
3. ไม่ศึกษาคำสั้น ๆ เช่น คำพยางค์เดียวที่เป็นคำที่ใช้ทั้งในภาษาไทยกลาง และภาษาไทยถิ่นอีสานที่อยู่เดี่ยว ๆ เนื่องจากไม่มีความชัดเจนในการวิเคราะห์เพราะไม่สามารถระบุสำเนียงการใช้ภาษาได้ เช่น คำเลียนเสียงหัวเราะ ได้แก่ 5555 ห่า ๆ เป็นต้น

นิยามศัพท์

การสลับภาษา หมายถึง การใช้สองภาษาหรือสองภาษาย่อยสลับกัน ในงานวิจัยนี้เป็นการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานสลับกันไปมาในเฟซบุ๊ก เช่น วันนี้อากาศร้อนจัง หนหวยเด้น้อ เป็นต้น “วันนี้อากาศร้อนจัง” เป็นภาษาไทยกลาง ส่วน “หนหวยเด้น้อ” เป็นภาษาไทยถิ่นอีสาน

ชนิดของการสลับภาษา หมายถึง การพูดข้อความหนึ่งโดยใช้ภาษาหนึ่ง และสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่ง ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ในระดับคำ วลี อนุประโยค หรือประโยคก็ได้

หน้าที่ของการสลับภาษา หมายถึง การใช้การสลับภาษาเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ ของผู้พูด

เฟซบุ๊ก (Facebook) หมายถึง เว็บไซต์เครือข่ายสังคมที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน เป็นเว็บไซต์ที่ผู้ใช้งานสามารถสร้างข้อมูลส่วนตัว หรือเพิ่มผู้ใช้งานอื่นและเข้าร่วมกลุ่มต่าง ๆ ตามความสนใจได้ และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในสื่อสาธารณะนี้

สถานะ หมายถึง ข้อความที่กลุ่มตัวอย่างเขียนในเฟซบุ๊ก หรือที่เรียกว่า สเตตัส (status) ซึ่งบางสถานะอาจจะมีการใช้รูปภาพประกอบด้วย และในแต่ละสถานะจะมีการแสดงความคิดเห็นหรือไม่ก็ได้ โดยแต่ละสถานะผู้ใช้งานคนอื่นหรือผู้ตั้งสถานะเองสามารถกดถูกใจ (Like) ในสถานะดังกล่าวได้

การแสดงความคิดเห็น หมายถึง ข้อความที่เป็นการแสดงถึงความรู้สึก หรือข้อคิดเห็น ในแต่ละสถานะของผู้ใช้เฟซบุ๊ก หรือที่เรียกว่า คอมเมนต์ (comment) ซึ่งนอกจากเป็นข้อความ แล้วยังสามารถโพสต์ (Post) รูปภาพแทนการแสดงความคิดเห็นที่เป็นแบบข้อความได้เช่นกัน โดยแต่ละการแสดงความคิดเห็นผู้ใช้งานคนอื่นหรือผู้เขียนแสดงความคิดเห็นเองสามารถกด ถูกใจ (Like) ในแต่ละการแสดงความคิดเห็นดังกล่าวได้

ภาษาไทยกลาง หมายถึง ภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อกันทั่วประเทศไทย ซึ่งในงานวิจัยนี้เป็นภาษาไทยกลางที่ใช้ในเฟซบุ๊ก ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ถ่ายทอดออกมาเป็นรูปของภาษาเขียน

ภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดกันส่วนใหญ่ในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งในงานวิจัยนี้เป็นภาษาไทยถิ่นอีสานที่ใช้ในเฟซบุ๊กซึ่งเป็นถ้อยคำที่ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนโดยใช้ตัวอักษรภาษาไทย และถ่ายทอดออกมาในรูปคำศัพท์ วลี หรือสำนวนภาษาไทยถิ่นอีสาน

ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊กนั้นเป็นการศึกษาภาษาที่กลุ่มตัวอย่างถ่ายทอดภาษาของตนออกมาในรูปภาษาเขียน ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงศึกษาและวิเคราะห์ตามรูปแบบที่ปรากฏเท่านั้น เช่น คำว่า “ปลา” ที่หมายถึงสัตว์น้ำชนิดหนึ่ง จะถูกวิเคราะห์ให้เป็นภาษาไทยกลาง แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างใช้คำว่า “ปา” ในบริบทที่หมายถึง สัตว์น้ำชนิดหนึ่งเช่นกัน จะถูกวิเคราะห์ให้เป็นภาษาไทยถิ่นอีสานเนื่องจากคำในภาษาไทยถิ่นอีสานไม่นิยมออกเสียงควบกล้ำ ร ล และ ว และคำบางคำหรือสำนวนบางส่วนไม่สามารถระบุสำเนียงการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างได้

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด และทฤษฎี รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาวะสองภาษา และภาวะหลายภาษา
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษา
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและอินเทอร์เน็ต
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาวะสองภาษา และภาวะหลายภาษา

ภาวะสองภาษา (bilingualism)

อมรา ประสิทธิ์ฐสินธุ์ (2532) ได้ให้คำจำกัดความว่า ภาวะสองภาษา คือ ภาวะที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งสามารถใช้ภาษาในการพูดได้สองภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนกัน สังคมที่มีภาวะสองภาษาหรือสังคมสองภาษา คือสังคมหรือชุมชนที่สมาชิกพูดได้สองภาษา นอกจากนั้นอมรา ยังได้อธิบายถึงภาวะสองภาษาย่อย (bidialectalism) ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่มีความสัมพันธ์กันและคล้ายคลึงกันไว้อีกด้วยว่าเป็นภาวะที่บุคคลสามารถพูดภาษาย่อยได้สองภาษา โดยส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นภาษาย่อยและไม่ใช้ภาษามาตรฐาน และอีกภาษาหนึ่งมักเป็นภาษามาตรฐานที่ใช้ในห้องเรียน Richard and Schmidt (2002) อ้างไว้ในทำนองเดียวกันว่า ภาวะสองภาษาย่อยเป็นการใช้สองภาษาย่อยซึ่งภาษาหนึ่งเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรีหรือภาษามาตรฐาน จะใช้ในขอบเขตที่เป็นทางการ เช่น ใช้ที่โรงเรียน หรือที่ทำงาน ส่วนอีกภาษาหนึ่งเป็นภาษาย่อยที่ไม่มีศักดิ์ศรี ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นการทางการ เช่น ใช้กับครอบครัว หรือเพื่อน

ราชบัณฑิตยสถาน (2553) กล่าวถึงภาวะสองภาษาว่า ภาวะที่คนใดคนหนึ่งหรือสังคมใดสังคมหนึ่งสามารถพูดได้สองภาษา และมีการใช้ภาษาทั้งสองนั้นได้อย่างเท่าเทียมกันใน

สถานการณ์ต่าง ๆ โดยไม่มีการกำหนดตายตัวว่าในสถานการณ์ใดต้องใช้ภาษาใด และความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองอาจเท่ากันหรือไม่ก็ได้

นอกจากนี้ Richard and Schmidt (2002) ยังสรุปไว้ว่า ภาวะสองภาษา เป็นภาวะที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลใช้ภาษาอย่างน้อยสองภาษา ซึ่งเป็นภาวะปกติในหลายๆ ประเทศของโลก

ดังนั้น ภาวะสองภาษา หรือ แม้แต่ภาวะสองภาษาย่อย คือภาวะที่คนเรามีความสามารถในการใช้สองภาษาหรือสองภาษาย่อยได้อย่างเป็นธรรมชาติและสามารถใช้ภาษาทั้งสองนั้นได้เป็นอย่างดีนั่นเอง

ภาวะหลายภาษา (multilingualism)

Richard and Schmidt (2002) อธิบายภาวะหลายภาษาไว้ว่า เป็นการใช้อย่างน้อยสามภาษาหรือมากกว่านั้นโดยบุคคลคนเดียวหรือ กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งๆ

Wardhaugh (2006) ยังกล่าวถึงภาวะหลายภาษาไว้ว่า ในหลายๆ ภูมิภาคของโลกเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคลซึ่งต้องพูดหลายๆ ภาษา บางครั้งมีการใช้หนึ่งภาษาหรือมากกว่าหนึ่งภาษาที่บ้านของตน และใช้อีกภาษาหนึ่งในหมู่บ้าน และใช้ภาษาอื่นเพื่อจุดประสงค์ทางการค้า รวมไปถึงการใช้ภาษาอื่นในการติดต่อกับโลกภายนอก โดยภาษาที่หลากหลายเหล่านี้เป็นการรับมาอย่างเป็นธรรมชาติและไม่รู้ตัว และการเปลี่ยนจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งถูกกระทำโดยปราศจากความลังเลใดๆ

ประเทศที่มีภาวะหลายภาษา เช่น สิงคโปร์ ความสามารถในการเปลี่ยนจากภาษาหนึ่งไปใช้อีกภาษาหนึ่งในสิงคโปร์นั้นเป็นเรื่องปกติ เนื่องจากสิงคโปร์มีภาษาราชการถึงสี่ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนกลาง ภาษาทมิฬ* และภาษามาลเลย์ ซึ่งทั้งสี่ภาษาเหล่านี้เป็นภาษาราชการทั้งหมด สำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางภาวะหลายภาษาอย่างสิงคโปร์นั้น จัดให้มีการเลือกใช้ภาษาอย่างกว้างขวาง ซึ่งการเลือกภาษาจะขึ้นอยู่กับโอกาสและถูกกำหนดด้วยปัจจัยต่างๆ ด้วย (Wardhaugh, 2006)

นอกจากนี้ Wardhaugh ยังกล่าวอีกว่าภาวะหลายภาษาสามารถเกิดขึ้นได้จากการแต่งงานข้ามกลุ่มชาติพันธุ์ เพราะเกิดจากการเรียนรู้ภาษาของกันและกัน จากการใช้ชีวิตร่วมกัน จึงเกิด

* ภาษาทมิฬ (Tamil) หรือที่คนไทยรู้จักกันดีคือ ภาษาทมิฬ แต่การสะกดว่า “ทมิฬ” เป็นการสะกดที่ถูกต้องตามที่คนอินเดียในปัจจุบันใช้

การถ่ายทอดภาษากันเกิดขึ้น Wardhaugh ยกตัวอย่างที่น่าสนใจของภาวะหลายภาษาของ คนตูกาโน (Tukano) ที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของอเมซอน ซึ่งเป็นเขตแดนระหว่าง ประเทศโคลัมเบีย และบราซิล (Sorensen, 1971 cited in Wardhaugh, 2006) Wardhaugh กล่าวถึงคนตูกาโนว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ต้องพูดหลายภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณีของกลุ่ม ชาติพันธุ์นี้ ผู้ชายจะแต่งงานกับคนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น หมายความว่าไม่มีผู้ชายคนใดที่จะมีภรรยาที่ พูดภาษาเดียวกับตนได้ ผู้ชายจะเลือกผู้หญิงที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์อื่น เป็นเพื่อนบ้านที่พูดภาษา อื่นๆ ในการแต่งงาน ผู้หญิงต้องย้ายไปอยู่บ้านฝ่ายชาย ดังนั้นภายในหมู่บ้านจะมีการใช้ภาษาที่ หลากหลาย ภาษาต่างๆ ที่ผู้หญิงพูดมีต้นกำเนิดมาจากเผ่าพันธุ์เพื่อนบ้านที่แตกต่างกันออกไป ลูกๆ ของพวกเขาจะเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่มีภาวะหลายภาษานี้ พ่อและแม่ของเด็กจะพูดกัน คนละภาษา และผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เด็ก ๆ มีการติดต่อสัมพันธ์ด้วยเป็นประจำบางทีก็อาจจะพูดภาษา อื่นด้วย แต่อย่างไรก็ตามนั้นสมาชิกในชุมชนนี้ก็มี ความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาต่างๆ เพื่อที่คนส่วน ใหญ่จะได้พูดคุยกัน ได้หลายภาษามากที่สุด ภาวะหลายภาษานั้นได้ถูกมองข้ามไปและมีการเปลี่ยน จากภาษาหนึ่งไปใช้อีกภาษาหนึ่งในช่วงเวลาของการสนทนาในหัวข้อเดียว ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา มากๆ ในความเป็นจริงแล้วภาวะหลายภาษาของคนตูกาโนเป็นเรื่องปกติมาก พวกเขาแทบจะไม่ รู้ตัวว่าตัวเองพูดภาษาที่ต่างกันหลายภาษา ซึ่งมีเปลี่ยนจากภาษาหนึ่งไปใช้อีกภาษาหนึ่งได้อย่าง ง่าย ๆ ในช่วงเวลาเดียวกัน

นอกจากนี้ราชบัณฑิตยสถาน (2553) ยังอธิบายถึงภาวะหลายภาษาว่าเป็นภาวะที่คนใด คนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งสามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งภาษา ซึ่งเป็นภาวะที่เห็นได้โดยทั่วไป เช่น คนไทยบางคนสามารถพูดได้ถึงสี่ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาอังกฤษ ภาษาท้องถิ่น และภาษาต่างประเทศ ซึ่งชุมชนและสังคมที่ประกอบด้วยคนที่พูดได้หลายภาษา เรียกว่า ชุมชนหลายภาษา และสังคมหลายภาษาตามลำดับ และภาวะหลายภาษามีความหมาย ครอบคลุมถึงภาษาย่อยด้วย ดังนั้น การที่บุคคลพูดภาษาย่อย โดยเฉพาะภาษาถิ่นได้หลายภาษา นั้น ก็ถือว่าเป็นภาวะหลายภาษาด้วยเช่นกัน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษา

คำจำกัดความของการสลับภาษา

Richard and Schmidt (2002) ได้อธิบายถึง การสลับภาษาว่า คือ การปนรหัสหรือปน ภาษาสองภาษา ซึ่งเป็นปกติของชุมชนผู้พูดสองภาษาหรือหลายภาษา และเป็นสัญลักษณ์ของ ความเป็นหนึ่งเดียว และการสลับภาษานี้ยังสามารถพัฒนาระดับต่างๆ ของภาษา เช่น ระบบเสียง หน่วยคำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นต้น

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ยังให้คำจำกัดความ การสลับภาษา ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษา โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นสองภาษา ซึ่งจะสลับภาษาในระดับประโยค และยังสามารถหมายถึงการใช้วิธภาษาสลับกันก็ได้

Holmes (2008) กล่าวถึงการสลับภาษาว่า ในบางครั้งคนเราจะสลับภาษาภายในขอบเขตหรือสถานการณ์ทางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงในบางอย่างที่ชัดเจน เช่น การสนทนากับบุคคลที่ไม่คุ้นเคย หรือมีบุคคลอื่นเข้ามาร่วมสนทนาใหม่ จึงต้องมีการเปลี่ยนไปใช้ภาษาอื่นด้วย Holmes ได้ยกตัวอย่างบทสนทนาของชาวเมารี (Maori) ที่พูดภาษาเมารีและภาษาอังกฤษ โดยมี การสลับภาษาเกิดขึ้นในการสนทนา

[ภาษาเมารีแสดงด้วยตัวเอียง และคำแปลอยู่ในวงเล็บ]

Sarah: I think everyone's here except Mere.

John: She said she might be a bit late but actually I think that's her arriving now.

Sarah: You're right. *Kia ora Mere. Haere mai. Kei te pehea koe?*

[HI MERE. COME IN. HOW ARE YOU?]

Mere: *Kia ora e hoa. Kei te pai. Have you started yet?*

[HELLO MY FRIEND. I'M FINE]

(Holmes, 2008: 35)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่า Mere พูดภาษาเมารี ถึงแม้ว่าการสนทนาครั้งนี้จะเริ่มด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ แต่ Sarah ก็เปลี่ยนไปพูดภาษาเมารีกับ Mere การใช้คำทักทายโดยการเลือกใช้ภาษาเมารีนั้นเป็นสำนวนที่แสดงออกถึงความเป็นกลุ่มเดียวกัน ดังนั้นการสลับภาษามีความสัมพันธ์กับคู่สนทนาหรือผู้ฟังที่เฉพาะเจาะจงด้วย การสลับภาษาสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ทางสังคมและก่อให้เกิดผลดีต่อการแสดงออกต่อผู้ร่วมร่วมสนทนาใหม่ ผู้พูดอาจสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่งในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของสมาชิกในกลุ่ม และการแสดงออกถึงเชื้อชาติเดียวกันของผู้ฟังหรือคู่สนทนา แม้ว่าผู้พูดอาจจะไม่ชำนาญมากในการใช้ภาษาที่สอง พวกเขาก็อาจจะใช้วลีหรือประโยคสั้น ๆ เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวนี้

นอกจากนี้ Holmes กล่าวถึงชาวสกอตแลนด์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่ราบสูงว่า พวกเขาไม่ได้ชำนาญในการใช้ภาษาแกลิค (Gaelic) แต่ยังแสดงออกถึงการเป็นชุมชนผู้พูดภาษาแกลิคท้องถิ่น โดยการใช้ภาษาแกลิคต่อท้ายประโยค และวลีต่างๆก็จะใช้ภาษาอังกฤษสลับกันไป ชาวเมารีจะใช้คำและวลีภาษาเมารีในกรณีเช่นนี้ด้วยเช่นกัน แม้ว่าพวกเขาจะมีความรู้มากหรือน้อยในภาษาเมารีก็ตาม การสลับภาษาเช่นนี้จะสับสนมากและจะถูกสร้างขึ้นเพื่อเหตุผลทางสังคมในการบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ทางเชื้อชาติของผู้พูดและเกิดความสามัคคีกับผู้ฟัง ดังนั้นการสลับภาษาตามแนวคิดของ Holmes มีความสัมพันธ์กับการแสดงออกถึงสถานะ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่มชาติพันธุ์ และการสนทนากับคู่สนทนาที่เฉพาะเจาะจง

Romaine (2000) ยังอธิบายการสลับภาษาไว้ว่า เกิดจากการที่ผู้พูดใช้สองภาษา หรือมากกว่าสองภาษา สลับกันไปมา โดยเป็นการสลับภาษากันในระดับวลีขึ้นไป ซึ่งมักเกิดขึ้นในสังคมสองภาษา หรือหลายภาษา โดยความสามารถในการใช้ภาษาของผู้สลับภาษาต้องเท่ากันในทั้งสองภาษา และมีการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ Romaine ได้ยกตัวอย่างถ้อยคำพูดเพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรมในการสลับภาษาซึ่งมีความแตกต่างกัน ดังนี้

1. kio ke six, seven hours te school de vic spend karde ne, they are speaking English all the time (Panjabi/ English bilingual in Britian). ‘Because they spend six or seven hours a day at school, they are speaking English all the time.’
2. Will you rubim off? Olman will come (Tok Pisin/ English bilingual child in Papua New Guinea.) ‘Will you rub[that] off [the blackboard] ? The men will come
3. Sano että tänne että I’m very sick.(Finnish/English bilingual) ‘Tell them to come here that I’m very sick’
4. Kodomotachi liked it (Japanease/English bilingual). ‘The children like it.’
5. Have agua, please (Spanish/English bilingual child). ‘Have water, lease’
6. Won o arrest a single person (Yoruba/English bilingual) ‘They did not arrest a single person’

7. This morning I hantar my baby tu dekat babysitter tu lah (Malay/English bilingual). ‘This morning I took my baby to the babysitter.’

(Romaine, 2000: 55)

จะเห็นได้ว่าตัวอย่างการสลับภาษาที่ Romaine ยกมาอธิบายนั้น มีความแตกต่างกันออกไปในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายในการสลับภาษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2553) ได้อธิบายการสลับภาษาหรือที่ราชบัณฑิตเรียกการสลับรหัสว่า เป็นการใช้ภาษาหรือระบบสื่อสารใดก็ตามมากกว่าหนึ่งภาษา หรือมากกว่าหนึ่งระบบสลับกันไปมาในระดับประโยค เช่น พูดภาษาไทยสอง-สามประโยค แล้วต่อด้วยภาษาอังกฤษอีกหนึ่งประโยค การสลับรหัสรวมไปถึงการใช้วิธภาษาสลับกันด้วย เช่น พูดภาษาทางการสลับกับภาษาที่ไม่เป็นทางการ

สรุปได้ว่าการสลับภาษา เป็นปรากฏการณ์ที่บุคคลมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ถึงสองภาษาหรือมากกว่านั้น โดยใช้ภาษาสลับกันไปมา ซึ่งจะอยู่ในบทสนทนาเดียวกันไม่มีการเปลี่ยนเรื่องสนทนาแต่อย่างใด นอกจากนั้นการสลับภาษายังเกิดขึ้นภายใต้ปัจจัยต่าง ๆ เช่น คู่สนทนา เรื่องสนทนา เป็นต้น และการสลับภาษายังรวมไปถึงการสลับภาษาย่อย (dialect switching) ด้วย ดังที่ราชบัณฑิตยสถาน (2553) ได้อธิบายถึงความหมายของการสลับภาษาย่อยหรือการสลับภาษาถิ่นว่า คือ การที่ผู้พูดสองภาษาย่อยหรือภาษาถิ่นใช้ภาษาเหล่านั้นสลับกันในระดับประโยค เช่น พูดภาษาไทยกรุงเทพสองถึงสามประโยค ต่อด้วยภาษาไทยเชียงใหม่อีกสองถึงสามประโยค และสลับมาพูดภาษาไทยกรุงเทพอีก

ลักษณะของการสลับภาษา

Blom and Gumperz (1972) ได้แบ่งลักษณะการสลับภาษาจากการศึกษาภาษาของประชากรในเมือง Hamnesberget ประเทศแคนาดา มีการสลับภาษาระหว่างภาษามาตรฐานประจำท้องถิ่นคือภาษา Bokmal และภาษาถิ่นคือ ภาษา Ranamal พบลักษณะการสลับภาษาสองลักษณะ คือ การสลับภาษาตามสถานการณ์ (Situational code-switching) การสลับภาษาแบบอุปลักษณ์ (Metaphorical code-switching) นอกจากลักษณะการสลับภาษาทั้งสองรูปแบบที่พบในการศึกษาของ Blom and Gumperz ยังพบการสลับภาษาในการสนทนา (Conversational code-switching) ในงานวิจัยต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การสลับภาษาตามสถานการณ์ (Situational code-switching) เป็นลักษณะที่มีการสลับจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่งโดยมีสถานการณ์เป็นตัวกำหนด เช่น เมื่อมีการสอนหรือการบรรยายที่เป็นทางการของครูจะใช้ภาษา Bokmal ซึ่งเป็นภาษามาตรฐาน แต่เมื่อเป็นการให้แสดงความคิดเห็นระหว่างนักเรียน ก็จะมีการสลับไปใช้ภาษาถิ่น คือ ภาษา Ranamal

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ได้อธิบายว่าการสลับภาษาตามสถานการณ์ สามารถทำนายในการเลือกใช้ภาษาของผู้พูดว่าโอกาสใดผู้พูดจะเลือกใช้ภาษาใด เช่น เมื่ออยู่ในสังคมหลายภาษา ผู้พูดจะใช้ภาษาหนึ่งในโรงเรียน แต่เมื่ออยู่บ้านจะใช้อีกภาษาหนึ่ง ไปตลาดก็ใช้อีกภาษาหนึ่ง การสลับภาษานี้เป็นสิ่งที่ทำนายได้ ดังนั้นการสลับภาษาตามสถานการณ์ คือ ทวิภาษา (diglossia) นั้นเอง และราชบัณฑิตยสถาน (2553) ก็ได้อธิบายถึงคำจำกัดความของการสลับภาษาตามสถานการณ์ในทำนองเดียวกับอมรา และเรียกการสลับภาษาประเภทนี้ว่า การสลับรหัสตามสถานการณ์ และราชบัณฑิตยสถานยังอ้างไว้ว่า การใช้ภาษาถิ่นสลับกันไปมา ก็ถือว่าเป็นการสลับภาษาตามสถานการณ์ด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ Zentella (1997) กล่าวว่า การสลับภาษาดังกล่าวจะเกิดขึ้นเพื่อเป็นการปรับตัวให้เข้ากับคู่สนทนาที่พูดคนละภาษาด้วยกัน ซึ่งการสลับภาษาเพื่อเป็นปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่นนั้น จากการศึกษาของ Shin (2010) สามารถยืนยันคำกล่าวนี้ได้ จากตัวอย่างการสลับภาษาตามสถานการณ์ในห้องเรียนคัมภีร์ไบเบิล ที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1 Jane : ((Pointing to the bowls)) All the articles:: ((and then pointing to the students)) are you guys.

2 Ere : = What?

3 Jane : Ere::, ((pointing to him)) you have an article in you, you have a big bowl in you. ((pointing to Yeeun))

*예진이두, big bowl in you

Yejin-i-du, big bowl in you

Yejin-PART-too, big bowl in you

(Yejin also)

5 Ere : I never eat a bowl.

6 Jane : You have a bowl in your mind.

7 Jane: * your mind에, bowl이 있어요.
your mind-e, bowl-i isseo-oyo
 your mind-LOC, bowl-S be-A.HON
 (In your mind, there is a bowl)

8 Youngmin: *mind가 뭐예요?
mind-ga mwo-yeoyo
 mind-S What-A.HON
 (What is mind?)

9 Jane: *마음, 영민 마음에 그릇이 있어요.
maum, youngmin maum-e geuleus-i isseo-oyo
 mind, youngmin's mind-LOC bowl-S be-A.HON
 (mind, there is a bowl in youngmin's mind.)

(Shin, 2010: 97-98)

ในระหว่างที่เรียนในห้องเรียนนั้นเด็กจะใช้ภาษาที่ตัวเองรู้สึกว่ามันผ่อนคลายด้วย จะเห็นว่า Jane ซึ่งเป็นครูสอนจะตอบเด็ก ๆ ในภาษาที่พวกเขาใช้ แต่เมื่อ Janeคุยกับ Yejin และ Youngmin ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างไม่คล่องเท่าใดนัก Jane จะสลับจากพูดภาษาอังกฤษไปพูดภาษาเกาหลี

2) การสลับภาษาเชิงอุปลักษณ์ (Metaphorical code-switching) เป็นการสลับจากภาษาหนึ่งไปยังภาษาหนึ่งตามเรื่องที่พูด แต่สถานการณ์การใช้ภาษาจะยังคงเดิม ตามที่ Blom and Gumperz (1972) ได้ยกตัวอย่างการใช้ภาษาของพนักงาน พบว่าพนักงานจะใช้ภาษา Bokmal และ ภาษา Ranamal สลับกันไปตามเรื่องที่พูด เมื่อพูดถึงเรื่องที่เป็นทางการก็จะใช้ภาษา Bokmal แต่ถ้าเป็นการทักทายหรือการถามสารทุกข์ดิบจะสลับไปใช้ภาษา Ranamal นั้นหมายความว่า การเลือกใช้ภาษามาตรฐานหรือภาษาถิ่นนั้น จะขึ้นอยู่กับเรื่องที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการนั่นเอง

การสลับภาษาประเภทนี้หรือที่ราชบัณฑิตยสถาน (2553) เรียกว่า การสลับรหัสเชิงอุปลักษณ์ ซึ่งเป็นการใช้การสลับภาษาตามหัวข้อสนทนาในสถานการณ์เดียวกัน เช่น การสลับภาษาของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้พูดสองภาษา ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น โดยเขา

ใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการพูดคุยเกี่ยวกับงานราชการ แต่เมื่อมีการพูดคุยเกี่ยวกับท้องถิ่นหรือเรื่องภายในครอบครัว เขาก็จะเปลี่ยนจากการพูดภาษาไทยมาตรฐานมาใช้ภาษาท้องถิ่นของเขา

นอกจากนี้การสลับภาษาเชิงอุปลักษณ์ยังใช้ในการเน้นถ้อยคำที่มีลักษณะแน่นอนหรือ เพื่อเพิ่มความหมายในการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ที่เป็นอยู่ การสลับภาษาในลักษณะนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดสองภาษาทำการสลับภาษาเพื่อสื่อให้เห็นว่าพวกเขาแสดงออกมากขึ้นในกลุ่มและในสถานการณ์เฉพาะ (Saville-Troike, 2003)

3) การสลับภาษาในการสนทนา (Conversational code-switching) ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ได้อธิบายการสลับภาษาในลักษณะนี้ว่าเป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นในระหว่างการสนทนา โดยไม่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้พูดจะไม่วัดว่าตัวเองกำลังใช้ภาษาสลับกัน ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ Gumperz (1967) ได้กล่าวถึงการสลับภาษาในการสนทนาว่ามีความแตกต่างจากการสลับภาษาตามสถานการณ์ และการสลับภาษาเชิงอุปลักษณ์ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยการสลับภาษาในการสนทนานี้จะไม่มีมีการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา ซึ่งอาจจะนำไปสู่การสลับภาษาเชิงอุปลักษณ์ และมีการใช้สองภาษาในอัตราที่ใกล้เคียงกัน

จะเห็นได้ว่าการสลับภาษาตามสถานการณ์จะมีสถานการณ์เป็นตัวกำหนด แต่การสลับภาษาเชิงอุปลักษณ์จะมีเรื่องที่พูดเป็นตัวกำหนด ส่วนการสลับภาษาในการสนทนาไม่มีสถานการณ์หรือเรื่องที่พูดเป็นตัวกำหนดในการสลับภาษานั้นเอง

ชนิดของการสลับภาษา

จากการศึกษาการสลับภาษาของ Romaine (2000) พบว่าสามารถแบ่งชนิดของการสลับภาษาได้เป็น 3 ชนิด คือ

1) การสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential switching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นภายในอนุประโยคหรือประโยคเดียวกัน หรือในระดับคำ

นอกจากนี้ Hammink (2002) ยังกล่าวถึงการสลับภาษาชนิดนี้ในลักษณะเดียวกันว่าเป็นการสลับภาษาในระดับประโยคหรือวลี ซึ่งไม่เกิดขึ้นในระดับหน่วยคำหรือหน่วยเสียง และเป็นชนิดของการสลับภาษาที่มีความซับซ้อนเป็นอย่างมาก โดยที่ผู้พูดสามารถควบคุมระบบทางภาษาของทั้งสองภาษาได้อย่างพร้อมกันหรือในขณะเดียวกันได้ เช่น

Abelardo tiene los movie tickets.

(Abelardo has the movie tickets.)

(Hammink, 2002: 3)

Zirker (2007) อธิบายถึงการสลับภาษาชนิดนี้ว่าเป็นการเปลี่ยนภาษาภายในประโยค ซึ่งโดยปกติแล้วจะไม่มีกรหยุด การแทรก หรือความลังเลใด ๆ ในการสลับไปใช้ภาษาต่าง ๆ นั้น

2) การสลับภาษาระหว่างประโยค (Inter-sentential switching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างอนุประโยคหรือประโยค ซึ่งอาจจะใช้ภาษาหนึ่งในอนุประโยคแรก และใช้ภาษาหนึ่งในอนุประโยคที่สอง โดยที่ไม่มีการปนภาษาในแต่ละอนุประโยค เช่น ผู้พูดสองภาษา คือ ภาษาอังกฤษและภาษาฟินนิช พูดว่า “Sano että tänne että I’m very sick.” ‘Tell them to come here that I’m very sick’ จะเห็นว่าการสลับภาษาที่ Romaine ยกตัวอย่างนั้น มีการใช้ทั้งภาษาฟินนิชและภาษาอังกฤษสลับอยู่ในประโยคเดียวกัน (Romaine, 2000: 55)

ในขณะเดียวกัน Zirker (2007) ได้อธิบายถึงการสลับภาษาชนิดนี้ไว้ด้วยเช่นกันว่าเป็นการสลับภาษาภายในประโยค วลีหรือวาทกรรมหนึ่ง ๆ ซึ่งต้องอาศัยความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาทั้งสองด้วย และได้ยกตัวอย่างผู้พูดภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ โดยที่ประโยคแรกผู้พูดกล่าวถึงความคิดเห็นของเขาในการระดมเงินทุนให้กับหลักสูตรดนตรีของโรงเรียนว่าโรงเรียนจะหาทางเพิ่มเงินทุนดังกล่าวได้อย่างไรโดยพูดประโยคนี้เป็นภาษาสเปน และผู้พูดก็ได้กล่าวต่อซึ่งพูดถึงการพิจารณาการแข่งขันฟุตบอลของวิทยาลัยเป็นภาษาอังกฤษ ดังนี้

Y yo pienso que todos los estudiantes deben aprender a tocar un instrumento
So, Did you see the football game last night? BYU Really did some damage to poor Boise State.....” (‘and I think that all the students should learn to play an instrument, so.....’)

(Zirker, 2007: 10)

นอกจากการสลับภาษาทั้งสองชนิดที่กล่าวไปแล้วข้างต้น จากการศึกษาการสลับภาษาของ Romaine (2000) และการศึกษาต่าง ๆ ยังพบการสลับภาษาอีกชนิดหนึ่ง คือ

3) การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค (Tag switching) การสลับภาษาชนิดนี้เป็นการสลับภาษาโดยการพูดภาษาหนึ่ง และมีการใช้วลีหรือคำของอีกภาษาหนึ่งเข้า

มา โดยปกติแล้วการสลับภาษาชนิดนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของการสลับภาษาภายในประโยค Romaine ได้ยกตัวอย่างการสลับภาษาประเภทนี้ในการใช้การแทรกภาษาอังกฤษเข้ามาในประโยคภาษาสเปน ดังนี้

es difícil encontrar trabajo estos dias, YOU KNOW?

(‘It’s hard to find work these days, you know’)

(Romaine, 2000:76)

นอกจากชนิดของการสลับภาษาที่กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้น ยังพบการสลับภาษาอีกชนิดหนึ่งที่ยังไม่เป็นที่คุ้นเคยกันมากนัก คือ Code selection เป็นการเลือกภาษาพิเศษสำหรับบางสถานการณ์ ถ้าบุคคลหนึ่งใช้มากกว่าหนึ่งภาษาในการสนทนากับบุคคลอื่น พวกเขาจะเลือกใช้ภาษาหนึ่งเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ในสถานะที่เฉพาะเจาะจง และใช้พูดคุยกับคนหนึ่งคนใดเป็นพิเศษ) และใช้ภาษาอื่นเพื่อจุดประสงค์อื่นๆ (ในสถานะที่อื่นๆ และการพูดคุยกับบุคคลอื่น) ซึ่งการเลือกภาษานี้ค่อนข้างพิเศษ เช่น ชายชราชาวจีนในประเทศสิงคโปร์อาจจะใช้ภาษาจีนฮกเกี้ยน (ภาษาจีนถิ่นใต้) ที่บ้าน ใช้ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ที่ทำงาน และใช้ภาษามาเลย์กับคนอินเดียหรือคนมาเลย์ที่เป็นเจ้าของแผงลอยที่ตลาด ซึ่งภาษาที่เลือกใช้นั้นอาจจะขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางหลักจริยธรรม เพศ อายุ และระดับของการศึกษาของผู้พูดและของบุคคลที่สนทนาด้วยเช่นกัน (Richard and Schmidt, 2002: 81)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นภายในประโยคที่ใช้อีกภาษาหนึ่ง โดยการแทรกอนุประโยคหรือวลีของอีกภาษาหนึ่งเข้าไป แต่ไม่เกิดในระดับหน่วยคำ ส่วนการสลับภาษาระหว่างประโยค (Inter-sentential) เป็นการสลับภาษาระหว่างประโยคหนึ่งซึ่งใช้ภาษาหนึ่ง และอีกประโยคหนึ่งซึ่งใช้อีกภาษาหนึ่ง แต่เป็นถ้อยความที่มีความสัมพันธ์กันหรือต่อเนื่องกัน ส่วนการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค (Tag switching) นั้นเป็นการสลับภาษาโดยการแทรกวลีหรือคำอีกภาษาหนึ่งภายในประโยคที่ใช้อีกภาษาหนึ่ง และ Code selection เป็นการเลือกภาษาที่ใช้พูดในสถานะการณ์หรือพูดกับผู้พูดที่เฉพาะเจาะจง

หน้าที่ของการสลับภาษา

ตามแนวคิดของ Crystal (2006) ผู้พูดไม่สามารถแสดงตนในภาษาหนึ่งได้ จึงต้องสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่งเพื่อเติมเต็มข้อบกพร่องของตนให้ดีขึ้น ซึ่งสิ่งนี้อาจจะกระตุ้นผู้พูดให้

ดำเนินการพูดภาษาอื่นต่อไปชั่วคราว และมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดรู้สึกเศร้า เหนื่อย หรือ อารมณ์สับสนอื่นๆ และทำให้เกิดหน้าที่ของการสลับภาษาต่างๆ ขึ้น มีผู้ที่สนใจศึกษาและ นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจหน้าที่ของการสลับภาษาไว้หลายท่าน ซึ่งหน้าที่ของการสลับภาษาที่ พบได้แก่ การออกคำสั่ง การแจ้ง การเน้นย้ำ การร้องขอ การอธิบาย การเรียกร้องความสนใจ การ ถาม การขอบคุณ การขอโทษ การอุทาน การใช้ภาษาอย่างเท่าเทียม การไม่เว้นระยะสนทนา การกล่าวซ้ำ

1) การออกคำสั่ง (Directive) คือ การสลับภาษาเพื่อออกคำสั่ง ซึ่งการสลับภาษาใน หน้าที่นี้อ้างจาก Soon (1987) จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งสลับภาษาไปสู่ภาษาที่เป็นทางการมากขึ้น แสดงให้เห็นถึงการเพิ่มอำนาจหรือความแข็งแกร่งให้กับถ้อยคำของผู้พูด และยังพบหน้าที่ของ การสลับภาษานี้ในการศึกษาของ Shin (2010) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1 David: ((Pointing to the chair)) OK. I want you to sit here.

2 Joseph: OK

3 David: *자, 한다. Chapter six and verse twenty two.

Ja, handa

OK, do-PROP

(OK, let me do this.)

4 Joseph: OK:: verse 22 (0.8)

5 Joseph: I'm lost.

6 David: Chapter 6. OK:: *자, 한다. Let me read this.

Ja, handa

OK, do-PROP

(OK, let me do this.)

((Students look distracted and do not look at the Bible))

7 David: OK, Let just me have Bible study started. Do you guys know who Noah is?

Ss: Yeah:

8 Ere: Noah is John's brother.

9 David: No. (0.5) Since we don't have enough books. I'm going to just tell you a story.

10 David: *자, 들어봐. Long time ago, everyone committed a sin.

Ja, duluba

OK, listen-PROP

(OK, listen up)

((students keep talking to each other and do not listen to a teacher.))

11 David: *조용히 해

Joyong-hi he

quiet-AD do-IMP

(Be Quiet!)

12 David: *조용히 해

Joyong-hi he

quiet-AD do-IMP

(Be Quiet!)

(Shin, 2010: 104)

จากตัวอย่าง David เป็นครูสอนพระคัมภีร์ไบเบิล และพยายามที่จะดึงดูดความสนใจของนักเรียนในชั้นเรียน เพราะเด็กไม่นำหนังสือเรียนและพระคัมภีร์มาด้วยและพวกเขาจึงคุยกันและไม่ตั้งใจเรียน และไม่ฟังครูสอนเลย จึงมีการออกคำสั่งเกิดขึ้น (Be Quiet!) เพื่อให้เด็กเงียบ

2) การแจ้ง (Declaration) คือ การสลับภาษาเพื่อแจ้งอะไรบางอย่าง เมื่อมีการแจ้งหรือประกาศอะไรบางอย่างนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจแต่อย่างใดว่าผู้พูดจะพูดภาษาทางการ

อย่างเป็นปกติ เพราะพวกเขาตั้งใจที่จะพูดอย่างจริงจัง ตัวอย่างจากการศึกษาของ Soon (1987

A: Well, we're friends. Only time will tell if we can progress into better friends. But I wish you would not be so arrogant and 'xiao qi'.

(Soon, 1987:78)

จากตัวอย่าง เป็นไปได้ว่าการสลับภาษานั้นเกิดขึ้นเพราะผู้พูดไม่รู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของคำว่า 'xiao qi' ที่สามารถแปลได้ว่า “ใจแคบ” แต่คำว่า “อ่อนไหวง่าย” น่าจะเป็นคำที่ผู้พูดต้องการจะพูดมากกว่า

3) การเน้นย้ำ (Emphasis) เป็นการสลับภาษาเมื่อผู้พูดต้องการที่จะเน้นความคิดของตน และเกิดการสลับภาษาขึ้นเพื่อต้องการความสนใจจากผู้ฟัง ตัวอย่างการสลับภาษาเพื่อการเน้นย้ำถ้อยความจากงานของ Koziol (2000) เช่น

Los Hispánicos no son importantes para los políticos o para la policía, except in this election.

(The Hispanics aren't important to the politicians or to the police, except in this election)

(Koziol, 2000: 114)

การเน้นถ้อยคำจากการสลับภาษาจากถ้อยความที่อยู่ด้านบนนี้เป็นการเน้นย้ำถึงสองเท่า ผู้พูดไม่ได้เพียงแค่จะเน้นถึงจุดยืนของตนเองเท่านั้น แต่เขายังย้ำถึงความจริงที่ว่า การเลือกตั้งนั้นเป็นกระบวนการและธรรมเนียมที่จะต้องปฏิบัติของคนอเมริกันซึ่งจะไม่มีใครเห็นอกเห็นใจต่อพวก Hispanic

นอกจากนี้ยังพบการสลับเพื่อการเน้นย้ำจากการศึกษาของ Lowi (2005) ที่ศึกษาการสลับภาษาของผู้พูดสองภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษและภาษาสเปน จากการสนทนาทางโทรศัพท์ของ Ana และ Cal ซึ่งเป็นลูกชายของเธอ Ana จะสลับจากการพูดภาษาอังกฤษไปพูดภาษาสเปนเพื่อต้องการเน้นหรือแสดงถึงความโกรธของเธอ ส่วนลูกชายของเธอก็ไม่ได้จริงจังมากนักในการที่จะขอขอบคุณของเธอสำหรับบัตรอวยพรงานวันเกิดและไม่ได้สนใจว่าแม่ส่งมาให้หรือยัง

1 (phone rings)

2 Ana: Hello?

3 Cal: Hi **mama**

4 (0.5)

5 Ana: **Si, qué pasó cabron!**

(Yes, what happened, you “s.o.b.”!)

6 Cal: hhh ha ha: ha [ha

7 Ana: [h- ye:ah (.) you laughin aboudit?

8 Cal: hh[ha:

9 Ana: [you think so it's cute?

10 Cal: No no I don't think it's cute bu[t =

11 Ana: [hh

12 Cal: = I just think it's funny that for some reason I expected you to

13 get on my cas[e =

14 Ana: = [hh-why?

15 Cal: For not calling you back sooner.

(Lowi, 2005: 1399-1400)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า Ana ตอบโทรศัพท์ และ Cal จะทักทายแม่ของเขาโดยสลับไปพูดภาษาสเปน “mamá.” แต่ Ana ก็ไม่ได้ทักทายลูกชายกลับ และสลับไปพูดภาษาสเปนเพื่อต้องการจะเน้นในสิ่งที่เธอไม่พอใจ และ Cal ก็ตอบด้วยการหัวเราะ

4) การร้องขอ (Request) เกิดขึ้นเมื่อมีการร้องขอหรือเรียกร้องบางอย่างที่ต้องการ ซึ่งอาจจะเป็นการขอความช่วยเหลือ หรือต้องการโต้ตอบกับคนที่กำลังพูด การสลับภาษาในการร้องขอนี้พบในการศึกษาของ Chaiwichian (2007) เช่น

สถานการณ์ : คุณครูกำลังสอนวิชาคณิตศาสตร์ แต่นักเรียนคนหนึ่งตามไม่ทัน

A: One more time. อาจารย์ อีกทีครับ

One more time. *Achan Ik Thi Khrap*

(One more time, Sir. One more time.)

(Chaiwichian, 2007: 65–66)

จะเห็นได้ว่านักเรียนคนนี้สลับภาษาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเนื่องจากตามบทเรียนที่คุณครูสอนไม่ทัน จึงขอให้คุณครูพูดซ้ำอีกรอบเพื่ออธิบายสิ่งนั้น

นอกจากนี้ในการศึกษาของ Yletyinen (2004) ที่ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาในห้องเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบหน้าที่ของการสลับภาษาในการขอร้องด้วยเช่นกัน โดยใช้ชื่อว่า “Requesting help” เป็นการขอความช่วยเหลือนั่นเอง เกิดขึ้นเมื่อเด็กเผชิญกับปัญหาหรือมีข้อสงสัยในระหว่างเรียน พวกเขาจะสลับภาษาอยู่บ่อยๆ เพื่อหาคำตอบของปัญหานั้นๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เด็กกำลังอภิปรายกันโดยใช้ภาษาอังกฤษ

1 T a ha so what qualities does a (1) surgeon need to be (1) good

2 LM3 did you say

3 T to be good

4 LM3 yes steady hand

5 T steady hand that would be very nice (1) any any other

6 T qualities ari

7 LM6 the one I don't know is there to I thought no mikä on pyörtyä
the one I don't know is there to I thought well what is faint

8 T faint

9 LM6 yeah I shouldn't faint

(Yletyinen, 2004: 59)

LM6 กำลังอธิบายคุณสมบัติที่คล้ายแพทย์ควรมีเป็นภาษาอังกฤษ แต่เขาก็เจอกับ
ปัญหาในบรรทัดที่ 7 เนื่องจากเขาจำคำว่า 'faint' เป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ ดังนั้นเขาจึงถามเป็น
ภาษาฟินนิชและเมื่อได้ยินคำตอบที่ถูกต้องจึงกลับมาตอบเป็นภาษาอังกฤษ

5) การอธิบาย (Clarifications) เป็นการสลับภาษาเพื่ออธิบายหรือขยายความในสิ่งที่
พูด เกิดขึ้นเมื่อผู้พูดต้องการที่จะให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟังมากยิ่งขึ้น เช่น

If it starts with present participial phrase, you can answer ... two answer
are possible – adjective modifies subject, adverb modifies main verb. Tae tha bok
but if we say adverb clause function tong un diew tao naan kue there is only one
answer, adverbkhayai modifies verb.

(Tayjasanant and Robinson, 2013: 100)

นอกจากนี้ในการศึกษาของ Yletyinen (2004) พบหน้าที่ของการสลับภาษาในการ
อธิบายด้วยเช่นกัน โดยใช้ชื่อว่า “Explanation” เกิดขึ้นเมื่อครูต้องการพูดหรือเห็นความต้องการ
ของเด็กที่จะให้ครูพูดซ้ำ จึงใช้อีกภาษาหนึ่งเพื่อที่จะให้นักเรียนเข้าใจ ในห้องเรียนที่ใช้
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การอธิบายนี้โดยทั่วๆ ไปแล้วจะเกิดในภาษาที่หนึ่ง ภาษาแม่
ของนักเรียน (ฟินนิช) เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศน้อยกว่าและ
ต้องการคำอธิบายเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจบทเรียนมากขึ้น

6) การเรียกร้องความสนใจ (Calling for attention) เกิดขึ้นเมื่อต้องการเรียกร้องความ
สนใจหรือเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ฟัง ยกตัวอย่างเช่น

สถานการณ์ : ครูกำลังสอนเกี่ยวกับคำที่มีความหมายเหมือนกันเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้ตัวอย่างคำที่มีความหมายเหมือนกับคำว่า “fix” และมีนักเรียนชายคนหนึ่งต้องการสร้างความเฮฮาจึงพูดกับครูของเขา

Teacher :If you have to fix, you have to maintain something.

B : Fix and maintenance. I think it is fork.

Teacher : Why fork?

B : Fork ก็ล้อมไคร้บ ซ่อมรถนะ

Fork Ko Som Ngai Khrap Som Rot Na

(Fork is to fix such as to fix a car.)

(In Thai the words “fix” and “fork” are homonyms)

All : (laugh)

(Chaiwichian, 2007: 67)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าการสร้างความตลกเพื่อเรียกความสนใจจากเพื่อนและครู เขาจึงสลับภาษาและใช้คำพ้องเสียงในภาษาไทยของคำว่า “fix” และ “fork” จึงทำให้เพื่อนๆ หัวเราะในมุขตลกนี้

7) การถาม (Question shifts) เป็นการสลับภาษาเพื่อถามคำถาม เนื่องจากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม หรือถามเพื่อให้เกิดความสนใจในอะไรบางอย่าง ยกตัวอย่างเช่น

สถานการณ์ : นักเรียนคนหนึ่งกำลังอ่านข้อความในโทรศัพท์มือถือของเขาให้เพื่อนฟัง โดยไม่มีคำถามใดๆ จากเพื่อนเลย

A: I'm getting married next month that there would be a small party.

B: ใคร อะไรนะ

(Khrai Arai Na)

(Who? What is it?)

A: And only few people will be in this party.

B: อะไรนะ

(Arai Na)

(I'm Sorry?)

A: Don't bring any gift to me.

B: เดียวก็พูดภาษาอังกฤษคีนเลย

(Diao Ko Phut Phasa Angkrit Khuen Loei)

(Then I will speak English.)

A: Just bring someone to marry with me.

B: What? Why?

A: ไม่เข้าใจเธอ

(Mai Khaochai Roe)

(Don't you get it?)

(Chaiwichian, 2007: 68-69)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าสถานการณ์ที่นักเรียน A นั้นกำลังอ่านข้อความในโทรศัพท์มือถือ และเพื่อนก็เพิกเฉยไม่สนใจโดยใช้คำถามเป็นภาษาไทย นี่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเมื่อเพื่อนไม่ตั้งใจฟังในสิ่งที่เขาพูด เขาก็จะสลับไปถามนั้นเป็นภาษาอังกฤษ และสิ่งนี้จึงทำให้เพื่อนตอบเขากลับมาอย่างทันที

8) การขอบคุณ (Gratitude) เป็นการสลับภาษาเพื่อแสดงความขอบคุณ เกิดขึ้นเมื่อผู้พูดต้องการแสดงความขอบคุณต่อคู่สนทนา ในการแสดงความขอบคุณนั้น ผู้พูดอาจจะเลือกใช้ภาษาแม่ของตนในการขอบคุณ จึงต้องสลับไปใช้ภาษาอื่นแทน การสลับภาษาเพื่อการขอบคุณนี้พบในการศึกษาของ Chaiwichian (2007) ด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น

นักเรียน: ทำเสร็จหมดแล้วเธอ เออ Thank You มาก ๆ

Tham Set Mot Laeo Roe Oe Thank You Mak Mak

(Have you finished all of these? Thank you very much.)

(Chaiwichian, 2007: 68)

จากตัวอย่างจะเห็นว่านักเรียนพูดขอบคุณโดยใช้ภาษาอังกฤษ “thank you” แทนการใช้ภาษาไทยเพื่อแสดงถึงการขอบคุณ เนื่องจากการพูดว่า “thank you” นั้นจะใช้กับเพื่อที่สนิทสนมกัน แต่พวกเขาจะพูดกับผู้ใหญ่หรือบุคคลที่ไม่คุ้นเคย

9) การขอโทษ (Apology) เป็นการสลับภาษาเพื่อกล่าวขอโทษคู่สนทนา จากการศึกษาของ Youkhana (2010) ซึ่งเป็นการศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาของนักเรียนในห้องเรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของเด็กสองภาษา คือ ภาษาอังกฤษ และภาษาสเปน เรียกการสลับภาษาชนิดนี้ว่า *Sorry code-switching* ซึ่งเด็กจะการใช้การสลับภาษาในการขอโทษนี้เมื่อพวกเขาารู้สึกและรู้ว่าพวกเขาพูดภาษาแม่ของพวกเขาเองเมื่อถูกคาดหวังว่าจะต้องพูดภาษาเป้าหมาย เด็กจะขอโทษและแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง เมื่อพวกเขาารู้ตัวว่ากำลังพูดภาษาแม่ของตนอยู่ เด็กจะสลับจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“*Nej, sorry*”

(Youkhana, 2010: 16)

จากตัวอย่างนี้เด็กตอบคำถามโดยใช้คำภาษาสเปน *nej* แทนคำว่า “no” ในภาษาอังกฤษ เด็กจึงขอโทษ โดยพูดว่า “sorry” ในภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาเป้าหมาย

10) การอุทาน (Interjection) มีการใช้คำอุทานในการสลับภาษาสลับกันไปมาในบทสนทนา การสลับภาษาหน้าที่นี้อ้างโดย Koziol (2000) จากตัวอย่างการสลับภาษาเพื่ออุทานด้านล่างเป็นการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาสเปนกับภาษาอังกฤษในชุมชนอเมริกันร่วมสมัยของเขา

Hey you, ése es mi silla! (บทสนทนาทั่วไปในภาษาสเปน)

Hey you, that's my chair!

(Kaziol, 2000: 118)

จะเห็นว่าผู้พูดจะใช้คำอุทานในอีกหนึ่งภาษาซึ่งไม่ได้ใช้ในบทสนทนาทั่วไป การแสดงออกทางภาษานี้ทำให้ดึงดูดความสนใจของคู่สนทนา

นอกจากนี้ยังพบหน้าที่ของการสลับภาษาจากการศึกษาของ Sert (2005) ซึ่งศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาในห้องเรียนที่มีการสอนเป็นภาษาอังกฤษ (ELT) และ Youkhana

(2010) ศึกษาการสลับภาษาในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ (Foreign Language Classroom) ได้แก่

11) การใช้ภาษาอย่างเท่าเทียม (Equivalence) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นโดยที่นักเรียนในห้องเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นกลไกที่ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการสื่อสารต่อไป โดยการเชื่อมช่องว่างนี้เนื่องจากการไร้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ จากการศึกษาของ Youkhana (2010) พบว่าการสลับภาษาเพื่อการใช้ภาษาอย่างเท่าเทียมนี้เป็นชนิดที่โดดเด่นมากที่สุด เนื่องจากนักเรียนสลับกลับไปใช้ภาษาแรกของตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนรู้ว่าตนเองขาดความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมาย

“Ehm, maybe that you *inte ska döma, som man* when the first time you met the guy, yeah, that you have to *lära känna* the person first and before you can judge someone and say he is like that, and he is like that”.

(Youkhana, 2010: 11)

12) การไม่เว้นระยะสนทนา (Floor-holding) เป็นการสลับภาษาซึ่งเกิดขึ้นระหว่างการสนทนาด้วยภาษาเป้าหมาย นักเรียนจะหยุดใช้ภาษาท้องถิ่นชั่วคราว จึงกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่นักเรียนใช้การสลับภาษาดังกล่าวเพื่อหลีกเลี่ยงช่องว่างที่จะเกิดขึ้นในการสนทนา ซึ่งเป็นผลมาจากความไม่แม่นยำในการใช้ภาษาเป้าหมายนั่นเอง ตัวอย่างจากการศึกษาของ Youkhana (2010) นักเรียนต้องการที่จะสนทนาอย่างคล่องแคล่ว พวกเขาจึงแทรกคำจากภาษาแม่ของตนเพื่อหลีกเลี่ยงช่องว่างที่จะเกิดขึ้นในการสนทนา เนื่องจากพวกเขาแทรกคำ เช่น *och* เพราะต้องการให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่สามารถนึกคำหรือประโยคที่ถูกต้องได้ในขณะนั้น จึงแทรกคำจากภาษาแม่เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่าง เช่น

“Grisly-beard re-, re- reveals that he has been all the characters along the way...*och*...the fiddler and the drunken soldier...yeah...he learned her a lesson so that she would marry him, which she does in the end”.

(Youkhana, 2010: 12)

จากตัวอย่างเด็กพยายามที่จะให้การสนทนาดำเนินต่อไป จึงแทรกคำสันธานภาษาสวีเดน *och* เข้ามาในประโยคเพื่อหลีกเลี่ยงช่องว่างในการสนทนา เด็กคนนี้อาจจะรู้ว่าจะพูดคำ

ไหนดแทนคำว่า och ในภาษาอังกฤษ แต่เนื่องจากขาดความสามารถในสถานการณ์นั้น ๆ จึงตัดสินใจที่จะใช้คำในภาษาสวีเดนแทน

13) การกล่าวซ้ำ (Reiteration) เป็นการสลับภาษาเพื่อกล่าวซ้ำ เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนไม่ได้เปลี่ยนความหมายที่แท้จริงของข้อความในภาษาเป้าหมาย และนักเรียนอาจจะคิดว่าเหมาะสมมากกว่าที่จะสลับภาษาเพื่อที่จะแสดงให้ครูเห็นว่าบริบทในการสนทนานั้นกระจางขัดเพื่อทำความเข้าใจได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง โดยที่ข้อความถูกเน้น หรือถูกพยายามจะทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น ซึ่งข้อความถูกถ่ายทอดออกมาในภาษาหนึ่ง แต่ยังไม่เกิดความเข้าใจ เช่น

“The princess had to work in the kitchen, yeah...the king Grisly-beard told her that he was...eller the fiddler was king Grisly-beard...so she, so they have their real marriage feast and they dress her up in the finest clothes and fix her and they lived happily after”.

(Youkhana, 2010: 12)

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่านักเรียนรู้สึกว่าการต้องทำให้ข้อความชัดเจนและแสดงว่าพวกเขาสามารถเข้าใจคำถามเช่นนี้ได้

การปนภาษา (Code-mixing)

นอกจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษาแล้ว ผู้วิจัยยังศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปนภาษาด้วย เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของการปนภาษาและการสลับภาษา เนื่องจากการปนภาษาเกิดขึ้นบ่อยครั้งด้วยเช่นกันในการใช้ภาษาของผู้พูดสองภาษาหรือหลายภาษา

จากการให้คำนิยามของการปนภาษาของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ได้กล่าวว่า การปนภาษา (Code-mixing/language) เป็นการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษา โดยส่วนใหญ่จะเป็นสองภาษา ใช้ปนกันในแต่ละประโยค เช่น การพูดไทยปนอังกฤษ

Richard and Schmidt (2002) อธิบายถึงการปนภาษาว่า เป็นการปนของสองรหัสหรือสองภาษา โดยปกติแล้วจะไม่มีมีการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ซึ่งเกิดขึ้นโดยทั่วไปในชุมชนสองภาษาและหลายภาษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2553) นิยามการปนภาษา หรือเรียกว่าการปนรหัสนั้น หมายถึง “การใช้ภาษาหรือระบบการสื่อสารใดก็ตามมากกว่า 1 ภาษาหรือ 1 ระบบปนกันในแต่ละประโยค เช่น การพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในแต่ละประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“Paper ต้องส่งเมื่อไหร่ อาจารย์ไม่ได้ให้ deadline มาเลย”

“พรุ่งนี้ต้อง present แล้ว รู้สึก excited มากเลย”

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 66)

จะเห็นว่าการปนภาษาและการสลับภาษาจะมีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก ซึ่งอาจจะเกิดความสับสนได้ โดยขึ้นอยู่กับนักภาษาศาสตร์แต่ละคนว่าจะให้คำจำกัดความของการปนภาษา และการสลับภาษาในลักษณะใด แต่ความแตกต่างของการปนภาษาและการสลับภาษาที่ผู้วิจัยเอง ได้สังเกตเห็นจากการศึกษา คือ การปนภาษา จะมีการปรับใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาหนึ่งไปสู่วรรณคดีของอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเกิดการสลับเปลี่ยนภาษาในระดับคำเสียมากกว่า เช่น การใช้คำศัพท์ภาษาหนึ่งแทนอีกภาษาหนึ่ง แต่การสลับภาษาจะเป็นสลับภาษาหนึ่งสู่ภาษาหนึ่งในระดับวลีขึ้นไป โดยไม่มีการปรับใช้ไวยากรณ์ไปสู่อีกภาษาหนึ่งแต่อย่างใด แต่ทั้งสองปรากฏการณ์เป็นการสนทนาในเรื่องเดียวกัน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและอินเทอร์เน็ต

การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer-Mediated Communication: CMC)

Barnes (2003) ได้ให้คำจำกัดความของการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์หรือ CMC ไว้ว่า นักเรียนทุกคนที่เข้ามาเรียนในวิทยาลัยพร้อมกับประสบการณ์ทาง CMC เช่น การใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมลล์ (e-mail) และ instant messenger ซึ่ง CMC นั้นคือรูปแบบของการสื่อสารที่เขียนขึ้นทางอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างไรก็ตามนั้น ในฐานะที่เป็นเครื่องมือทางเครือข่ายชั้นสูง ประเภทของ CMC ก็ถูกขยายออกไปเพิ่มขึ้นเพื่อรวมถึงการพัฒนาซอฟต์แวร์ใหม่ เช่น instant messenger หรือ เว็บ ในปัจจุบัน คำศัพท์คำว่า “การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์” (Computer-Mediated Communication: CMC) นั้นถูกใช้ในการอ้างถึงช่วงกว้างๆ ของเทคโนโลยีที่ทำให้การสื่อสารของมนุษย์และการแบ่งปันข้อมูลผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้ง่ายขึ้น

Barnes ได้อธิบายถึงบทบาทของเทคโนโลยีต่อการสื่อสารในด้านต่างๆ ไว้อย่างน่าสนใจ ในฐานะที่คอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์ทางการสื่อสาร โดยแนวคิดของการใช้คอมพิวเตอร์เป็น

สื่อกลางในการสื่อสารเกิดขึ้นครั้งแรกโดย J.C.R. Licklider และ Robert Taylor ในปี ค.ศ. 1968 ทั้งสองท่านนี้ได้นำเสนอแนวคิด “คอมพิวเตอร์ในฐานะที่เป็นอุปกรณ์ทางการสื่อสาร” (The Computer as a Communication Device) ซึ่งได้นำเสนอเกี่ยวกับมโนทัศน์สำหรับการพัฒนา อินเทอร์เน็ต แนวความคิดใหม่ๆ ที่หลากหลายก็ได้ถูกแนะนำขึ้น ดังนี้

1) เครือข่ายโทรคมนาคมจะส่งและรับข้อมูลได้มากกว่าจากจุด ๆ หนึ่งไปยังจุดอื่น ๆ และผู้สื่อสารคือผู้เข้าร่วมกับการดำเนินการนี้ และเครือข่ายดังกล่าวก็แสดงบทบาทเป็นตัวกลางในกระบวนการศึกษา

2) การสื่อสารเป็นกระบวนการเสริมร่วมกันซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการคิดสร้างสรรค์

3) ความพิวเตอร์ซึ่งรับข้อมูลโดยระบบดิจิทัล (Digital) เป็นสื่อกลางที่มีการสื่อสารระหว่างกันที่นำมาใช้สนับสนุนการสื่อสารของมนุษย์ที่ทำงานร่วมกัน

4) มีการอธิบายถึงเมนทอลโมเดล (Mental Model) ในการสื่อสารที่มีคอมพิวเตอร์เป็นพื้นฐาน ข้อมูลของแต่ละคนจะสะท้อนถึงเมนทอลโมเดลของพวกเขา ระบบการสื่อสารใหม่ซึ่งต้องได้รับการยอมรับเพื่อติดต่อกับเมนทอลโมเดลของแต่ละบุคคลเข้ากับคนอื่น ๆ ทุกคนจะมีเมนทอลโมเดลอยู่ในตัวของแต่ละคนอยู่แล้ว รวมไปถึงบุคคลอื่น ๆ สิ่งแวดล้อม วัตถุสิ่งของต่างๆ ที่พวกเขามีปฏิสัมพันธ์ด้วย เมนทอลโมเดลของแต่ละคนจะถูกพัฒนาผ่านประสบการณ์ การสื่อสาร และความรู้จากการสอน เมนทอลโมเดลจะพัฒนาผ่านข้อมูลที่มีและถูกสร้างจากการตีความของบุคคลที่มีความรู้ เช่น ผู้คนจะมีการสร้างมโนภาพของคนที่ติดต่อกันผ่านทางอีเมลล์ (e-mail) เราจึงจินตนาการว่าคนอื่นเป็นอย่างไร เมื่อเราไม่ได้เจอตัวจริงเขา หรือไม่ได้พูดคุยกัน ต่อหน้าเราก็สร้างเมนทอลโมเดลขึ้นมา (Licklider and Taylor, 1968 cited in Barnes, 2003)

เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network)

Boyd and Ellison (2007) ได้ให้คำจำกัดความของเครือข่ายสังคมออนไลน์ว่า เป็นการให้บริการผ่าน Web-based ที่อนุญาตให้แต่ละบุคคลสามารถสร้างข้อมูลส่วนตัวโดยเปิดเผยต่อสาธารณะ (public profile) หรือกึ่งสาธารณะ (semi-public profile) ขึ้นอยู่กับขอบเขตของแต่ละระบบว่าจะกำหนดให้เป็นแบบใด นอกจากนี้ผู้ใช้งานยังสามารถเชื่อมต่อกับผู้ใช้งานคนอื่น ๆ ที่อยู่ในเครือข่ายเดียวกันได้ และสามารถเข้าถึงรายชื่อในเครือข่ายดังกล่าวได้ตามขอบเขตที่กำหนด เช่นเดียวกัน การแสดงข้อมูลส่วนตัวดังที่กล่าวไปแล้วนั้นนอกจากจะขึ้นอยู่กับเครือข่ายสังคมแล้วยังขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ใช้งานเองด้วย ในปัจจุบันนโยบายความเป็นส่วนตัวนั้นได้เพิ่ม

ความสำคัญมากขึ้น ส่งผลให้เครือข่ายสังคมออนไลน์โดยเฉพาะเฟซบุ๊ก มีการจำกัดการเข้าถึงข้อมูล

อิสระ ไพรีพ่ายฤทธิ์ (2552) ได้จัดประเภทของเครือข่ายสังคมออนไลน์ในอินเทอร์เน็ต ยุค 2.0 โดยพิจารณาจากการเข้าเป็นสมาชิกในเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1) Identity Network เป็นการแสดงตัวตนและภาพลักษณ์ของตน โดยเครือข่ายสังคมออนไลน์ประเภทนี้ซึ่งให้ผู้ใช้งานได้มีพื้นที่ในการสร้างตัวตนของตนขึ้น และเผยแพร่เรื่องราวต่างๆ ของตนผ่านเครือข่ายดังกล่าว เครือข่ายสังคมออนไลน์ประเภทนี้ เช่น Hi5 และ Facebook เป็นต้น

2) Interested Network เป็นเครือข่ายที่เกิดจากการรวมตัวกันของบุคคลที่มีความสนใจตรงกัน เช่น Digg.com , del.icio.us

3) Collaboration Network เป็นกลุ่มเครือข่ายที่ร่วมกันทำงาน เป็นการต่อยอดความรู้จากผู้ใช้ที่เป็นบุคคลที่มีความรู้ และมีการปรับปรุงและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ยกตัวอย่าง เช่น Wikipedia เป็นต้น

4) Gaming/ Virtual Reality เป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ประเภทเสมือนจริง หรือโลกเสมือน ในบางครั้งอาจจะใช้คำว่า “second life” ซึ่งเป็นลักษณะของการสวมบทบาทผู้เล่นในชีวิตจริงกับตัวละครที่อยู่ในเกม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเกมออนไลน์ เช่น Ragnarok เป็นต้น

5) Professional Network เป็นเครือข่ายที่ใช้ในสายอาชีพ โดยการเผยแพร่ผลงานของตน และมีการสร้างเครือข่ายกับบุคคลอื่นในเครือข่ายดังกล่าวนี้ เช่น Linkin เป็นต้น

ภาษาบนเว็บ (Language on the web)

Crystal (2002) ได้อธิบายไว้เกี่ยวกับภาษาบนเว็บว่า เว็บเป็นสื่อกลางในทางเลือกที่ดีที่สุด เนื่องจากเป็นสิ่งที่ครอบคลุมได้หลายภาษา ซึ่งในครั้งหนึ่งเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มีหน้าที่ต่างๆ ที่แตกต่างกัน การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นสิ่งที่มีความสามารถมากที่สุดตั้งแต่มีการสร้างเว็บขึ้นมา การแพร่หลายไปทั่วโลกของอินเทอร์เน็ตทำให้มีการปรากฏของภาษาต่างๆ ขึ้นมากมาย มีการศึกษาภาษาบนอินเทอร์เน็ต และมีการจำแนกภาษาเกิดขึ้น จากการศึกษาพบว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้แพร่หลายมากที่สุดซึ่งทั้งช่วงห่างกับภาษาอื่นอย่างเห็นได้ชัดเจน แต่การคาดการณ์

ว่ามีการใช้ภาษาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากเทคโนโลยีดังกล่าวได้พัฒนาไปสู่ส่วนต่าง ๆ ของโลก และถูกคาดว่าภาษาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษอาจจะมีจำนวนมากกว่า ในฐานะที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานทางการติดต่อสื่อสารที่พัฒนาในยุโรป เอเชีย แอฟริกา และแอฟริกาใต้แม้ว่าจะมีการใช้ภาษาต่าง ๆ มากมายเกิดขึ้นในอินเทอร์เน็ต แต่คำศัพท์เฉพาะภาษาอังกฤษที่ใช้ในเว็บก็ยังคงไม่ได้แปลเป็นภาษาอื่น ๆ

การพัฒนาทางอินเทอร์เน็ตในอนาคตยังขึ้นอยู่กับระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของแต่ละประเทศด้วย นอกจากนี้ยังพบการปนภาษาในการติดต่อสื่อสารกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต กระบวนการทางเทคโนโลยีได้ปรับเปลี่ยนสถานการณ์ดังกล่าวด้วย ไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่าทำไมการใช้อินเทอร์เน็ตคุณภาพต่ำกำลังเติบโตไปทั่วโลก ระบบเครือข่ายไร้สาย (wireless) ในการใช้อินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงผู้คนของประเทศที่กำลังพัฒนา ทุกสิ่งที่กล่าวมานั้นล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อการแสดงออกทางภาษาทั้งสิ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาวะสองภาษา และภาวะหลายภาษา

โกวิท รัชรินทร์ทรงกุล (2542) ศึกษาภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านยะวิก ตำบลยะวิก อำเภอยะรังบุรี จังหวัดสุรินทร์ งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาภาวะหลายภาษาในหมู่บ้านดังกล่าว ซึ่งได้แก่ความสามารถในการใช้ภาษา การเลือกใช้ภาษา ลักษณะและปัจจัยที่ทำให้เกิดการสลับภาษา จากกลุ่มตัวอย่าง 120 คน จาก 3 กลุ่มชาติพันธุ์คือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยโคราช เขมร และลาว เก็บข้อมูลจากการใช้ข้อมูลภาคสนามจากการสังเกตและการสัมภาษณ์ จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้ 3 ภาษาขึ้นไป โดยความสามารถในการใช้ภาษานี้ขึ้นอยู่กับ กลุ่มชาติพันธุ์ เพศ และอายุ ความสามารถในการใช้ภาษาในกรณีเพศที่แตกต่างกันพบว่าเพศชายมีความสามารถในการใช้ภาษาได้หลายภาษามากกว่าเพศหญิง ส่วนในกรณีที่อายุต่างกัน พบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ไทยโคราชรุ่นใหม่มีแนวโน้มจะพูดภาษาเขมรและภาษาลาวน้อยลง ส่วนการเลือกใช้ภาษานั้น โดยทั่วไปคนในชุมชนนี้จะเลือกใช้ภาษาแม่ของตนเมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน แต่เมื่อมีการสนทนากับบุคคลที่ต่างกลุ่มชาติพันธุ์ การเลือกใช้ภาษาจะพิจารณาจากความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ฟัง และแวดวงการใช้ภาษานั้น ๆ จากแวดวงที่บ้าน เพื่อนบ้าน คนรู้จักต่างหมู่บ้าน คนแปลกหน้า ที่วัด ที่สถานีนามัย ที่ร้านค้า นอกจากนี้ลักษณะที่ทำให้เกิดการสลับภาษานั้น มี 3 ลักษณะ ได้แก่ การสลับภาษา 2 ภาษาซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมากที่สุด มีการสลับภาษา 3 ภาษาและการสลับภาษา 4 ภาษาเกิดขึ้นน้อย เนื่องจากต้องมีผู้ร่วมสนทนาหลายคนและหลายกลุ่มชาติพันธุ์ ส่วนปัจจัยที่ทำให้เกิดการสลับภาษานั้น คือ การถูกกำหนดโดยสิ่งแวดล้อมทางสังคม จุดประสงค์ของผู้พูด และสภาวะอารมณ์ของผู้พูด

ลิเนหา วังคะฮาด (2542) ได้ศึกษาภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปรางค์กู๋ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นงานวิจัยที่ศึกษาการเลือกภาษาของกลุ่มตัวอย่างที่มีชาติพันธุ์ เพศ และอายุ ที่ต่างกัน และการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาทั้งการพูดและการฟังของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมี 3 ชาติพันธุ์คือ ลาว เขมร และกวย ชาติพันธุ์ละ 20 คน ในแต่ละชาติพันธุ์มีการจำแนกเพศ และอายุ ข้อมูลได้มาจากการสัมภาษณ์ โดยการใช้แบบสอบถามและบันทึกข้อมูลโดยผู้วิจัยเอง ผลการวิจัยพบว่าชุมชนแห่งนี้มีภาษาแม่ทั้งหมด 6 ภาษา ได้แก่ ภาษาลาวหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาเขมร ภาษากวย ภาษาไทย ภาษาผู้ไท และภาษาไทยถิ่นเหนือ โดยใช้ภาษาไทย และภาษาลาวเป็นหลัก สำหรับการเลือกภาษาพบว่า ชาติพันธุ์ เพศ และอายุไม่มีผลต่อการเลือกภาษา และแฉวงทั้ง 3 แฉวงซึ่งได้แก่ บ้าน โรงเรียน และอื่น ๆ มีผลต่อการเลือกภาษาในการสนทนา ส่วนด้านความสามารถในการใช้ภาษา กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟังและเข้าใจภาษาต่างชาติพันธุ์มากกว่าการพูด ทั้งนี้ภาวะหลายภาษาอย่างน้อยจะประกอบด้วยภาษาไทยและภาษาลาวเป็นหลัก จากผลการศึกษาพบว่าเพศชายในแต่ละชาติพันธุ์ ในแต่ละกลุ่มอายุมีความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่าเพศหญิง ส่วนปัจจัยด้านอายุนั้นพบว่ากลุ่มผู้ใหญ่ในแต่ละชาติพันธุ์และในแต่ละเพศมีความสามารถในการใช้ภาษาได้หลายภาษามากกว่ากลุ่มของเด็ก

งานวิจัย ภาวะหลายภาษาในบ้านสวนใหญ่ ตำบลลำปลายมาศ อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ของสุชาติดา วัฒนะ (2549) ศึกษาหน้าที่ของภาษาที่มีใช้ในชุมชนดังกล่าว และศึกษาการเลือกใช้ภาษาของประชากรตามตัวแปร ได้แก่ แฉวงการใช้ภาษา เพศและอายุ ผลการศึกษาพบว่าภาษาที่ใช้ในชุมชนนี้มีทั้งหมด 6 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นโคราช ภาษาไทยถิ่นอีสานหรือภาษาลาว ภาษาเขมร และภาษาส่วย แต่ภาษาที่ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่เลือกใช้ คือ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาเขมร และภาษาลาว หน้าที่ของภาษา ได้แก่ ภาษาหลักของชุมชน คือ ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยโคราช ภาษากลางของชุมชน คือ ภาษาไทยโคราช ภาษาเขมร และภาษาลาว ภาษาราชการคือ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยโคราชและภาษาลาว ภาษาสื่อสารในวงกว้างคือ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยโคราช ภาษาลาวและภาษาเขมร ภาษาเฉพาะกลุ่มคือ ภาษาเขมร ภาษาลาวและภาษาไทยโคราช ภาษาการศึกษา คือ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาที่ใช้สอนตามโรงเรียนคือ ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาอังกฤษ และภาษาศาสนา คือ ภาษาบาลี ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาเขมร ส่วนความสามารถในการใช้ภาษาของประชากรพบว่ากลุ่มชาติพันธุ์เขมรสามารถพูดและฟังภาษาต่าง ๆ ได้มากที่สุด เพศชายสามารถพูดและฟังได้หลายภาษามากกว่าเพศหญิง ยกเว้นกลุ่มกลุ่มชาติพันธุ์ไทยโคราช นอกจากนี้กลุ่มวัยรุ่นมีภาวะหลายภาษาน้อยที่สุดและเริ่มให้ความสำคัญกับภาษาไทยมาตรฐานยิ่งขึ้น ส่วนการเลือกภาษาของประชากรตามแฉวงการใช้ภาษาพบว่า การเลือกใช้ภาษาจะแปรไปตามกลุ่มอายุของผู้พูด ประชากรที่มีอายุน้อยจะมีความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีอายุมาก

Changyan (2008) ได้ศึกษาการเรียนรู้ภาษาหยาและภาษาจีนกลางของเด็กสองภาษาในวัยก่อนเรียน ในจังหวัดยี่หวี่ มณฑลยูนนาน กรณีศึกษาเด็กในหมู่บ้านโหล่เหอหยา โดยมุ่งศึกษาถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมสองภาษา โดยเฉพาะการแสดงออกทางภาษา และการเรียนรู้ตามความสามารถของเด็กก่อนวัยเรียนที่พูดสองภาษา ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยแบบชาติพันธุ์วรรณา โดยการสุ่มเลือกผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน ซึ่งเป็นเด็กก่อนวัยเรียน เก็บข้อมูลโดยการบันทึกการสัมภาษณ์ของผู้บอกภาษาในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกัน และการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาและการใช้ภาษาที่บ้าน โรงเรียน และชุมชนของผู้บอกภาษา มีการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง ครู และชาวบ้าน 5 คนโดยการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด จากการวิจัยพบว่าสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษาและการใช้ภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์การใช้ภาษาเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมความสามารถในการใช้สองภาษาของเด็ก นอกจากนี้ยังมีเจตคติของผู้ใช้ภาษาที่มีร่วมกับกลุ่มเป้าหมาย เช่น ครูผู้สอน ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้แบบสองภาษาของผู้เรียน จากการสัมภาษณ์พบว่าข้อเสนอของผู้ปกครองนั้น ควรมีการจัดประสบการณ์ทางการเรียนรู้ให้กับเด็กในภาษาใดภาษาหนึ่งก่อนและถ้าต้องการให้เด็กมีความสามารถในการใช้สองภาษาควรมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้ปกครองและครูควรเน้นคุณภาพของภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่ดี ตลอดจนผู้ออกแบบหลักสูตรควรศึกษาการจัดการเรียนการสอน และมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งสองภาษาไปพร้อม ๆ กัน

จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษาส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาการเลือกภาษา และความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวแปรต่างๆ ที่นำมาศึกษาว่ามีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาหรือไม่ และสังเกตได้ว่าภาษาหลักที่ใช้ในชุมชนหลายภาษาที่ศึกษามาแล้วส่วนใหญ่เป็นภาษาไทยมาตรฐานที่เป็นหนึ่งในภาษาหลักของชุมชนนั้น ๆ ส่วนความแตกต่างทางด้านเพศนั้นส่วนใหญ่แล้วเพศชายจะมีความสามารถในการใช้ภาษาได้หลากหลายภาษามากกว่าเพศหญิง และความแตกต่างด้านอายุนั้นจะเห็นว่าส่วนใหญ่แล้วกลุ่มที่มีอายุน้อยจะเริ่มใช้ภาษาไทยถิ่นน้อยลง และจะใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น และกลุ่มคนที่มีอายุมากก็จะยังคงใช้หลายภาษามากกว่าเด็กหรือวัยรุ่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสลับภาษา

งานวิจัยในประเทศ

บงกช ฐานุตตม (2541) ได้ศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ของนักศึกษาชาวใต้ โดยใช้ไดอารี่ภาษา (language diaries) ในการเก็บข้อมูลภาษา งานวิจัยนี้ได้มุ่งศึกษาการสลับภาษาของภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการ

สลับภาษา ซึ่งปัจจัยที่เลือกศึกษาได้แก่ ปัจจัยด้านเพศ ความสัมพันธ์ของคู่สนทนา สถานที่ และ เรื่องที่พูด กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันราชภัฏสงขลาที่พูด ได้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นไทย จำนวน 30 คน ซึ่งเก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างกรอก อนุทินภาษาจำนวน 2 วัน คือวันที่มาเรียน 1 วัน และวันหยุด 1 วัน และสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อมูลหลังจากที่ได้รับอนุทินภาษาคืนจากกลุ่มตัวอย่าง ผล การศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยถิ่นได้มากที่สุดทั้งในวันมาเรียนและวันหยุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลาง ภาษาไทยกลางที่มีภาษาไทยถิ่นได้แทรก และภาษาไทยถิ่นได้ที่มีภาษาไทย กลางแทรก ตามลำดับ และเมื่อกลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางที่มีภาษาไทยถิ่นได้แทรก ภาษาไทยถิ่นได้ดังกล่าวจะเป็นการแทรกของคำมากที่สุด แต่เมื่อใช้ภาษาไทยถิ่นได้ที่มีภาษาไทย กลางแทรกซึ่งเป็นการแทรกของประโยคมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยความสัมพันธ์ของคู่ สนทนาและสถานที่ที่มีผลต่อการสลับภาษา เมื่อกลุ่มตัวอย่างสนทนากับบุคคลที่สนิทสนมจะใช้ ภาษาไทยถิ่นได้มากที่สุด เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เป็นทางการคือห้องเรียนนั้น กลุ่มตัวอย่างใช้ ภาษาไทยกลางและภาษาไทยกลางที่มีภาษาไทยถิ่นได้แทรกสูงที่สุด นอกจากนี้ความสัมพันธ์ของคู่ สนทนาและสถานที่ เป็นตัวแปรร่วมในแวดวงการใช้ภาษาที่มีผลต่อการสลับภาษา ส่วนปัจจัยเรื่อง ที่พูดและเพศไม่มีผลต่อการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน

Dandee (2003) ศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักศึกษา วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการสลับภาษา และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์ของคู่สนทนา สถานที่ หัวข้อเรื่อง เพศ และภูมิหลัง การศึกษา และการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคมในแวดวงต่างๆที่มีผลต่อการสลับ ภาษา โดยใช้อนุทินภาษาเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลในวันมาเรียน และวันหยุดของนักศึกษา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 106 คน พบว่าเกิดการสลับภาษาของนักศึกษาในวันมาเรียนมากกว่า วันหยุด และปัจจัยทางสังคมยังมีความสัมพันธ์ต่อการสลับภาษา และเมื่อพิจารณาถึง ความสัมพันธ์ของคู่สนทนานั้นพบว่าส่วนใหญ่การสลับภาษาจะเกิดขึ้นกับคู่สนทนาที่เป็นเพื่อน การสนทนาในหัวข้อทั่วไปจะเกิดการสลับภาษามากกว่าการสนทนาในเรื่องเรียน โดยการสนทนา เรื่องเรียนส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาจะใช้ภาษาอังกฤษ นักศึกษาเพศหญิงมีการสลับภาษามากกว่า นักศึกษาเพศชาย และนักศึกษาที่จบการศึกษาจากต่างประเทศมีการสลับภาษามากที่สุด นอกจากนี้แวดวงต่างๆมีผลต่อการสลับภาษาของนักศึกษาด้วย

นันทนา อินทมานะและคณะ (2547) ศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับ ภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม เป็นการศึกษาใน ลักษณะเดียวกับงานของบงกช ฐานุดตม (2541) โดยใช้อนุทินภาษาเป็นเครื่องมือในงานวิจัย ด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นการศึกษาการสลับภาษาและปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการสลับภาษาไทย กลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน โดยศึกษาการใช้ภาษาในการสนทนาของนักเรียนในวันมาเรียน และ

วันหยุดเรียน โดยในแต่ละวันแบ่งเป็น 3 ช่วงเวลา คือ ช่วงเวลาที่ 1 7.00-11.00 น. ช่วงเวลาที่ 2 11.00-15.00 น. และช่วงเวลาที่ 3 15.00-19.00 น. พบว่า ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์ต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในวันมาเรียนได้แก่ ความสัมพันธ์ของคู่สนทนาในทุกช่วงเวลาสถานที่ในช่วงเวลาที่ 3 และเพศชายของคู่สนทนาในช่วงเวลาที่ 1 ซึ่งเป็นการสนทนาระหว่างผู้สนทนากับคู่สนทนาที่เป็นผู้ชาย และปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์ต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในวันหยุดเรียนได้แก่ ความสัมพันธ์ของคู่สนทนาในช่วงเวลาที่ 2 เมื่อมีการสนทนากับบุคคลในครอบครัวหรือเพื่อน ๆ จะมีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเป็นส่วนใหญ่ ถ้ามีการสนทนากับครูจะใช้ภาษาไทยกลางเป็นส่วนใหญ่ สำหรับบุคคลอื่น ๆ จะมีการสลับทั้งสองภาษา ในภาพรวมของการสนทนาของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งวันมาเรียนและวันหยุดเรียน พบว่าการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานสูงสุด รองลงมาคือ ใช้ภาษาไทยกลางและมีการสลับภาษาไทยในการสนทนาเกิดขึ้นน้อยที่สุด

Chaiwichian (2007) ได้ศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษโดยนักเรียนที่ศึกษาในหลักสูตรการเรียนการสอนแบบสองภาษา ซึ่งมีการเก็บข้อมูล 2 ช่วงเวลา ช่วงที่ 1 เก็บเมื่อนักเรียนเข้าเรียนในหลักสูตรดังกล่าวได้ 1 ปีครึ่ง และข้อมูลที่สองเก็บหลังจากข้อมูลช่วงที่ 1 ถัดมาอีกสองปี จากนักเรียนชายจำนวน 3 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 3 คน ผลการศึกษาพบว่า ความถี่ในการสลับภาษาเพิ่มมากขึ้นจากข้อมูลช่วงแรก ซึ่งทำให้เห็นว่านักเรียนมีการสลับภาษาจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความถี่ในการสลับภาษาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยที่พบภายในห้องเรียนมีจำนวนลดลงถึงร้อยละ 50 เมื่อพิจารณาว่าการสลับภาษาในระดับคำและกลุ่มคำ นอกจากนี้ยังพบหน้าที่ของการสลับภาษา 8 คุณลักษณะ ได้แก่ การเน้นย้ำ การร้องขอ การอธิบาย การเรียกความสนใจ การแสดงความขอบคุณ การถาม การโทษ และการอุทาน การวิจัยนี้ยังพบปัจจัยที่มีผลต่อการสลับภาษา คือ ความคุ้นเคยของคำ วลี หรือประโยคนั้น ๆ ความไม่ชำนาญในภาษาอังกฤษ หัวข้อของการสนทนาและผู้ร่วมสนทนา จากการเปรียบเทียบกับข้อมูลชุดแรก ในข้อมูลที่สองไม่ปรากฏว่าพบหน้าที่ของการสลับภาษาที่แสดงถึงการเรียกความสนใจ แต่ยังคงปรากฏหน้าที่อื่น ๆ เช่นเดียวกับข้อมูลแรก และไม่พบปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการสลับภาษาที่แตกต่างจากข้อมูลช่วงแรก

เมตตา ฟองฤทธิ์ (2555) ศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักจัดรายการวิทยุ ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งอธิบายการสลับภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานในระดับคำ วลี ประโยค และระดับข้อความ และศึกษาถึงปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อการสลับภาษา ได้แก่ เรื่องที่พูด รูปแบบรายการ กลุ่มตัวอย่างคือ นักจัดรายการวิทยุแนวเพลงลูกทุ่งในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดขอนแก่น เก็บข้อมูลโดยการบันทึกเทปรายการที่ออกอากาศตั้งแต่เดือน มกราคม-มิถุนายน พ.ศ. 2555 พบว่านักจัดรายการวิทยุเพศชายชายจะ

สลับภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานใน ระดับประโยคมากที่สุด โดยปัจจัยด้านเรื่องที่พูด มี ผลต่อการสลับภาษามากที่สุด ส่วนนักจัดรายการผู้หญิงจะสลับภาษาในระดับวลีมากที่สุด ซึ่งคู่ สนทนา เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการสลับภาษามากที่สุด ผลการศึกษาได้สะท้อนถึงบทบาทของ ภาษาไทยถิ่นอีสานในระดับสื่อสารมวลชน โดยปัจจัยที่ส่งผลการสลับภาษาที่สำคัญ ได้แก่ เรื่อง ที่พูด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในเรื่องที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของ คนอีสานมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

Reyes (2004) ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาในบทสนทนาของเด็กนักเรียน โดยศึกษา รูปแบบการสลับภาษาของการพูดของเด็กอพยพที่พูดภาษาสเปน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กผู้ชายและ ผู้หญิงอายุ 7 และ 10 ขวบ จำนวน 20 คนซึ่งมาจากห้องเรียนสองภาษา ในโรงเรียนประถมเมือง โอ๊คแลนด์ รัฐแคลิฟอร์เนีย การศึกษานี้ได้นำเสนอลักษณะของการสนทนาในการสลับภาษาของ เด็ก และข้อมูลนั้นจะถูกแสดงในความสัมพันธ์ของความชอบและความสามารถทางภาษาของเด็ก ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่อายุมากกว่าจะสลับภาษาในความถี่ที่มากกว่า และมีการใช้ภาษาใน หน้าที่ต่าง ๆ ได้มากกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่า สำหรับหน้าที่ของการสลับภาษาที่เด็กใช้โดยทั่วไป มากที่สุด ได้แก่ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (topic shift) การอธิบาย (clarification) การเน้นย้ำ (emphasis) และ การยินยอม (accommodation) ส่วนหน้าที่ที่เด็กทั้งสองกลุ่มอายุใช้มากที่สุด คือ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (topic shift) ผลการศึกษานี้ได้สื่อถึงความคิดเห็นเชิงลบที่ว่า การสลับ ภาษาของเด็กที่กำลังเรียนสองภาษานั้นเป็นเพราะขาดความชำนาญในการใช้ภาษา แต่เป็นการ สนับสนุนความคิดเห็นที่ว่า การสลับภาษานั้นถูกใช้เป็นกลยุทธ์เพื่อเพิ่มความสามารถในการสื่อสาร ของเด็ก ๆ ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

Sert (2005) ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาในห้องเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดย ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาของครูและนักเรียน สำหรับหน้าที่ของการสลับภาษาของครูที่พบ ได้แก่ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (topic switch) การแสดงอารมณ์ (affective functions) และการ กล่าวซ้ำ (repetitive) ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของนักเรียนที่พบในงานวิจัยนี้ ได้แก่ การใช้ ภาษาอย่างเท่าเทียม (equivalence) การไม่เว้นระยะสนทนา (floor-holding) การกล่าวซ้ำ (reiteration) และ การควบคุมความขัดแย้ง (conflict control) จากงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการ สลับภาษาในห้องเรียนภาษาไม่ได้เป็นสิ่งปิดกั้นหรือทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาแต่ อย่างใด แต่อาจจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ในการมีปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน แต่เมื่อ นักเรียนมีประสบการณ์ในการติดต่อกับเจ้าของภาษาของภาษาเป้าหมายแล้ว การสลับภาษา อาจจะเป็นตัวปิดกั้นการเรียนรู้ ดังนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญในการป้องกันผลเสียที่จะตามมาใน ระยะยาวในกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

Lowi (2005) ศึกษาการสลับภาษา: การทดสอบการสนทนาที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้มีทั้งหมด 4 คน ซึ่งเป็นผู้พูดสองภาษา คือ ภาษาอังกฤษ และ ภาษาสเปน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการสลับภาษา โดยใช้คำศัพท์ (lexical) ส่วนหรือประโยค (tags) ส่วน (expression) วลี (phrase) การสลับภาษาภายในประโยค (intersentential) และ การสลับภาษาระหว่างประโยค (intrasentential) โดยหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบได้แก่ การเน้นย้ำ (emphasis) การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (topic shift) และการแสดงผล (display of effect) แต่อย่างไรก็ตามก็จะพบว่าในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างจะมีการสลับภาษาแตกต่างกันไป เช่น กลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งเกิดมาในครอบครัวที่เริ่มจะใช้สองภาษาน้อยลง ขณะที่เขาเติบโต จึงพบการสลับภาษาในที่สุดในกลุ่มตัวอย่างนี้แม้ว่าเขาจะเสนอตัวเองว่าเป็นผู้พูดสองภาษาโดยสมบูรณ์

Shin (2010) ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาในโคเรียน ชั้นเดย์ ซึ่งเป็นโบสถ์แห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในโคเรียทาวน์ ลอส แองเจลิส สหรัฐอเมริกา โดยมีคนเข้าโบสถ์เพื่อศึกษาคัมภีร์ไบเบิลทุกวันอาทิตย์ กลุ่มตัวอย่างคือผู้พูดสองภาษาคือ ภาษาเกาหลี และภาษาอังกฤษ มีการทดสอบการพูดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้ให้เห็นถึงการสลับภาษาตามสถานการณ์ ซึ่งเป็นการกระตุ้นการใช้ภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง จากผลการศึกษาพบหน้าที่ของการสลับภาษา ได้แก่ การสลับภาษาตามสถานการณ์ (Situational code-switching) และการสลับภาษาตามเรื่องที่พูด (Metaphorical code-switching) นอกจากนี้ยังมีการใช้การออกคำสั่ง (directive) ในการสลับภาษาด้วย งานวิจัยนี้ยังแสดงให้เห็นว่าโบสถ์ของชาติพันธุ์เกาหลีเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับการเปลี่ยนแปลงและการดำรงอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติและเพื่อการสอนบทเรียนทางศาสนา และการสลับภาษาของคนเกาหลีนั้นได้แสดงถึงบทบาทสำคัญนี้ ในขณะที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการสอน

Barnard and Mclellan (2013) ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการสลับภาษาในห้องเรียนมหาวิทยาลัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน กรณีศึกษาในประเทศไทย ศึกษาโดย Tayjasanant and Robinson (2013) ได้ศึกษาขอบเขตและหน้าที่ของการสลับภาษา และความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนและการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นที่การพูดของครูและการสลับภาษา และเหตุผลในการสลับภาษาในกรณีเฉพาะ โดยกลุ่มตัวอย่างคือ ครูชาวไทย 2 คน จากผลการศึกษาพบว่า ขอบเขตของการใช้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษก็จะแตกต่างกันไปตามบทเรียน ส่วนชนิดของการสลับภาษาพบ การสลับภาษาภายในประโยค (intersentential) และ การสลับภาษาระหว่างประโยค (intrasentential) และการสลับภาษาโดยใช้วลีหรือคำห้อยท้ายประโยค (tag switching) สำหรับปริมาณการสลับภาษาแบบต่าง ๆ นั้นก็จะแตกต่างกันไปตามบทเรียนที่แตกต่างกันด้วยเช่นกัน ส่วนหน้าที่การสลับภาษาที่พบในครูผู้สอนทั้งสองคนก็มีความแตกต่างกัน ครูคนหนึ่งไม่มีพื้นฐานการฝึกสอนมาก่อนนั้น ใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่และจะสลับไปใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ

ตั้งคำถาม (questioning) การล้วงข้อมูล (elicitation) การแปล (translation) การอธิบาย (clarification) และการตรวจสอบความเข้าใจ (comprehension check) ในทางตรงกันข้ามครูอีกคนจะใช้ภาษาอังกฤษและสลับไปใช้ภาษาไทยเพื่อชมเชยและยกย่อง (compliment and praise) การสนับสนุน (encouragement) และความไม่สนใจ (casualness) ในส่วนของความคิดเห็นของครูผู้สอนโดยได้จากการสัมภาษณ์นั้นพบว่า ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากขึ้นสำหรับการทำงานและการศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพบว่าส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการศึกษาในลักษณะเดียวกัน คือศึกษาการสลับภาษา และปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการสลับภาษา โดยศึกษาจากการสนทนากลุ่มตัวอย่างกับคู่สนทนา หรือศึกษาจากภาษาพูดนั่นเอง ไม่พบการศึกษาในภาษาเขียน หรือภาษาในสังคมออนไลน์แต่อย่างใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าควรจะศึกษาในภาษาเขียนด้วย เพราะเป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจ เพื่อที่จะได้เห็นความแตกต่างหรือความคล้ายกันในลักษณะใดบ้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปนภาษา

สุทธิรา ว่องพาณิชย์เจริญ (2540) ศึกษาการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของนักจัดรายการวิทยุภาคเอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบความแตกต่างของชนิดของการปนภาษาอังกฤษและลักษณะการสร้างคำ โดยจำแนกตามประเภทของรายการ ได้แก่ ประเภทความรู้ทั่วไป ข่าวทั่วไป และประเภทเศรษฐกิจ ผลการศึกษาพบว่านักจัดรายการวิทยุใช้คำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทย 2 ชนิด คือ คำศัพท์เฉพาะและคำศัพท์ทั่วไป ซึ่งคำแต่ละชนิดจำแนกตามลักษณะการสร้างคำได้ 3 ลักษณะ คือ การตัดคำ การทับศัพท์บางส่วน และการทับศัพท์ การทับศัพท์บางส่วนนั้นมีการเรียงคำแบบ ไทย+อังกฤษ ไทย+อังกฤษ+ไทย และอังกฤษ+ไทย เมื่อเปรียบเทียบชนิดของการปนภาษาภาษาพบว่านักจัดรายการวิทยุใช้คำศัพท์ทั่วไปมากกว่าคำศัพท์เฉพาะ โดยใช้การทับศัพท์มากที่สุด ส่วนในแต่ละประเภทรายการและในสถานการณ์การใช้ภาษาพบว่าในสถานการณ์การสนทนาคนเดียว นักจัดรายการประเภทเศรษฐกิจใช้คำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยมากที่สุด รองลงมาคือ ประเภทความรู้ทั่วไป และประเภทข่าวทั่วไปตามลำดับ และในสถานการณ์ที่เป็นการสนทนาสองคน นักจัดรายการประเภทข่าวทั่วไปใช้คำปนภาษาอังกฤษมากกว่าประเภทความรู้ทั่วไป

นัฐยา บุญกองแสน (2542) ศึกษาการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพที่เป็นบุคลากรอยู่ในโรงแรม โดยการสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถามพบว่าพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยโดยการวิเคราะห์ในด้านการออกเสียงและการใช้คำ พบพฤติกรรมในด้านการออกเสียงเป็นแบบภาษาอังกฤษในหลายลักษณะ ซึ่งพบมากที่สุด

การออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวท้ายพยางค์ พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ และพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ ส่วนเสียงที่พบว่าออกเป็นแบบภาษาอังกฤษน้อย ได้แก่ พยัญชนะควบกล้ำท้ายพยางค์ การลงเสียงหนัก และการออกเสียงสระเป็นแบบภาษาอังกฤษ ส่วนการปนภาษาในด้านการใช้คำพบว่าบุคลากรในโรงแรมนำคำภาษาอังกฤษเข้ามาปนในการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ชื่อเฉพาะประมาณ 2-3 ครั้งจากจำนวนข้อความประมาณ 3-4 บรรทัด

Jantao (2003) ศึกษาการปนภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียนในจังหวัดขอนแก่นที่พูดภาษาไทยถิ่นอีสานเป็นภาษาแม่ โดยเปรียบเทียบการปนภาษาโดยการพูดระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย และการศึกษาถึงกลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยกลางที่ปนกับภาษาไทยถิ่นอีสาน มีการนำปัจจัยทางสังคมที่นำมาแบ่งกลุ่มนักเรียน ได้แก่ สถานะที่ตั้งของโรงเรียนและเพศของผู้พูด ซึ่งการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 20 คน โดยพบว่านักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเมืองมีการปนภาษามากกว่านักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนที่อยู่ชนบท และนักเรียนหญิงมีการปนภาษามากกว่านักเรียนชาย ชนิดของคำที่มีการปนมากที่สุด ได้แก่ คำนาม รองลงมาคือ คำกริยา คำขยายกริยา และคำคุณศัพท์ตามลำดับ นอกจากนี้ กลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสานที่ไม่มีการใช้คือ คำสรรพนามบุรุษที่ 1 ทั้งเพศชายและเพศหญิง ส่วนกลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยกลางที่มีการใช้ปนภาษามากที่สุด คือ กลุ่มคำศัพท์ใช้เรียกสัตว์และพืช รองลงมาได้แก่ กลุ่มคำศัพท์ที่เกี่ยวกับมนุษย์และโรค เครื่องมือเครื่องใช้ วัฒนธรรมและประเพณีตามลำดับ นอกจากนี้กลุ่มคำศัพท์ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น นักเรียนส่วนใหญ่ไม่รู้จัก โดยเฉพาะนักเรียนในเมือง และผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการปนภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียนขึ้นอยู่กับสถานที่ตั้งของโรงเรียนและเพศของผู้พูดในระดับที่ต่างกัน

ศยามล ไทหาญ (2553) ศึกษาการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในนิตยสารวัยรุ่น โดยศึกษาโครงสร้างของคำปนภาษาและการสร้างคำของคำปนภาษาของภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่พบในนิตยสารของวัยรุ่น จากการรวบรวมคำปนภาษาจากนิตยสาร a day ผลการศึกษาพบชนิดของคำปนภาษาทั้งหมด 4 ชนิด คือ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำสรรพนาม โดยพบคำปนภาษาชนิดคำนาม ซึ่งปรากฏจำนวนและความถี่มากที่สุด นอกจากนี้ลักษณะการสร้างคำที่พบได้แก่ การทับศัพท์ การประสมคำ การเติมหน่วยคำเติม การตัดคำ และการซ้ำคำ ซึ่งพบคำยืมทับศัพท์มากที่สุด ในส่วนของการคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการปนภาษาในนิตยสารของวัยรุ่นอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในนิตยสารไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาและอินเทอร์เน็ต

ศิริพร ปัญญาเมธิกุล (2548) ศึกษาภาษาในห้วงสนทนาอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาที่ใช้ในห้วงสนทนาอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์พันทิพย์ เว็บไซต์หรรษา และโปรแกรมสนทนาไออาร์ซี จากการศึกษาพบลักษณะของการใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน ได้แก่ 1) การทักทาย ซึ่งต่างจากการทักทายตามปกติ แต่คำทักทายเมื่ออยู่ในห้วงสนทนา เป็นการเสนอตัวเองให้เด่นขึ้น เพื่อสร้างความประทับใจในครั้งแรก และเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน 2) การเรียกชื่อคู่สนทนาตลอดเวลา เพื่อลดความกำกวมของข้อความ หรือความไม่ต่อเนื่องของข้อความ 3) การใช้ภาษาพูดในการเขียน เพื่อให้การสนทนาเหมือนการสนทนาจริงที่มีการเห็นหน้าผู้พูดและเหมือนกับได้ยินเสียงจริง 4) การตัดคำให้สั้น เนื่องจากการสนทนาต้องพิมพ์อย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงมีการตัดคำให้สั้นลงเพื่อที่จะสามารถพิมพ์ได้เร็วขึ้น เพราะถ้าพิมพ์ช้าหรือข้อความยืดยาวผู้ที่สนทนาด้วยอาจจะไม่เห็นข้อความ 5) การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ในการแสดงอารมณ์ความรู้สึก เช่น การใช้เครื่องหมาย ! เพื่อแสดงถึงความหนักแน่น และเน้นย้ำ 6) การแสดงท่าทางต่างๆ เป็นการพิมพ์ข้อความที่แสดงให้เห็นท่าทาง

ทัตพิชา ชลวิสูตร (2553) ศึกษาการใช้ภาษาสื่อสารในเว็บไซต์ www.pantip.com เพื่อพัฒนาความเข้าใจในรายวิชา ภาษาสื่อสารมวลชน คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อศึกษาการใช้ภาษาที่สื่อสารในเว็บไซต์ดังกล่าว เพื่อพัฒนาความถูกต้อง เหมาะสมในการใช้คำและประโยค ในด้านการสะกดคำ การใช้สำนวน การใช้คำแสลง การใช้คำทับศัพท์ การใช้คำเห็นภาพ ระดับภาษา และการพิจารณานัยทางความหมาย พบว่าปรากฏการสะกดคำผิดในกระทู้บางส่วน และคำที่สะกดผิดเป็นคำที่พบได้บ่อย มีการใช้ทั้งสำนวนเก่าที่มีความหมายเดิมในภาษา และสำนวนใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นเพื่อเน้นอารมณ์ และความรู้สึก สำหรับการใช้อำสแลงมีเป็นจำนวนมาก ส่วนคำทับศัพท์นั้นมีจำนวนมากที่สุดจากประเภทคำเพื่อสื่อสารทั้งรูปแบบของการทับศัพท์ และการถอดเสียงภาษาไทย การใช้คำเห็นภาพก็เป็นอีกลักษณะเด่นหนึ่งที่นิยมใช้ ทั้งการเลียนเสียงพูด การลากเสียง ระดับภาษาที่ใช้ในภาพรวมเป็นไปอย่างสุภาพด้วยภาษาระดับปาก และกึ่งแบบแผน

ภาสกร จิตรไคร์ครวญ (2553) ศึกษาเทคโนโลยีของสื่อใหม่และการนำเสนอตัวตนต่อสังคมกับพฤติกรรมสื่อสารบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ ในการศึกษาความสัมพันธ์ของบริบททางสังคม การสื่อสารออนไลน์ การมีปฏิสัมพันธ์ และความเป็นส่วนตัว กับแนวคิดการนำเสนอตัวตนต่อสังคม และศึกษาความสัมพันธ์ของแนวคิดความสัมพันธ์ของเทคโนโลยีกับสื่อใหม่ กับแนวคิดการนำเสนอตัวตนต่อสังคม กับพฤติกรรมสื่อสารของผู้ใช้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์ นอกจากนี้ยังศึกษาความสัมพันธ์ของเทคโนโลยีของสื่อใหม่และแนวคิดการนำเสนอตัวตนต่อสังคม กับพฤติกรรมสื่อสารของผู้ใช้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์ โดยการวิจัยเชิงสำรวจ

และเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใช้งานเฟซบุ๊ก (Facebook) และ/หรือทวิตเตอร์ (Twitter) จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากการศึกษาพบว่าผู้ที่ใช้งานเครือข่ายสังคมออนไลน์ส่วนใหญ่จะใช้เป็นประจำทุกวันและวันละมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน และบริบททางสังคม การสื่อสารออนไลน์ การมีปฏิสัมพันธ์ ความเป็นส่วนตัว และเทคโนโลยีของสื่อใหม่ มีความสัมพันธ์กับระดับการนำเสนอตัวตนต่อสังคม นอกจากนี้ระดับการนำเสนอตัวตนต่อสังคม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการสื่อสารของผู้ใช้บนสื่อเครือข่ายสังคมออนไลน์ มากไปกว่านั้นเทคโนโลยีของสื่อใหม่และระดับการนำเสนอตัวตนต่อสังคม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการสื่อสารของผู้ใช้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์

Stapa and Shaari (2012) ศึกษาความเข้าใจลักษณะทางภาษาในการสื่อสารออนไลน์ในสภาพแวดล้อมของเครือข่ายสังคม โดยศึกษาลักษณะทางภาษาและรูปแบบของภาษาในการสื่อสารออนไลน์ระหว่างผู้ใช้เฟซบุ๊กชาวมาเลเซียที่เป็นวัยรุ่นต่างเชื้อชาติ ใช้ภาษาแม่ต่างกัน และมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์จากสังเกตประจำวันและการสนทนาจริงในเฟซบุ๊กในช่วงระยะเวลา 12 เดือน โดยใช้ Content Analysis ในการพิจารณาลักษณะและรูปแบบการใช้ภาษาที่เกิดขึ้น ผลการศึกษาพบว่าลักษณะที่ถูกใช้โดยผู้ใช้งานออนไลน์เหล่านี้ ได้แก่ การสะกดและการแก้ไขใหม่ การรวมอักษรและจำนวนของคำพ้องเสียง การลดหรือตัดสระ การแทนเสียง <s> ด้วยเสียง <z> การใช้ตัวอักษรตัวเดียวแทนคำหนึ่งคำ การใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม การใช้ตัวย่อ และการใช้ไอโมติคอน (emoticon) ซึ่งสรุปได้ว่าวิวัฒนาการทางภาษาถูกมองในฐานะที่เป็นกระบวนการที่ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง และการพัฒนาของภาษาสื่อสารออนไลน์ไม่สามารถคาดการณ์ได้ แม้ว่าจะเริ่มจากกระบวนการการคิดทบทวนใหม่ของข้อตกลงในการสะกดแบบเก่าในสื่อและไม่ใช้ภาษาที่รับมาจากภาษาดั้งเดิม

สรุป

จากการศึกษาการสลับภาษาที่ผ่านมาทำให้เห็นถึงการสลับภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงจากการพูดสนทนา มีทั้งการศึกษาการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่างเมื่ออยู่บ้านและอยู่โรงเรียน แต่อย่างไรก็ตามการสลับภาษาที่เป็นการศึกษาภาษาถิ่นในประเทศไทยนั้น จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างในแต่ละการศึกษาจะใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดเมื่ออยู่ในสถานที่หรือในสถานการณ์ที่เป็นทางการ นอกจากนี้การศึกษาศิลปะการสลับภาษาที่ศึกษาชนิดของการสลับภาษาด้วยพบว่าบางการศึกษาใช้เกณฑ์ในการแบ่งการสลับภาษาออกเป็นเพียงสองชนิด คือ การสลับภาษาภายในประโยค และการสลับภาษาระหว่างประโยค ซึ่งไม่ได้แยกการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคออกจากการสลับภาษาระหว่างประโยค เนื่องจากการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคเป็นส่วนหนึ่งของการสลับภาษาระหว่างประโยค ส่วนการศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาส่วนใหญ่

แล้วเป็นการศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาของครูและนักเรียนซึ่งพบหน้าที่ในการสลับภาษามากมายแตกต่างกันไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method Approach) เพื่อศึกษาการสลับภาษาในเฟซบุ๊ก โดยผู้ใช้สองภาษาถิ่น ซึ่งได้แก่ ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน โดยมีขั้นตอนการวิจัยคือ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การเก็บและรวบรวมข้อมูลจากสถานะเฟซบุ๊ก และการแสดงความคิดเห็น การประมวลผล และการวิเคราะห์ผลในส่วนของความถี่ในการใช้ภาษารวมไปถึงชนิดและหน้าที่ของการสลับภาษา และการวิเคราะห์ปัจจัยด้านเพศและอายุต่อการสลับภาษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้จะใช้วิธีการสุ่มเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเฉพาะหรือมีลักษณะตรงตามที่กำหนดไว้ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เนื่องจากผู้ใช้เฟซบุ๊กเป็นผู้ใช้งานที่หลากหลาย เช่น บางคนอาจจะใช้ภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นได้ บางคนใช้ภาษาไทยกลางเพียงภาษาเดียว เป็นต้น ดังนั้นย่อมมีความแตกต่างในภาษาของแต่ละบุคคล และยังมีความหลากหลายในอายุและเพศที่ต่างกันไป โดยที่กลุ่มตัวอย่างต้องมีคุณสมบัติตามที่ได้กำหนดไว้ คือ

1. เป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานได้ และมีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ข้อมูลในส่วนของภูมิลำเนาของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้สังเกตจากโปรไฟล์ (profile) หรือข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเปิดเผย แต่หากไม่มีการเปิดเผยภูมิลำเนา ผู้วิจัยจึงมีการสอบถามเพิ่มเติมผ่านการสนทนาในเฟซบุ๊ก รวมไปถึงอายุของกลุ่มตัวอย่าง และในส่วน of ความสามารถในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานนั้น ผู้วิจัยได้สังเกตจากการใช้ภาษาทั้งสองดังกล่าวในเฟซบุ๊กกว่ามีการแสดงออกทั้งสองภาษาหรือไม่ เพื่อให้เห็นการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

2. เป็นผู้มีอายุอยู่ในช่วงที่กำหนด ซึ่งจำนวนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในงานวิจัยนี้มีทั้งหมด จำนวน 90 คน ซึ่งเป็นผู้ชาย 45 คน และผู้หญิง 45 คน โดยแบ่งเป็น 3 ช่วงอายุได้แก่

ช่วงอายุที่ 1 อายุ 16-30 ปี แบ่งเป็นเพศชาย 15 คนและเพศหญิง 15 คน

ช่วงอายุที่ 2 อายุ 31-45 ปี แบ่งเป็นเพศชาย 15 คนและเพศหญิง 15 คน

ช่วงอายุที่ 3 อายุ 46 ปีขึ้นไป แบ่งเป็นเพศชาย 15 คนและเพศหญิง 15 คน

3. ต้องเป็นผู้ที่มีความเป็นเพื่อน (friend) ในบัญชีเฟซบุ๊กของผู้วิจัย เพื่อให้ง่ายต่อการเก็บข้อมูลและการสอบถามเพื่อเติมในส่วนของคุณสมบัติที่ไม่ชัดเจนของกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการตั้งสถานะของกลุ่มตัวอย่างตั้งคนละ 10 สถานะ และการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละสถานะทั้งหมด โดยรวบรวมสถานะที่กลุ่มตัวอย่างตั้งตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 2556 นับถอยหลังลงไปจบครบ 10 สถานะ วันที่นี้ยึดตามวันที่จากการตั้งสถานะ ไม่เกี่ยวกับวันที่ของการแสดงความคิดเห็นเพราะอาจมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ระยะหนึ่ง เนื่องจากอาจจะมีผู้มาแสดงความคิดเห็นเรื่อยๆทำให้สถานะนั้นๆยังมีความเคลื่อนไหวอยู่ และการเลือกเก็บข้อมูลจากสถานะที่ตั้งไว้ตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 2556 นั้น เนื่องจากเห็นว่าข้อมูลในส่วนของการแสดงความคิดเห็นน่าจะไม่มีมีการเคลื่อนไหวแล้ว

หลังจากที่รวบรวมข้อมูลสถานะจบครบ 10 สถานะของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน และรวบรวมการแสดงความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในแต่ละสถานะ ผู้วิจัยได้ทำการจัดระเบียบข้อมูลดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้มาแบ่งตามช่วงอายุ คือ ช่วงอายุที่ 1-3
2. นำข้อมูลของแต่ละกลุ่มช่วงอายุมาแยกเป็นเพศชาย และเพศหญิง ซึ่งทั้งหมดก็จะรวมเป็น 6 กลุ่มจาก 3 ช่วงอายุ
3. นำข้อมูลไปวิเคราะห์ผลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้ คือ

1. วิเคราะห์เพื่อคำนวณหาค่าความถี่ในการใช้ภาษาทั้งสองภาษาในเชิงปริมาณ โดยการนับการสลับภาษาในรูปแบบต่างๆที่มีการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ

1.1) การใช้เฉพาะภาษาไทยกลาง เป็นการใช้เฉพาะภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นเท่านั้น เช่น “ถ้าอยากให้ประเทศไทยสามัคคีกัน คนไทยต่อไปไม่ต้องใส่เสื้อ จะได้ไม่ต้องมีเสื้อสีไหน อีก 555 ><” จากตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลาง โดยไม่มีการแทรกของภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาอื่นๆ เข้ามาในข้อความนี้เลย เป็นต้น

1.2) การใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสาน เป็นการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นโดยใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้น เช่น “เมื่อยเต้...” จากตัวอย่างจะเห็นถึงการใช้นำนวนภาษาไทยถิ่นอีสานทั้งข้อความ ซึ่งในภาษาไทยกลางหมายถึง “เหนื่อยจัง” เป็นต้น

1.3) การใช้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน คือมีการใช้ทั้งสองภาษาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน เช่น “น่าเบื่อ...แนวบ้านเมืองเข่าบ่เฮ็ดนิสมองคิดดีคัก” ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่ามีการใช้ภาษาไทยกลางขึ้นต้น คือ “น่าเบื่อ” และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ “แนวบ้านเมืองเข่าบ่เฮ็ดนิสมองคิดดีคัก” ซึ่งหมายถึง อะไรที่ชาวบ้านเขาไม่ทำสมองคิดจะทำดีนิก” เป็นต้น

1.4) การใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาอื่นแทรก ในแต่ละสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่มีการใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน โดยมีภาษาอื่นแทรกเข้ามา เช่น ภาษาอังกฤษ หรือภาษาไทยถิ่นอื่น ซึ่งแล้วแต่ความสามารถในการใช้ภาษาของแต่ละบุคคล เช่น “Dinner โตลมหนาว เบา ๆ กัน” ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการแทรกของภาษาอังกฤษเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง เป็นต้น

ในผลของความถี่นั้นจะนำมาคำนวณออกมาเป็นค่าร้อยละ เพื่อให้เห็นผลการวิจัยที่ชัดเจน และในการวิเคราะห์ส่วนนี้จะใช้ข้อมูลจากการตั้งสถานะเพชบุรีและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. วิเคราะห์เพื่อคำนวณหาความถี่ชนิดของการสลับภาษา เพื่อพิจารณาว่ากลุ่มตัวอย่างสลับภาษาแบบใดบ้าง ในการวิเคราะห์ส่วนนี้จะใช้ข้อมูลจากการตั้งสถานะ และการแสดงความคิดเห็น

คิดเห็นในเฟซบุ๊กของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นการใช้ภาษาไทยกลางสลับกับภาษาไทยถิ่นอีสานที่ปรากฏในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน และแจกแจงออกมาเป็นคำร้อยละ ซึ่งได้แก่

2.1) การสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential switching) เป็นชนิดของการสลับภาษาที่เกิดขึ้นโดยการแทรกอีกภาษาหนึ่งเข้ามาภายในอนุประโยคหรือประโยคเดียวกัน หรือในระดับคำของอีกภาษาหนึ่ง โดยไม่เกิดขึ้นกับหน่วยคำหรือหน่วยเสียง เช่น "...อ้ายหล่อบ่หลาย แต่บ่หลายใจคือใครคนนั้น มีฮักให้เจ้าทุกวัน..." จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน และเป็นการแทรกภาษาไทยกลาง "ใครคนนั้น" เข้ามาภายในประโยค เป็นต้น

2.2) การสลับภาษาระหว่างประโยค (Inter-sentential switching) เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างอนุประโยคหรือประโยค ซึ่งอาจจะใช้ภาษาหนึ่งในประโยคแรก และใช้ภาษาหนึ่งในประโยคที่สอง โดยที่ไม่มีการแทรกอีกภาษาในแต่ละประโยค เช่น "พานักเรียนไปเที่ยว ครูม่วน ก่อเต็กคะ" ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางในประโยคแรก "พานักเรียนไปเที่ยว" และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในอีกประโยคถัดมา "ครูม่วน ก่อเต็กคะ" หมายถึง ครูสนุกกว่า เต็กคะ เป็นต้น

2.3) การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค (Tag-switching) การสลับภาษาชนิดนี้เป็นการสลับภาษาโดยการพูดภาษาหนึ่ง และมีการใช้วลีหรือคำของอีกภาษาหนึ่งเข้ามาภายในประโยค เช่น "วันนี้ย่าไข่มดแดงคะมาเต๋อ" จากตัวอย่างจะเห็นว่ามีการใช้ภาษาไทยกลางและแทรกวลีภาษาไทยถิ่นอีสาน "มาเต๋อ" ท้ายประโยค ซึ่งเป็นเป็นการเชิญชวนให้มาทานย่าไข่มดแดงด้วยกันนั่นเอง เป็นต้น

3. วิเคราะห์เพื่อคำนวณหาความถี่ของหน้าที่ของการสลับภาษา ในการวิเคราะห์ส่วนนี้ใช้ข้อมูลจากการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นที่มีการสลับภาษาเพื่อหน้าที่ต่างๆ เช่น การเน้นย้ำ การขอบคุณ การอธิบาย การแปล เป็นต้น

4. วิเคราะห์ปัจจัยด้านเพศและอายุที่ส่งผลต่อการสลับภาษาว่าช่วงอายุใดมีการใช้ภาษาใดมากน้อยกว่ากัน และเพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการสลับภาษาแตกต่างกันอย่างไร โดยนำเสนอผลออกมาเป็นคำร้อยละ และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าไคสแควร์

สูตรในการคำนวณค่าไคสแควร์ มีดังนี้

$$\chi^2 = \sum \frac{(O-E)^2}{E}$$

เมื่อ O คือ ค่าคะแนนดิบ (Observed)

E คือ ความถี่คาดหวัง (Expected)

(จรัลวิไล จรุงโรจน์, 2556)

การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าไคสแควร์ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ระดับ 0.05 การเลือกใช้ไคสแควร์เนื่องจากเป็นสถิติที่ใช้ในการหาว่าตัวแปรสองตัวมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้ไคสแควร์เพื่อต้องการใช้ทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวแปร ใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) อายุกับการสลับภาษา 2) เพศกับการสลับภาษา

การตรวจสอบความเชื่อมั่นของผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือในการวิเคราะห์ผลข้อมูล ผู้วิจัยได้เลือกใช้การตรวจสอบโดยกลุ่มเพื่อนผู้วิจัย (peer debriefing) ตามแนวคิดของ Ely et al. (1991); Erlanson et al. (1993); Glesne and Peshkin (1992); Lincoln and Guba (1985); Merriam, 1988 (cited in, 1997) จำนวน 2 ท่าน ซึ่งการทดสอบนั้นได้ใช้แบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 3 แบบทดสอบ (ดังแสดงในภาคผนวก ก) ได้แก่

- 1) แบบทดสอบรูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก
- 2) แบบทดสอบชนิดของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก
- 3) แบบทดสอบหน้าที่ของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

แบบทดสอบดังกล่าวได้มาจากการสุ่มเลือกข้อมูลที่เป็นสถานะเฟซบุ๊ก โดยใช้แบบทดสอบละ 10 สถานะและการแสดงความคิดเห็นในแต่ละสถานะนั้นๆ เมื่อทำการทดสอบกับกลุ่มเพื่อนนักวิจัย ผลปรากฏว่า เพื่อนผู้วิจัยคนแรกมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยชิ้นนี้ในรูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คิดเป็น

ร้อยละ 95.02 ชนิดของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คิดเป็นร้อยละ 86.73 และหน้าที่ของการสลับภาษาภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คิดเป็นร้อยละ 80.45

สำหรับเพื่อนผู้วิจัยคนที่สองมีความคิดเห็นสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้ ในรูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คิดเป็นร้อยละ 92.44 ชนิดของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คิดเป็นร้อยละ 89.53 และหน้าที่ของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน คิดเป็นร้อยละ 87.73

สรุป

งานวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใช้เฟซบุ๊กที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นผู้ใช้สองภาษาถิ่น คือ ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 90 คน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงอายุที่ 1 16-30 ปี ช่วงอายุที่ 2 31-45 ปี ช่วงอายุที่ 3 46 ปีขึ้นไป โดยการวิเคราะห์สัดส่วนในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน การวิเคราะห์ชนิดและหน้าที่ของการสลับภาษา และการทดสอบหาความสัมพันธ์ของการสลับภาษากับเพศและอายุของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ค่าไคสแควร์ ผลการศึกษาแสดงในบทที่ 4 บทที่ 5 และบทที่ 6 ต่อไป

บทที่ 4

การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน

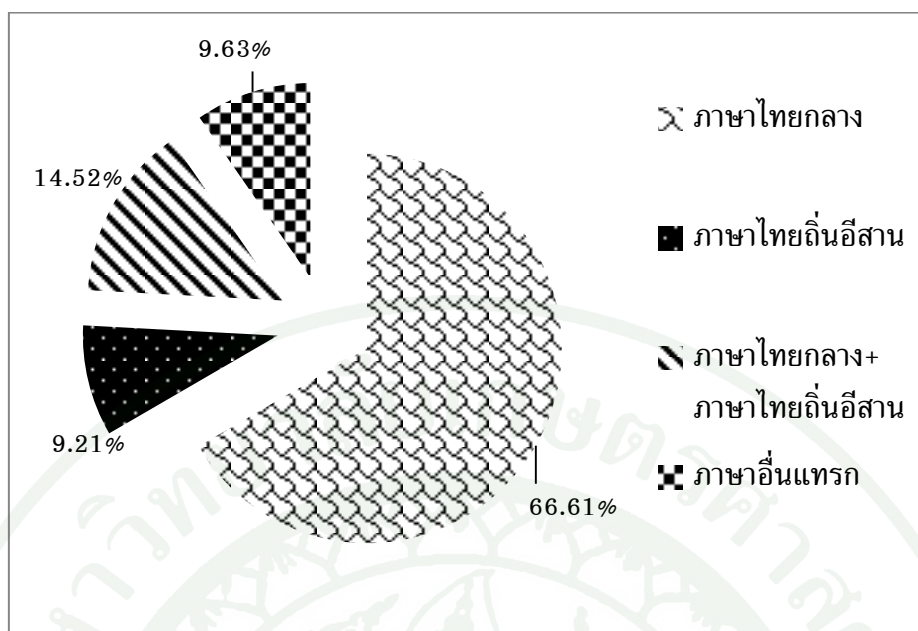
ในบทนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่าง ๆ โดยแบ่งเป็น 3 หัวข้อ คือ 1) รูปแบบการใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นการอธิบายการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ และตัวอย่างการใช้ภาษาในแต่ละรูปแบบ 2) การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน จำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง 3) การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบการใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์รูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานแล้ว พบจำนวนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ดังปรากฏในตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางในภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้	จำนวนสถานะและการแสดงความคิดเห็น	ร้อยละ
1. ภาษาไทยกลาง	940	66.61
2. ภาษาไทยถิ่นอีสาน	130	9.21
3. ภาษาไทยกลาง+ ภาษาไทยถิ่นอีสาน	205	14.52
4. ภาษาอื่นแทรก	136	9.63
รวม	1411	100

ภาพที่ 4.1 สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางในภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1 และภาพที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทุกช่วงอายุใช้ภาษาในการตั้งสถานะเฟซบุ๊กและการแสดงความคิดเห็นทั้งหมด 4 รูปแบบคือ ภาษาไทยกลาง ภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาอื่นแทรก ซึ่งภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นมากที่สุด จำนวน 940 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 66.61 รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน จำนวน 205 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 14.52 การใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาอื่นแทรกเป็นรูปแบบการใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากเป็นอันดับสาม จำนวน 136 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 9.63 และการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานน้อยสุด จำนวน 130 สถานะและการแสดงความคิดเห็น รวมจำนวนสถานะและการแสดงความคิดเห็นที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 1,411 สถานะและการแสดงความคิดเห็น

การใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในเฟซบุ๊กของกลุ่มตัวอย่างที่พบว่ามีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดนั้นเนื่องจากภาษาไทยกลางเป็นภาษากลางที่คนส่วนใหญ่สามารถเข้าใจไม่ว่าจะเป็นคนไทยที่ใช้ภาษาถิ่นใดก็ตาม ดังนั้นการเลือกใช้ภาษาในสังคมออนไลน์ดังกล่าวจึงต้องเป็นภาษาที่ทุกคนสามารถเข้าใจได้ กลุ่มตัวอย่างจึงเลือกใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะการใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นในแต่ละสถานะมากที่สุด และจะเห็นว่าการใช้

เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้นในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นน้อยที่สุดเนื่องจากภาษาไทยถิ่นอีสานไม่ว่าจะเป็น การสะกดคำ หรือการใช้สำนวนต่างๆ เมื่อเขียนโดยการพิมพ์ออกมาโดยใช้อักษรภาษาไทยนั้นสามารถสะกดได้ยากกว่า เนื่องจากคำศัพท์และเสียงวรรณยุกต์มีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยกลาง ตัวอย่างในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่างๆ แสดงดังต่อไปนี้

ภาษาไทยกลาง

พบการใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเท่านั้น โดยไม่มีภาษาไทยถิ่นอีสานหรือภาษาอื่นแทรก ซึ่งเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่พบมากที่สุด ดังแสดงในตัวอย่างที่ (1) – (12)

ตัวอย่างที่ (1) การเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับ #ผลการศึกษา แต่ขึ้นอยู่กับกระทำการของตัวเอง

ตัวอย่างที่ (2) ถ้าอยากให้ประเทศไทยสามัคคีกัน คนไทยต่อไปไม่ต้องใส่เสื้อ จะได้ไม่ต้องมีเสื้อสีไหน อีก 555 ><”

ตัวอย่างที่ (3) เธอคนนั้นเอาใจผมไปเต็มๆ ^^

ตัวอย่างที่ (4) มันคงไม่จ๊าย รรอกมั้ง

ตัวอย่างที่ (5) ว่าแล้วมันต้องเป็นอย่างนี้

ตัวอย่างที่ (6) อรุณสวัสดิ์ครับผม วันนี้อากาศดีม๊าก

ตัวอย่างที่ (7) เกิดมายังไม่เคยง้อใครเลยนะ แต่ครั้งนี้คงต้องยอมง้อเธอเป็นคนแรกแล้วหละ

ตัวอย่างที่ (8) ขอบคุนสำหรับกำลังใจดีดีจากทุกคน

ตัวอย่างที่ (9) มารดน้ำต้นไม้กันเถอะ”

ตัวอย่างที่ (10) ผมรักผู้ชาย.....คนนี้ที่ชื่อว่า “พ่อ”

ตัวอย่างที่ (11) บางทีก็เหนื่อยเกินไปนะ...เหนื่อยเกินไปหรือเปล่า....T____T

ตัวอย่างที่ (12) สิ่งที่ต้อง กับ สิ่งไม่ควร ไม่มีใครเลือกสิ่งที่จะต้องได้เสมอไป :)

ตัวอย่างที่ (1) – ตัวอย่างที่ (12) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเท่านั้น โดยไม่มีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานหรือภาษาอื่นแทรกเข้ามาในแต่ละข้อความดังกล่าว

ภาษาไทยถิ่นอีสาน

พบการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเท่านั้น โดยการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานจะมีลักษณะภาษาพูดแบบไทยถิ่นอีสาน ซึ่งเห็นชัดเจนจากการปรากฏออกมาในรูปคำศัพท์ วลี หรือสำนวนของภาษาไทยถิ่นอีสาน ซึ่งถ่ายทอดออกมาโดยใช้ตัวอักษรภาษาไทย การสลับภาษาโดยการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้นในการตั้งสถานะหรือการแสดงความคิดเห็น เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่พบมากเป็นอันดับสอง รองจากการใช้ภาษาไทยกลาง ดังแสดงในตัวอย่างที่ (13) – ตัวอย่างที่ (24)

ตัวอย่างที่ (13) กะยังว่าบ่หล่ออายนุกเกอร์

ตัวอย่างที่ (13) แสดงถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานทั้งข้อความความ ซึ่งในภาษาไทยกลางหมายถึง “ก็บอกแล้วว่าไม่หล่อพี่นุกเกอร์” ซึ่งคำว่า “กะ” หมายถึง “ก็” ในภาษาไทยกลาง คำว่า “อาย” เป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่มีอายุสูงกว่าซึ่งเป็นเพศชาย ส่วนคำว่า “บ่” หมายถึง “ไม่” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (14) ตะหน่ายๆ

ตัวอย่างที่ (14) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้น ซึ่งเป็นสำนวนภาษาอีสานที่บ่งบอกถึงอาการเบื่อหน่าย

ตัวอย่างที่ (15) บักหล่าข่อยบี่ลำบายตาหลูโตนคัก

ตัวอย่างที่ (15) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง “น้องชายของฉันไม่สบายน่าสงสารมาก” ซึ่งคำว่า “บักหล่า” เป็นคำที่ใช้เรียกเด็กผู้ชาย คำว่า “ข่อย” ใช้แทนผู้พูด ส่วนคำว่า “บี่” หมายถึง “ไม่” โดยที่มีการสะกดโดยใช้วรรณยุกต์ตรี แต่โดยทั่วๆ ไปก็อาจมีการ

เขียน “บ่” โดยใช้วรรณยุกต์เอก หรือ “บ่อ” ที่มีพยัญชนะ อ เป็นตัวสะกดด้วย ความแตกต่างในการสะกดคำที่มีความหลากหลายเนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในสังคมออนไลน์จึงไม่มีอะไรที่ตายตัวในการเขียน (โดยการพิมพ์) คำหรือข้อความต่าง ๆ ออกมา ซึ่งอาจจะเกิดจากความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจของผู้เขียน

ตัวอย่างที่ (16) หัวหยังละ

ตัวอย่างที่ (16) แสดงถึงการใช้สำนวนภาษาไทยถิ่นอีสาน คำว่า “หัว” ในตัวอย่าง หมายถึง “หัวเราะ” ในภาษาไทยกลาง ส่วน “หยังละ” หมายถึง “อะไรล่ะ” โดยทั้งข้อความเป็นการถามว่า “หัวเราะอะไร หรือ “ทำอะไร” นั่นเอง

ตัวอย่างที่ (17) เอ้อ จักวะ จักเป็นหยัง

ตัวอย่างที่ (17) เป็นการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานทั้งข้อความ โดยมีการขึ้นต้นโดยใช้คำว่า “เอ้อ” ซึ่งเป็นคำภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง “ใช่” ใช้ในการตอบตกลงหรือเห็นด้วยกับบางสิ่งบางอย่าง และตามด้วย “จักละ” หมายถึง “ไม่ทราบเช่นกัน” หรือ “ไม่รู้เหมือนกัน” และ “จักเป็นหยัง” หมายถึง “ไม่รู้เป็นอะไร”

ตัวอย่างที่ (18) ท่าน ส. เอ็ดหยัง คือบ่สนใจหมู่

ตัวอย่างที่ (18) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานทั้งข้อความ “ท่าน ส. เอ็ดหยัง” หมายถึง “ท่าน ส. ทำอะไร” คำว่า “ท่าน ส.” เป็นคำใช้เรียกบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างกำลังกล่าวถึง และ “คือบ่สนใจหมู่” เป็นการถามว่า “ทำไมไม่สนใจเพื่อน”

ตัวอย่างที่ (19) ไผบู้ 55555

ตัวอย่างที่ (19) เป็นการใช้สำนวนภาษาไทยถิ่นอีสาน “ไผบู้” หมายถึง “ใครไม่รู้” หรือ “ใครก็ไม่รู้” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (20) 555 โชคเดะหนีๆ เอื้อย

ตัวอย่างที่ (20) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน โดยไม่มีการใช้ภาษาไทยกลางแทรก ข้อความดังกล่าวกลุ่มตัวอย่างต้องการจะบอกผู้ร่วมสนทนาว่าเขาคือใคร คำว่า “โชค” คือชื่อของเขา “โชคเดะหนีๆ เอื้อย” หมายถึง “นี่โชคเองนะพี่”

ตัวอย่างที่ (21) ผมบ่หล่อดอกครับ อยำ้มักผมเถาะ 555

ตัวอย่างที่ (21) จะเห็นว่ามีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานทั้งข้อความ “ผมบ่หล่อดอกครับ” หมายถึง “ผมไม่หล่อหรือครับ” และ “อย้ามักผมเถาะ” หมายถึง “อย่าชอบผมเลย” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (22) ผิดตุ้กะบ่ตีปานได้คับบบ ห้าๆๆ

ตัวอย่างที่ (22) แสดงให้เห็นว่ามีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้น คือ “ผิดตุ้กะบ่ตีปานได้คับบบ” หมายถึง “ผิดบ่อยก็ไม่ได้เท่าไรครับ” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (23) เมื่อยเต้...

ตัวอย่างที่ (23) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ “เมื่อยเต้” ซึ่งในภาษาไทยกลาง หมายถึง “เหนื่อยจัง”

ตัวอย่างที่ (24) ม่วนคักมือนี่

ตัวอย่างที่ (24) เป็นการใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสาน “ม่วนคักมือนี่” ซึ่งหมายถึง “สนุกมากวันนี้” ในภาษาไทยกลาง

ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน

พบการใช้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในแต่ละสถานะหรือแต่ละการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน ซึ่งเป็นรูปแบบในการใช้ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากเป็นอันดับสอง รองลงมาจากการใช้ภาษาไทยกลาง ส่วนใหญ่แล้วเป็นการใช้ข้อความภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำหรือวลีภาษาไทยถิ่นอีสานเข้ามาในข้อความดังกล่าว ดังตัวอย่างการใช้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานดังแสดงในตัวอย่างที่ (25) – ตัวอย่างที่ (36) ต่อไปนี้ ซึ่งภาษาไทยถิ่นอีสานแสดงด้วยการขีดเส้นใต้

ตัวอย่างที่ (25) เปิดแล้วหลังจากอยากกินมาโดน

ตัวอย่างที่ (25) แสดงให้เห็นถึงการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “โดน” หมายถึง “นาน” เข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง “เปิดแล้วหลังจากอยากกินมา.....”

ตัวอย่างที่ (26) รดติตมากยังบ่ถึงพิชโลกเลยอะ

ตัวอย่างที่ (26) แสดงให้เห็นถึงการใช้ข้อความภาษาไทย ที่มีการแทรกคำศัพท์ภาษาอีสาน คือคำว่า “บ่” เข้าไปด้วย หมายถึง “รดติตมากยังไม่ถึงพิชโลกเลยอะ”

ตัวอย่างที่ (27) รอกกลับไปกินยุฮ่มซอยที่เดิมดีกว่าครับ

ตัวอย่างที่ (27) แสดงให้เห็นถึงการใช้ข้อความภาษาไทย “รอกกลับไปกิน.....ที่เดิมดีกว่าครับ” และเป็นการแทรกข้อความภาษาไทยถิ่นอีสาน “ยุฮ่มซอย” เข้าไป โดยทั้งข้อความหมายถึง “รอกกลับไปกินอยู่ได้ต้นซอยที่เดิมดีกว่าครับ”

ตัวอย่างที่ (28) เค้าก้อยหน้าเวที หล่อแสง

ตัวอย่างที่ (28) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางในข้อความแรก คือ “เค้าก้อยหน้าเวที” และตามด้วย “หล่อแสง” ซึ่งคำว่าแสงเป็นคำภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง “มาก” ดังนั้น “หล่อแสง” หมายถึง “หล่อมากในภาษาไทยกลาง”

ตัวอย่างที่ (29) ปีที่แล้วพลาดรางวัลทองคำเพราะหลอยกลับก่อน ปีนี้เอาคืนน้องโหม่ง อิอิ

ตัวอย่างที่ (29) มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสาน “หลอย” แทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง ซึ่ง “หลอย” หมายถึง “แอบ” หรือ “ขโมย” โดยที่กลุ่มตัวอย่างต้องการจะบอกว่า “ปีที่แล้วพลาดรางวัลทองคำเพราะแอบกลับก่อน ปีนี้เอาคืนน้องโหม่ง อิอิ”

ตัวอย่างที่ (30) ซี้แตกทั้งวัน บ่มีอิหยังเหลือเลย

ตัวอย่างที่ (30) จะเห็นว่า “ซี้แตกทั้งวัน” เป็นสำนวนภาษาไทยถิ่นกลาง และ “บ่มีอิหยังเหลือเลย” เป็นสำนวนภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง “ไม่มีอะไรเหลือเลย”

ตัวอย่างที่ (31) ไกลถึงแล้วสินะ วังรละเต๊ะ

ตัวอย่างที่ (31) มีการใช้ภาษาไทยกลาง “ไกลถึงแล้วสินะ” และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในข้อความต่อมา “วัง.....ละเต๊ะ” โดย “วังรละเต๊ะ” หมายถึง “เมารละนะ”

ตัวอย่างที่ (32) อากาศร้อนทำเอาปวดหัว #เสตจ้งได้ดี

ตัวอย่างที่ (32) เป็นการใช้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะหรือการแสดงความคิดเห็น โดยใช้ภาษาไทยกลางในข้อความแรก “อากาศร้อนทำเอาปวดหัว” และตามด้วย “เสตจ้งได้ดี” ซึ่งเป็นภาษาไทยถิ่นอีสาน หมายถึง “ทำอย่างไรดี”

ตัวอย่างที่ (33) ซาบายดีจร้า..เสาร์เพื่อน ๆ หยุดแต่หนูเข้าเวยคะ

ตัวอย่างที่ (33) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานขึ้นต้น “ซาบายดีจร้า” หมายถึง “สบายดีจร้า” ส่วน “เสาร์เพื่อน ๆ หยุดแต่หนูเข้าเวยคะ” ซึ่งเป็นภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (34) คนข้าง ๆ พี่สาวหนูทั้งสองคนคะคุณพี่..คือกันบ่อ

ตัวอย่างที่ (34) “คนข้าง ๆ พี่สาวหนูทั้งสองคนคะคุณพี่” เป็นภาษาไทยกลาง กลุ่มตัวอย่างต้องการบอกว่าคนข้าง ๆ คือ พี่สาวของเขาทั้งสองคน และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อถามผู้ร่วมสนทนาว่า “คือกันบ่อ” หมายถึง “เหมือนกันไหม”

ตัวอย่างที่ (35) แม่นิดแยกไปเลี้ยงแกะครับแม่ตุ้ เพ็นอยากเป็นเด็กเลี้ยงแกะ 555

ตัวอย่างที่ (35) เป็นการใช้ภาษาไทยกลาง และมีการแทรกคำว่า “เพ็น” เข้ามา ซึ่งเป็นคำภาษาไทยถิ่นอีสาน ซึ่งใช้เรียกบุคคลที่ถูกล่าถ่ม

ตัวอย่างที่ (36) เย็นนี้เรามีนัดกันที่ถนนคนเดินเพลินเมืองแก่นะคะ..อรุณสวัสดิ์จร้า..สาวสวย..หนุ่มหล่อ..ผู้เฒ่าน่าอิอิ

ตัวอย่างที่ (36) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกภาษาไทยถิ่นอีสานเข้ามา คือคำว่า “ผู้เฒ่าน่า” หมายถึง “คนแก่ด้วย” ซึ่ง “เย็นนี้เรามีนัดกันที่ถนนคนเดินเพลินเมืองแก่นะคะ..อรุณสวัสดิ์จร้า..สาวสวย..หนุ่มหล่อ..ผู้เฒ่าน่าอิอิ” หมายถึง “เย็นนี้เรามีนัดกันที่ถนนคนเดินเพลินเมืองแก่นะคะ..อรุณสวัสดิ์จร้า..สาวสวย..หนุ่มหล่อ..คนแก่ด้วยอิอิ”

ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาอื่นแทรก

พบการใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นนั้น ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้ภาษาอื่นของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน โดยส่วนใหญ่แล้วภาษาที่แทรกเข้ามาคือ ภาษาอังกฤษ มีทั้งการพิมพ์ด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษ และเป็นการเขียนทับศัพท์ด้วยตัวอักษรภาษาไทย ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการแทรกของคำหรือวลี ส่วนภาษาอื่นที่พบนอกจากภาษาอังกฤษนั้นคือ ภาษาไทยถิ่นเหนือ ซึ่งพบน้อยมาก ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานแสดงด้วยตัวเอียง ดังแสดงในตัวอย่างที่ (37) – ตัวอย่างที่ (48)

ตัวอย่างที่ (37) ที่แท้أي้ยแคร้เจ้าที่สุดเบย ขอทวดที่เคยว่าตามอารมณ์เกินไป

ตัวอย่างที่ (37) แสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นโดยใช้ข้อความภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีการแทรกภาษาอังกฤษเข้ามาในข้อความแรก “ที่แท้أي้ยแคร้เจ้าที่สุดเบย” เป็นการใช้ข้อความภาษาไทยถิ่นอีสานโดยแทรก คำภาษาอังกฤษ “แคร้” (care) โดยเขียนด้วยตัวอักษรภาษาไทย ส่วนข้อความหลัง “ขอทวดที่เคยว่าตามอารมณ์เกินไป” ซึ่งเป็นข้อความภาษาไทยกลาง คำว่า “ขอทวด” หมายถึง “ขอโทษ” ซึ่งผู้เขียนอาจจะเน้นเสียงหรือย้าคำนี้จึงเขียนในลักษณะที่แตกต่างไปจากปกติ

ตัวอย่างที่ (38) ที่เชื่อจู้ก็เช่นเดียวกันจ้า

ตัวอย่างที่ (38) แสดงให้เห็นถึงการใช้ข้อความภาษาไทยกลาง และแทรกด้วยคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยเขียนด้วยตัวอักษรภาษาไทย คือคำว่า “ที่เชื่อ” (teacher) ประโยคดังกล่าวมีความหมายว่า “คุณครูจู้ก็เช่นเดียวกันจ้า”

ตัวอย่างที่ (39) Thank like เต๋อผุสาวเอน้อย เธอมาทำให้ฉันคิดฮอดเธอ ^^

ตัวอย่างที่ (39) แสดงให้เห็นถึงการใช้ข้อความภาษาไทยถิ่นอีสานและแทรกด้วยสำนวนภาษาอังกฤษ โดยการเขียนด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษ คือ “Thank like” กลุ่มตัวอย่างต้องการจะบอกว่า “ขอบคุณที่มากด Like” ซึ่งใช้เขียนนำข้อความภาษาไทยถิ่นอีสาน “.....เต๋อผุสาวเอน้อย” หมายถึง “นะน้องเอ้” “เอ้” เป็นชื่อบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างกล่าวถึง และตามด้วย “เธอมาทำให้ฉันคิดฮอดเธอ” ซึ่งเป็นข้อความภาษาไทยกลางที่แทรกด้วยสำนวนภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ “คิดฮอด” แปลว่า “คิดถึง”

ตัวอย่างที่ (40) เป็นของฝากของต๋อน..วุ้นกะทิหลากหลายรส..ลอด ช้อง..สลิม..
ข้าวโพด..เผือกกวน..ขนุน..และลูกชubyayแทรก..แบบแซบเวอร์ สนใจ 080-4857707 แยกจวน
ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี

ตัวอย่างที่ (40) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างแทรกคำภาษาอังกฤษ “เวอร์” เข้ามาใน
“แบบแซบเวอร์” ซึ่ง “เวอร์” เป็นการตัดคำให้สั้นลงซึ่งมาจาก คำว่า over ซึ่งแปลว่า มาก
มากกว่า หรือมากเกินไป ดังนั้น “แซบเวอร์” จึงหมายถึง “อร่อยมาก” นั่นเอง

ตัวอย่างที่ (41) ครอบครัวแก๊งค์หมู่บุรีรัมย์

ตัวอย่างที่ (41) มีการแทรก “แก๊งค์” ซึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษเข้ามาในข้อความภาษาไทย
กลาง มาจากคำว่า gang หมายความว่า กลุ่ม หรือ หมู่

ตัวอย่างที่ (42) แม้เราไม่มีเงินทองมากแต่เราขอแชร์ต่อนะคะและขอเป็นกำลังใจต่อ
เพื่อนมนุษย์ ขอให้ม๊ อภินิหารยี้ให้คุณหายเป็นปกติเร็ว ๆ สาธุ

ตัวอย่างที่ (42) แสดงให้เห็นถึงการแทรกคำภาษาอังกฤษ “แชร์” (share) เข้ามาใน
ข้อความดังกล่าว ซึ่งหมายถึง แบ่งปัน แจกจ่าย

ตัวอย่างที่ (43) *Never mind* * __^ ภูเหลิ้อดเมื่อไหร่ มึง!!!!

ตัวอย่างที่ (43) จะเห็นว่ามีการใช้สำนวนภาษาอังกฤษ “Never mind” ขึ้นต้นข้อความ
และตามด้วยภาษาไทยกลาง ซึ่ง “Never mind” หมายถึง ไม่ต้องห่วง ช่างเถอะ

ตัวอย่างที่ (44) เฉลย พรุ่งนี้ เน้อ.... ลุ้นช่วยเด้อ ครับ...น้องพร

ตัวอย่างที่ (44) จะเห็นว่ามีการใช้ “เน้อ” ซึ่งเป็นคำในภาษาไทยถิ่นเหนือแทรกเข้ามาใน
สถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่เป็นการใช้ภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (45) จะดูทั้งที่ต้องรุ่นนี้ ถึงได้ฟิว

ตัวอย่างที่ (45) แสดงการแทรกคำว่า “ฟิว” เข้ามา ในที่นี้หมายถึง feel ในภาษาอังกฤษ
ซึ่งหมายถึง อารมณ์ ความรู้สึก “จะดูทั้งที่ต้องรุ่นนี้ ถึงได้ฟิว” หมายถึง “จะดูทั้งที่ต้องรุ่นนี้ ถึงได้
อารมณ์”

ตัวอย่างที่ (46) ช่ายพระเอกแก่ไปแต่ก็เทนะ *smart* ดี,,,ชอบเลขาภิลมากกกกกก อี้

ตัวอย่างที่ (46) แสดงให้เห็นว่ามีการใช้คำในภาษาอังกฤษแทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง คือคำว่า “smart” ซึ่งในที่นี้หมายถึง รูปหล่อ นามอง หรือเก่ง

ตัวอย่างที่ (47) วันนี้เชฟหมูของเสนอเมนู “สุทธิราชแดนซ์ซิ่ง”

ตัวอย่างที่ (47) มีการแทรกคำภาษาอังกฤษจำนวน 3 คำเข้ามา ได้แก่ “เชฟ” (chef) “เมนู” (menu) และ “แดนซ์ซิ่ง” (dancing) โดยทั้งข้อความนั้นกลุ่มตัวอย่างหมายถึง “พ่อครัว หมูขอเสนอรายการอาหาร ‘กึ่งเต้น’” นั่นเอง ซึ่งคำว่า “สุทธิราช” เป็นชื่อนักร้องชายชาวไทย และมีชื่อเล่นว่า “กึ่ง” กลุ่มตัวอย่างจึงใช้คำว่า “สุทธิราช” แทนคำว่า “กึ่ง” และตามด้วย “แดนซ์ซิ่ง” เพื่อสื่อถึงการเต้น กลุ่มตัวอย่างอาจจะต้องการให้ผู้ผู้อ่านติดตามและเกิดความตกใจในมุขที่เขาสร้างขึ้น

ตัวอย่างที่ (48) Dinner โตลมหนาว เบา ๆ กัน

ตัวอย่างที่ (48) กลุ่มตัวอย่างใช้ “Dinner” ซึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษแทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง “.....โตลมหนาว เบา ๆ กัน” คำว่า “โต” อาจเกิดจากการสะกดคำผิดมาจากคำว่า “โต” จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นการใช้คำว่า “dinner” แทนการใช้ภาษาไทยกลางว่า “รับประทานอาหารเย็น” นั่นเอง

จากตัวอย่างในการใช้อื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานนั้น จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีทั้งการเขียนโดยการพิมพ์ด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษ หรือการเขียนทับศัพท์โดยใช้ตัวอักษรภาษาไทยด้วย ส่วนภาษาอื่นๆ พบน้อยมาก ซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาต่างๆ ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลว่ามีความรู้ภาษาอื่นมากน้อยเพียงใด

**การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน
จำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง**

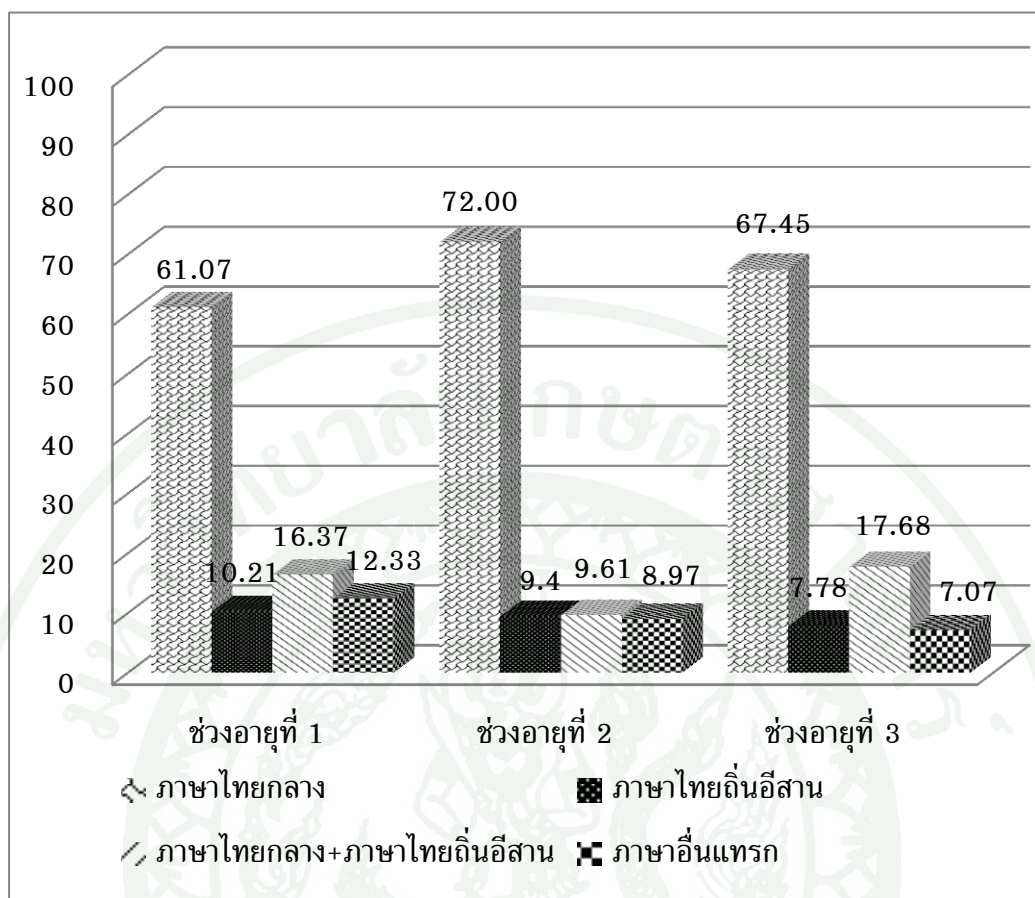
เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ในการใช้ภาษาไทยกลาง และภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในแต่ละช่วงอายุ วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ และ ค่าไคสแควร์ ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตารางที่ 4.2 และภาพที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่างๆ จำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษาที่กลุ่ม ตัวอย่างใช้	ช่วงอายุที่ 1		ช่วงอายุที่ 2		ช่วงอายุที่ 3	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาษาไทยกลาง	317	61.07	337	72.00	286	67.45
2. ภาษาไทยถิ่น อีสาน	53	10.21	44	9.40	33	7.78
3. ภาษาไทยกลาง+ ภาษาไทยถิ่นอีสาน	85	16.37	45	9.61	75	17.68
4. ภาษาอื่นแทรก	64	12.33	42	8.97	30	7.07
รวม	519	100	468	100	424	100

$$\chi^2 = 24.87 \quad df = 6 \quad p < 0.05 = 12.59$$

หมายเหตุ: จำนวน หมายถึง จำนวนสถานะและการแสดงความคิดเห็น

ภาพที่ 4.2 สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่างๆ
จำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.2 และภาพที่ 4.2 แสดงให้เห็นจำนวนความถี่ ค่าร้อยละ และผลการทดสอบค่าไคสแควร์ดังแสดงในตารางที่ 4.2 ในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่างๆ ในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุที่ 1 ใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นมากที่สุด จำนวน 317 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 61.07 รองลงมาคือการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน จำนวน 85 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 16.37 และการใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสาม จำนวน 64 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 12.33 ส่วนรูปแบบภาษาที่ช่วงอายุใช้น้อยที่สุดคือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 53 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 10.21

สำหรับช่วงอายุที่ 2 มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด จำนวน 337 คิดเป็นร้อยละ 72.00 รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน จำนวน 45 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 9.61 การใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้นในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น จำนวน 44 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ และการใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 42 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 9.40 ตามลำดับ

ส่วนช่วงอายุที่ 3 พบการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดเช่นเดียวกัน จำนวน 286 สถานะและการแสดงความคิดเห็น รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน จำนวน 75 สถานะและการแสดงความคิดเห็น และการใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 33 สถานะและการแสดงความคิดเห็นมากเป็นอันดับสาม และช่วงอายุที่ 3 ใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 30 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 7.07

จากผลการทดสอบค่าไคแควร์พบว่าความถี่ในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่าง ๆ ในแต่ละช่วงอายุนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นการแสดงว่าช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานและการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในเฟซบุ๊ก

จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามช่วงอายุใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน ส่วนการใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสามจะพบในช่วงอายุที่ 2 และช่วงอายุที่ 3 และใช้ภาษาอื่นแทรกน้อยที่สุด แต่สำหรับช่วงอายุที่ 1 นั้นจะใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสาม และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานน้อยที่สุด

จากผลการทดสอบค่าไคแควร์พบว่าความถี่ในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่าง ๆ ในแต่ละช่วงอายุนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นการแสดงว่าช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานและการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นในเฟซบุ๊ก

**การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง**

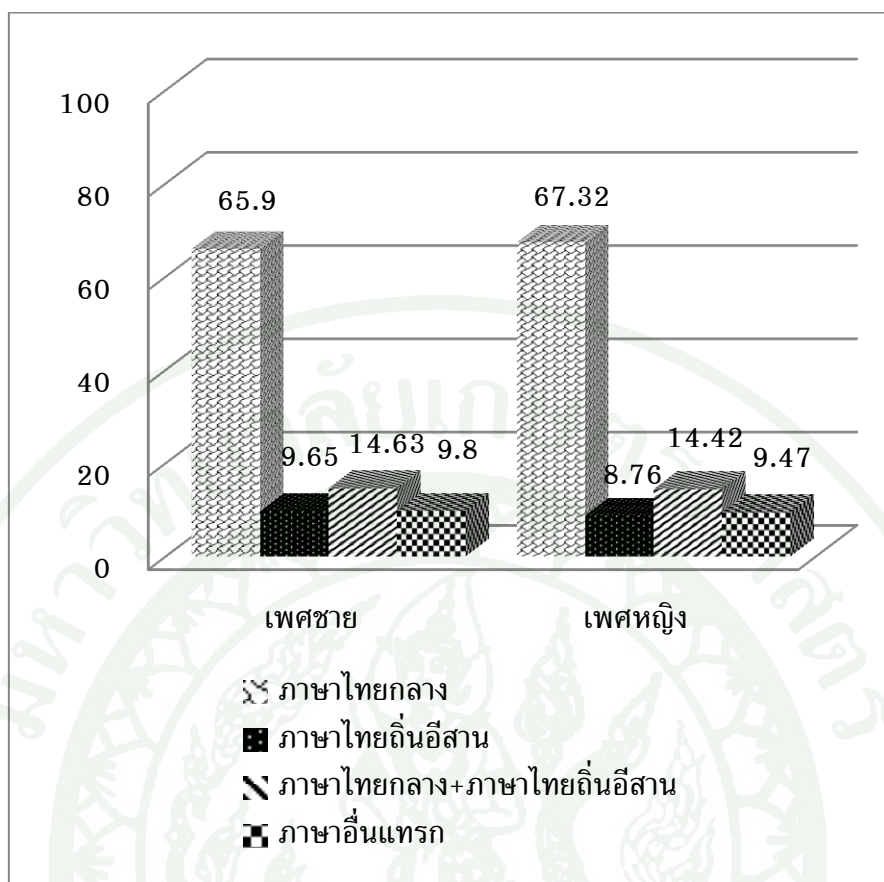
เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ในการใช้ภาษาไทยกลาง และภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของเพศชายและเพศหญิงทุกช่วงอายุ โดยการวิเคราะห์ผลเป็นค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ ผลการวิเคราะห์ดังปรากฏในตารางที่ 4.3 และภาพที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและสัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน
ในรูปแบบต่าง ๆ จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาษาไทยกลาง	464	65.90	476	67.32
2. ภาษาไทยถิ่นอีสาน	68	9.65	62	8.76
3. ภาษาไทยกลาง+ ภาษาไทยถิ่นอีสาน	103	14.63	102	14.42
4. ภาษาอื่นแทรก	69	9.80	67	9.47
รวม	704	100	707	100

$$X^2 = 2.20 \quad df = 3 \quad p > 0.05 = 7.82$$

หมายเหตุ: จำนวน หมายถึง จำนวนสถานะและการแสดงความคิดเห็น

ภาพที่ 4.3 สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในรูปแบบต่างๆ
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 4.3 และภาพที่ 4.3 จะเห็นว่าเพศชายใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น จำนวน 464 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 65.90 รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกันจำนวน 103 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 14.63 และการใช้ภาษาอื่นแทรกในสถานะและการแสดงความคิดเห็นที่เป็นภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 68 สถานะและการแสดงความคิดเห็นมากเป็นอันดับสาม คิดเป็นร้อยละ 9.80 และมีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านั้นในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นน้อยที่สุด จำนวน 68 คิดเป็นร้อยละ 9.65

ส่วนเพศหญิงนั้นมีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดเช่นเดียวกัน จำนวน 476 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 67.32 รองลงมาคือการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน จำนวน 102 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 14.42 และการใช้ภาษาอื่นแทรกในสถานะและการแสดงความคิดเห็นที่เป็น

ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน จำนวน 67 สถานะและการแสดงความคิดเห็นมากเป็นอันดับสาม คิดเป็นร้อยละ 9.47 และมีการการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเท่านี้ในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นน้อยที่สุด จำนวน 62 คิดเป็นร้อยละ 8.76

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์พบว่า ความถี่ในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นเมื่อแบ่งแยกตามเพศแล้วพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าเพศของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลต่อสัดส่วนในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

จะเห็นว่าเพศชายและเพศหญิงใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นเหมือนกันตามลำดับความถี่ดังนี้ 1) การใช้เฉพาะภาษาไทยกลาง 2) การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน 3) การใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน และ 4) การใช้ภาษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสาน ซึ่งจะเห็นว่ารูปแบบการใช้ภาษาการใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน และการใช้ภาษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานนั้นมีการใช้ในความถี่ที่ไม่แตกต่างกันมากนักทั้งในเพศชายและเพศหญิง

จากผลการวิเคราะห์สัดส่วนการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นนั้น เมื่อนำมาแจกแจงตามช่วงอายุและเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและสัดส่วนการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้	ช่วงอายุที่ 1		ช่วงอายุที่ 2		ช่วงอายุที่ 3	
	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง
1. ภาษาไทยกลาง	152 (63.33)	165 (59.13)	171 (69.79)	166 (74.43)	141 (64.38)	145 (70.73)
2. ภาษาไทยถิ่นอีสาน	27 (11.25)	26 (9.31)	31 (12.65)	13 (5.83)	10 (4.56)	23 (11.21)
3. ภาษาไทยกลาง+ ภาษาไทยถิ่นอีสาน	36 (15.00)	49 (17.56)	26 (10.61)	19 (8.52)	41 (18.72)	34 (16.58)
4. ภาษาอื่นแทรก	25 (10.41)	39 (13.97)	17 (6.93)	25 (11.21)	27 (12.32)	3 (1.46)
รวม	240 (100)	279 (100)	245 (100)	223 (100)	219 (100)	205 (100)

หมายเหตุ: จำนวนตัวเลขในวงเล็บ คือ ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณาถึงสัดส่วนของการสลับภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่าเพศหญิงช่วงอายุที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 74.43 ส่วนกลุ่มที่มีการใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ เพศหญิงช่วงอายุที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 59.13 สำหรับการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานนั้น เพศชายช่วงอายุที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.65 และเพศหญิงช่วงอายุที่ 3 เป็นกลุ่มที่ใช้เฉพาะภาษาถิ่นอีสานน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.56 สำหรับการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน เพศชายช่วงอายุที่ 3 ใ้รูปแบบภาษาดังกล่าวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 18.72 และเพศหญิงช่วงอายุที่ 2 เป็นกลุ่มที่ใช้ภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกันน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 8.52 และสำหรับการใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาถิ่นอีสานนั้น เพศหญิงช่วงอายุที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีการใช้ภาษารูปแบบดังกล่าวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.97 และกลุ่มที่มีการใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นอีสานน้อยที่สุด คือ เพศหญิงช่วงอายุที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 1.46 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก

แม้ว่าความถี่ในการในการใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นจะแตกต่างกันไปตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง แต่การใช้เฉพาะภาษาไทยกลางนั้นเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มใช้มากที่สุด

สรุป

จากผลการศึกษาพบรูปแบบการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นทั้งหมด 4 รูปแบบโดยเรียงลำดับจากความถี่ที่พบมากที่สุดไปหาความถี่ที่พบน้อยที่สุด คือ 1) การใช้เฉพาะภาษาไทยกลาง 2) การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน 3) การใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน และ 4) การใช้ภาษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสาน เมื่อจำแนกตามช่วงอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามช่วงอายุใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน ส่วนการใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสามจะพบในช่วงอายุที่ 2 และช่วงอายุที่ 3 และใช้ภาษาอื่นแทรกน้อยที่สุด แต่สำหรับช่วงอายุที่ 1 นั้นจะใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสาม และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานน้อยที่สุด สำหรับความสัมพันธ์ของช่วงอายุกับการสลับภาษานั้นพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะการแสดงความคิดเห็น

เมื่อจำแนกตามเพศพบว่าสัดส่วนและลำดับในการใช้ภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน คือ การใช้เฉพาะภาษาไทยกลางมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน และ การใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสาม และการใช้ภาษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นน้อยที่สุด และการใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

ชนิดของการสลับภาษา

ในบทนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์ชนิดของการสลับภาษา จากข้อมูลในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานที่อยู่ในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบชนิดของการสลับภาษาตามแนวคิดของ Romaine (2000) ได้แก่ 1) การสลับภาษาภายในประโยค 2) การสลับภาษาระหว่างประโยค 3) การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอข้อมูลในภาพรวมทั้งหมด และนำเสนอชนิดของการสลับภาษาจำแนกตามเพศ และช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

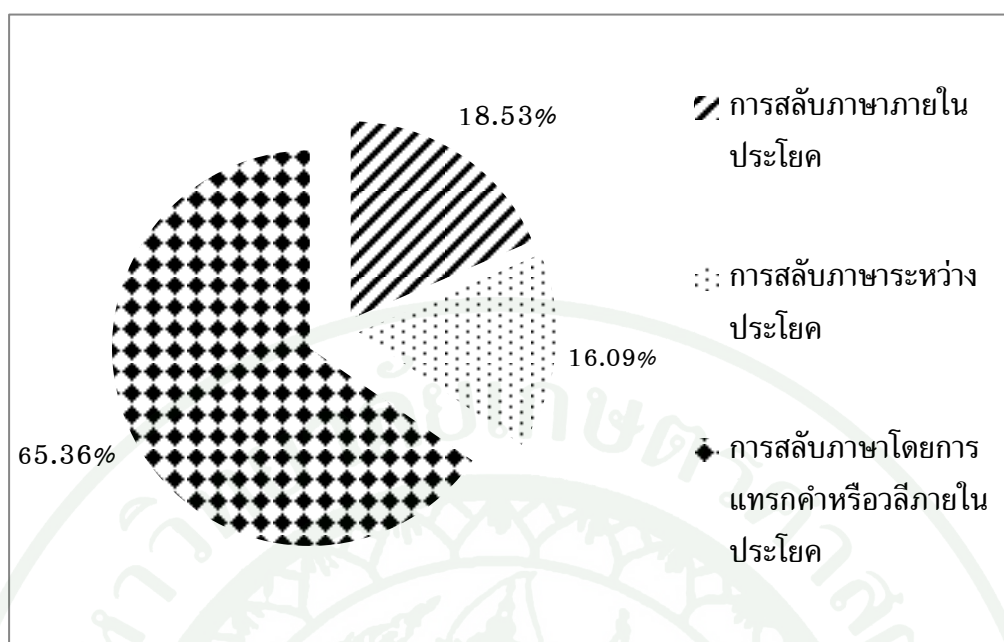
ชนิดของการสลับภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อทำการวิเคราะห์ชนิดของการสลับภาษาแล้ว พบชนิดของการสลับภาษาทั้ง 3 ชนิด จากการวิเคราะห์สถานะและการแสดงความคิดเห็นทั้งสิ้น 146 สถานะและการแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน รายละเอียดปรากฏในตารางที่ 5.1 และ ภาพที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 แสดงจำนวนและสัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

ชนิดของการสลับภาษา	จำนวน	ร้อยละ
การสลับภาษาภายในประโยค	38	18.53
การสลับภาษาระหว่างประโยค	33	16.09
การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค	134	65.36
รวม	205	100

หมายเหตุ: จำนวน หมายถึง จำนวนสถานะและการแสดงความคิดเห็น

ภาพที่ 5.1 สัดส่วนชนิดของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 5.1 และภาพที่ 5.1 แสดงให้เห็นว่าการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคเป็นชนิดของการสลับภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด จำนวน 134 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 65.36 รองลงมาคือ การสลับภาษาภายในประโยค จำนวน 38 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 18.53 และการสลับภาษาระหว่างประโยคเป็นชนิดของการสลับภาษาน้อยที่สุด จำนวน 33 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 16.09 จากการวิเคราะห์จากสถานะและการแสดงความคิดเห็นทั้งสิ้น 205 สถานะและการแสดงความคิดเห็น

ตัวอย่างการสลับภาษาชนิดต่าง ๆ ในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นโดยใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน มีดังต่อไปนี้

การสลับภาษาภายในประโยค (Intra-sentential switching)

การสลับภาษาภายในประโยค เป็นชนิดของการสลับภาษาที่เกิดขึ้นโดยการแทรกอีกภาษาหนึ่งเข้ามาภายในอนุประโยคหรือประโยคเดียวกัน หรือในระดับคำของอีกภาษาหนึ่ง โดยไม่เกิดขึ้นกับหน่วยคำหรือหน่วยเสียง เป็นชนิดของการสลับภาษาที่พบน้อยที่สุด ซึ่งผลจากการวิเคราะห์พบการสลับภาษาภายในประโยคซึ่งมีทั้งการแทรกภาษาไทยถิ่นอีสานเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง และการแทรกภาษาไทยกลางเข้ามาในข้อความภาษาไทยถิ่นอีสาน แต่ลักษณะแรกที่กำลังกล่าวไป

ข้างต้นพบมากกว่าลักษณะที่สอง ดังแสดงในตัวอย่างที่ (1) – ตัวอย่างที่ (12) โดยภาษาไทยถิ่นอีสานแสดงด้วยการขีดเส้นใต้

ตัวอย่างที่ (1) รอกกลับไปกินยุ่มข่อยที่เดิมดีกว่าครับ

ตัวอย่างที่ (1) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาภายในประโยค โดยการใช้ภาษาไทยกลาง และมีการแทรกภาษาไทยถิ่นอีสาน “ยุ่มข่อย” ซึ่งหมายถึง ไม้ไผ่ต้นข่อย เข้ามาในข้อความ “รอกกลับไปกิน.....ที่เดิมดีกว่าครับ”

ตัวอย่างที่ (2) ตอนเป็นเด็กมักจะมานั่งมองก้อนเมฆตรงนี้ อยากเห็นภูเขามาก ชอบทุ่งนาบ้านเฮา มีบ่อปลาที่พ่อทำไว้ให้ลูกหลานได้กินนกกิน ...

ตัวอย่างที่ (2) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและแทรกด้วยภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ “บ้านเฮา” ใน “ชอบทุ่งนาบ้านเฮา และ “ได้กินนกกิน” ใน “มีบ่อปลาที่พ่อทำไว้ให้ลูกหลานได้กินนกกิน” ซึ่งหมายถึง ตอนเป็นเด็กมักจะมานั่งมองก้อนเมฆตรงนี้ อยากเห็นภูเขามาก ชอบทุ่งนาบ้านเรา มีบ่อปลาที่พ่อทำไว้ให้ลูกหลานได้กินด้วยกัน

ตัวอย่างที่ (3) “...อ้ายหล่อบ่หลาย แต่บ่หลายใจคือใครคนนั้น มีอีกให้เจ้าทุกวัน...”

ตัวอย่างที่ (3) แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างการใช้ภาษาไทยกลางแทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยถิ่นอีสาน คือ “ใครคนนั้น” ใน “แต่บ่หลายใจคือ” โดยเป็นข้อความเดียวกันแต่มีการใช้ทั้งสองภาษาสลับกันภายในประโยค

ตัวอย่างที่ (4) กะสิกลับบ้านเนอะ อยากกลับบ้านคือกันเดะ

ตัวอย่างที่ (4) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “กะสิ” แทรกเข้ามาในภาษาไทยกลาง “.....กลับบ้านเนอะ” ซึ่งหมายถึง “ก็จะกลับบ้านเนอะ” และการแทรก “คือกันเดะ” ซึ่งเป็นภาษาไทยถิ่นอีสานแทรกเข้ามาในข้อความที่สอง “อยากกลับบ้าน.....” หมายถึง “อยากกลับบ้านเหมือนกันนะ”

ตัวอย่างที่ (5) บู้หยังคุณครูหน่อง

ตัวอย่างที่ (5) มีการใช้ “บู้หยัง” ซึ่งเป็นภาษาไทยถิ่นอีสานและใช้ “คุณครูหน่อง” ซึ่งเป็นภาษาไทยกลางในประโยคเดียวกัน โดยที่ “บู้หยัง” หมายถึง “ไม่รู้อะไร” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (6) รำลึกความหลังกะไ้.....ตอนนี้การทำข้าวนาปรัง ทำลายระบบนิเวศ สายน้ำอย่างมาก แหล่งน้ำที่เคยเป็นสายเลือดหล่อเลี้ยงผู้คนและเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำ เหือดหาย ผังตรงข้ามสายน้ำมีข้าวนาปรังอยู่เต็ม....ต่อไปจะมีแต่ปลาตัวเล็ก ๆ ที่สืบ ช่วงดำรงพันธุ์เพียงปีต่อปี..และนับวันจะลดน้อยลง...ต่อไปเราจะได้รับโรคปลา เลี้ยงมากขึ้น....นี่คือผลพวงของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมสายตรง...เฮ้อ...คิดแล้วเศร้า...ชาวบ้านจะคิดบ้างไหมหน่ว่าที่ลงทุนทำไปนั้นผลพวงระยะยาวจะทำลายตัวเราเองอยู่ในที่.....

ตัวอย่างที่ (6) แสดงให้เห็นถึงการแทรกภาษาไทยถิ่นอีสาน “กะไ้” เข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง หมายถึง “ก็ได้” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (7) ขอบคุณหลาย ๆ เต็มสำหรับผู้ที่จะเป็นเจ้าภาพ วัน เวลา เดี่ยวก่อนเดื่อ คุณนายเวลายังไม่พอคะ

ตัวอย่างที่ (7) จากตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงการแทรกภาษาไทยถิ่นอีสาน “ขอบคุณหลาย ๆ เต็ม” และ “เดี่ยวก่อนเดื่อ” เข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (8) ฝัตัวนี้เป็นต่าย่านอิหลี

ตัวอย่างที่ (8) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในข้อความเดียวกัน หมายถึง “ฝัตัวนี้น่ากลัวจริง ๆ” ซึ่ง “ฝัตัวนี้.....” เป็นภาษาไทยกลาง และ “.....เป็นต่าย่านอิหลี” เป็นภาษาไทยถิ่นอีสาน

ตัวอย่างที่ (9) กะจ้งวากันนนวนใหม่จ้ง !! 5555555

ตัวอย่างที่ (9) จะเห็นว่ามีการใช้ “กะจ้งว” ซึ่งเป็นภาษาไทยถิ่นอีสานและตามด้วยภาษาไทยกลาง ซึ่ง “กะจ้งวากันนนวนใหม่จ้ง” หมายถึง “ค่อยว่ากันใหม่จ้ง” ซึ่งอยู่ในข้อความเดียวกัน

ตัวอย่างที่ (10) มันเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือตัวละเพื่อน

ตัวอย่างที่ (10) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาภายในประโยค โดยการแทรก “ตัวละเพื่อน” เข้ามาในประโยคภาษาไทยกลาง หมายถึง “มันเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือนะเพื่อน”

ตัวอย่างที่ (11) รู้สึกเหนื่อย ๆ จ้งไดกะบ่ฮู้

ตัวอย่างที่ (11) มีการใช้ “รู้สึกเหนื่อยๆ” ซึ่งเป็นภาษาไทยกลาง ตามด้วย “จั่งไดกะบ่ฮู้” ซึ่งเป็นภาษาไทยถิ่นอีสาน ในข้อความเดียวกัน หมายถึง “รู้สึกเหนื่อยๆ ยังไงก็ไม่รู้”

ตัวอย่างที่ (12) ตอบไปทั่วที่ปก็ถูกหมดเฉยเลย

ตัวอย่างที่ (12) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “ตอบไปทั่วที่ป” ตามด้วย “ก็ถูกหมดเฉยเลย” ในข้อความเดียวกัน หมายถึง “ตอบไปมั่วๆ ก็ถูกหมดเฉยเลย”

การสลับภาษาระหว่างประโยค (Inter-sentential switching)

การสลับภาษาระหว่างประโยค เป็นการสลับภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างอนุประโยคหรือประโยค ซึ่งอาจจะใช้ภาษาหนึ่งในประโยคแรก และใช้ภาษาหนึ่งในประโยคที่สอง โดยที่ไม่มีการแทรกอีกภาษาในแต่ละประโยค ซึ่งพบทั้งการใช้ประโยคภาษาไทยกลาง และตามด้วยประโยคภาษาไทยถิ่นอีสาน หรือแม้แต่การใช้ภาษาไทยกลาง ตามด้วยภาษาไทยถิ่นอีสาน และสลับไปใช้ภาษาไทยกลางในอีกประโยค ดังตัวอย่างการใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสานดังต่อไปนี้ โดยภาษาไทยถิ่นอีสานแสดงด้วยการขีดเส้นใต้

ตัวอย่างที่ (13) อากาศร้อนทำเอาปวดหัว #เฮ็ดจั่งไดดี

ตัวอย่างที่ (13) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาระหว่างประโยค โดยประโยคแรกใช้ภาษาไทยกลาง “อากาศร้อนทำเอาปวดหัว” และอีกประโยคถัดมาเป็นการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “เฮ็ดจั่งไดดี” ซึ่งหมายถึง ทำอย่างไรดี

ตัวอย่างที่ (14) ซาบายดีจร้า..เสาร์เพื่อน ๆ หยุดแต่หนูเข้าเวรคะ

ตัวอย่างที่ (14) แสดงถึงการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน โดยประโยคแรกเป็นการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “ซาบายดีจร้า” หมายถึง สบายดีคะ และตามด้วยการใช้ภาษาไทยกลางอีกคนละประโยคตามมา “เสาร์เพื่อน ๆ หยุดแต่หนูเข้าเวรคะ”

ตัวอย่างที่ (15) คือ....ช่วงนี้มีแต่คนถามว่ากลับบ้านวันไหน คือ....ตอบไม่ได้จะต้องถามเล่มปัญหาพิเศษหนูก่อนนะ #อยากสีกกลับใจสีขาว

ตัวอย่างที่ (15) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลาง “ช่วงนี้มีแต่คนถามว่ากลับบ้านวันไหน คือ...ตอบไม่ได้ค่ะต้องถามเล่มปัญหาพิเศษหนูก่อนนะ” และต่อด้วยการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “อยากลิกกลับใจลิกขาด” ในอีกประโยคของสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นดังกล่าว

ตัวอย่างที่ (16) น่าเบื่อมาก...แนวบ้านเมืองเข่าบ่เฮ็ดนิสมองคิดดีคัก

ตัวอย่างที่ (16) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลาง “น่าเบื่อมาก” และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “แนวบ้านเมืองเข่าบ่เฮ็ดนิสมองคิดดีคัก” หมายถึง “สิ่งที่ชาวบ้านเขาไม่ทำนี้สมองคิดดีนัก”

ตัวอย่างที่ (17) ขณะนี้เวลา 20:25 น. ไฟกะทันมาอยู่ ... น้ำมันปาเข้าไป 5 ชั่วโมงแล้วนะ #มีดปานกำตา

ตัวอย่างที่ (17) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางก่อน แล้วจึงสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานซึ่งเป็นคนละข้อความกัน คือ “มีดปานกำตา” หมายถึง “มีดรวกับปิดตา”

ตัวอย่างที่ (18) เฮ็ดบ่เปนดอก พี่รับเค้ามาขายคะ

ตัวอย่างที่ (18) เป็นการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “เฮ็ดบ่เปนดอก” หมายถึง “ทำไมเป็นหรือ” และใช้ภาษาไทยกลางในประโยคถัดมาคือ “พี่รับเค้ามาขายคะ”

ตัวอย่างที่ (19) ทำงานกันเถอะ ชะมาซี้ค่านแท้!!!!

ตัวอย่างที่ (19) เป็นการใช้ภาษาไทยกลาง “ทำงานกันเถอะ” และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “ชะมาซี้ค่านแท้” หมายถึง “ซี้เกียจจังเลย”

ตัวอย่างที่ (20) อากาศที่บ้านเริ่มเย็นแล้ว หนาวหิลีได้บ้านนิ !!!!!

ตัวอย่างที่ (20) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลาง “อากาศที่บ้านเริ่มเย็นแล้ว” และตามด้วยภาษาไทยถิ่นอีสาน “หนาวหิลีได้บ้านนิ”

ตัวอย่างที่ (21) “ สอบพะนะ ” #อาร์ตกล่าว

ตัวอย่างที่ (21) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “สอบพะนะ” และตามด้วยภาษาไทยกลาง “อาร์ตกล่าว”

ตัวอย่างที่ (22) ไฟดับอีกแล้ว บ้านผมก็อยู่ในเมืองนะ ไม่ใช่ที่ห่างไกลความเจริญขนาดนั้น เมื่อวานก็ดับ 8 ชั่วโมง วันนี้ก็จะชั่วโมงอีกละ เอาโลดๆเฮ็ดเอา คับตายกะชื้ออยู่แบบนี้ละ !!

ตัวอย่างที่ (22) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลาง “ไฟดับอีกแล้ว บ้านผมก็อยู่ในเมืองนะ ไม่ใช่ที่ห่างไกลความเจริญขนาดนั้น เมื่อวานก็ดับ 8 ชั่วโมง วันนี้ก็จะชั่วโมงอีกละ” และตามด้วยภาษาไทยถิ่นอีสาน “เอาโลดๆเฮ็ดเอา คับตายกะชื้ออยู่แบบนี้ละ ”

ตัวอย่างที่ (23) บ่ต้องหัวดอกปั๊กปั๊ก เราสถานะเดียวกันนะ55

ตัวอย่างที่ (23) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “บ่ต้องหัวดอกปั๊กปั๊ก” หมายถึง “ไม่ต้องหัวเราะเลยปั๊กปั๊ก” และตามด้วยภาษาไทยกลาง “เราสถานะเดียวกันนะ55”

ตัวอย่างที่ (24) งานบ่มีเฮ็ด เป๋อจึงๆ

ตัวอย่างที่ (24) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “งานบ่มีเฮ็ด” หมายถึง “งานไม่มีทำ” และตามด้วยภาษาไทยกลาง “เป๋อจึงๆ”

การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค (Tag switching)

การสลับภาษาชนิดนี้เป็นการสลับภาษาโดยการพูดภาษาหนึ่ง และมีการใช้วลีหรือคำของอีกภาษาหนึ่งเข้ามาภายในประโยค จากการวิเคราะห์พบการใช้ประโยคภาษาไทยกลางและเป็นการแทรกคำหรือวลีภาษาไทยถิ่นอีสานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นการสลับภาษาที่พบในสัดส่วนที่มากที่สุด ดังตัวอย่างที่ (25)– (34) ต่อไปนี้ ซึ่งภาษาไทยถิ่นอีสานแสดงด้วยการขีดเส้นใต้

ตัวอย่างที่ (25) ไปดูปะการังด้วยเต๋อ ณ หาด วงเดือน

ตัวอย่างที่ (25) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “เต๋อ” เข้ามาใน “ไปดูปะการังด้วย.....ณ หาด วงเดือน” หมายถึง “ไปดูปะการังด้วยแหละ ณ หาด วงเดือน”

ตัวอย่างที่ (26) ไม่อยู่ก็ไปได้ตัวว 55

ตัวอย่างที่ (26) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “ตัว” เข้ามาในประโยคดังกล่าว “ไม่อยู่ก็ไปได้ตัวว” หมายถึง “ไม่อยู่ก็ไปได้นะ”

ตัวอย่างที่ (27) รถติดมากยังไปถึงพิชโลกเลยอะ

ตัวอย่างที่ (27) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลาง “รถติดมากยัง.....ถึงพิชโลกเลยอะ” และมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “บ” ซึ่งมีความหมายว่า “ไม่” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (28) จำเราทำเพื่อเพื่อนอยู่เต๋อ

ตัวอย่างที่ (28) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “เต๋อ” เข้ามาในประโยคดังกล่าว “จำเราทำเพื่อเพื่อนอยู่เต๋อ” หมายถึง “จำเราทำเพื่อเพื่อนอยู่นะ”

ตัวอย่างที่ (29) เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนนิ

ตัวอย่างที่ (29) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “นิ” เข้ามาในประโยคดังกล่าว “เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนนิ” เป็นการถามว่า “เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนหรอ”

ตัวอย่างที่ (30) มื้อนี้วันสมัครเป็นคนแบกข้าวโพดคั๊บ ป้าเจ้าของสวนแอบอกว่า หล่อเกินไป 555

ตัวอย่างที่ (30) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “มื้อนี้” เข้ามาในประโยคดังกล่าว หมายถึง “วันนี้”

ตัวอย่างที่ (31) ธุระ ไม่ค่อยเยอะนะ แต่ ธุ เลาะ* เนี้ยสิ จะเยอะไปไหนน 555 5

ตัวอย่างที่ (31) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “เลาะ” เข้ามาในประโยคดังกล่าว หมายถึง การออกตะลอนเที่ยว

ตัวอย่างที่ (32) ไม่มีจริงๆ ชวนใครเขากะไม่ดู

ตัวอย่างที่ (32) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “กะ” เข้ามาในประโยคดังกล่าว “ไม่มีจริงๆ ชวนใครเขากะไม่ดู” หมายถึง “ไม่มีจริงๆ ชวนใครเขาก็ไม่ดู”

ตัวอย่างที่ (33) ลากิจ ไปชุดมื่อวานนี้ครับ

ตัวอย่างที่ (33) กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางและมีการแทรกคำภาษาไทยถิ่นอีสาน “มื่อวาน” เข้ามาในประโยคดังกล่าว หมายถึง “เมื่อวาน” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (34) จะขึ้นรถทันหรือป่าว ฝนตกแรงคัก

ตัวอย่างที่ (34) มีการใช้คำในภาษาไทยถิ่นอีสาน “คัก” แทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยกลาง “ฝนตกแรงคัก” หมายถึง “ฝนตกแรงมาก”

ชนิดของการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

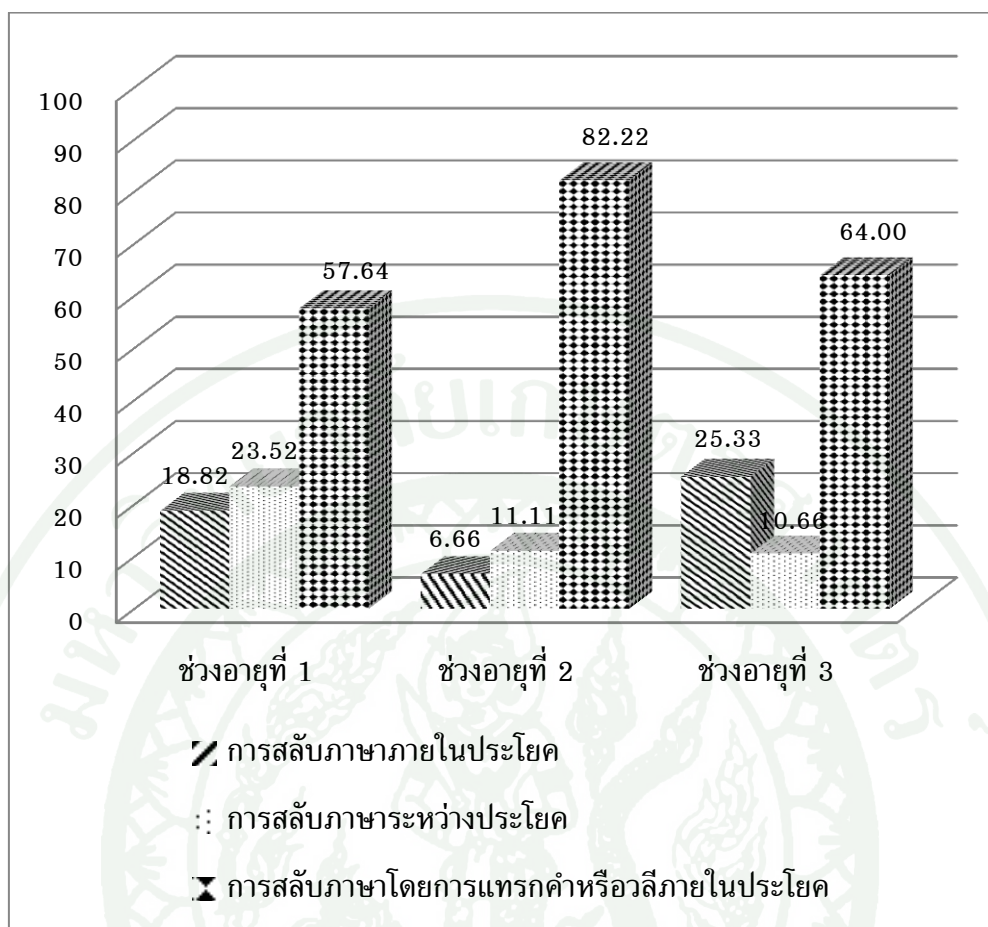
เมื่อวิเคราะห์ชนิดของการสลับภาษาโดยจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผลปรากฏดังตารางที่ 5.2 และภาพที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 แสดงจำนวนและสัดส่วนชนิดของการสลับภาษาโดยจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ชนิดของการสลับภาษา	ช่วงอายุที่ 1		ช่วงอายุที่ 2		ช่วงอายุที่ 3	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การสลับภาษภายในประโยค	16	18.82	3	6.66	19	25.33
2. การสลับภาษระหว่างประโยค	20	23.52	5	11.11	8	10.66
3. การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค	49	57.64	37	82.22	48	64.00
รวม	85	100	45	100	75	100

$$X^2 = 12.87 \quad df = 4 \quad p < 0.05 = 9.49$$

หมายเหตุ: จำนวน หมายถึง จำนวนสถานะและการแสดงความคิดเห็น

ภาพที่ 5.2 สัดส่วนชนิดของการสลับภาษาโดยจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 5.2 และภาพที่ 5.2 แสดงให้เห็นว่าช่วงอายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด จำนวน 49 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 57.64 รองลงมาคือ การสลับภาษาระหว่างประโยค จำนวน 20 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 23.52 และช่วงอายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาภายในประโยคน้อยที่สุด จำนวน 16 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 18.82

ส่วนช่วงอายุที่ 2 ใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด จำนวน 37 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 82.22 ซึ่งนับว่าเป็นความถี่ที่สูงมาก ชนิดของการสลับภาษาที่กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุที่ 2 ใช้มากเป็นอันดับสองคือ การสลับภาษาระหว่างประโยค จำนวน 5 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 11.11 และการใช้การสลับภาษาภายในประโยคน้อยที่สุด จำนวน 3 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 6.66 จะเห็นได้ว่าช่วงอายุที่ 2 ความถี่ในการใช้การสลับภาษาภายในประโยคและการสลับ

ภาษาระหว่างประโยคอยู่ในสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค

สำหรับชนิดของการสลับภาษาที่พบในช่วงอายุที่ 3 นั้น จะเห็นว่าการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคเป็นชนิดของการสลับภาษาที่พบมากที่สุดเช่นเดียวกัน จำนวน 48 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 64.00 รองลงมาคือ การสลับภาษาระหว่างประโยค จำนวน 25.33 สถานะและการแสดงความคิดเห็น และช่วงอายุที่ 3 ใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด จำนวน 8 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 10.66

จากผลการวิเคราะห์โดยการทดสอบค่าไคสแควร์นั้นพบว่าช่วงอายุกับชนิดของการสลับภาษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นช่วงอายุมีผลการต่อใช้ชนิดของการสลับภาษาในแบบต่างๆ

จะเห็นว่าได้ว่าทั้งสามช่วงอายุมีการใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด ช่วงอายุที่ 1 และ ช่วงอายุที่ 2 ใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาภายในประโยคน้อยที่สุด แต่ช่วงอายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด

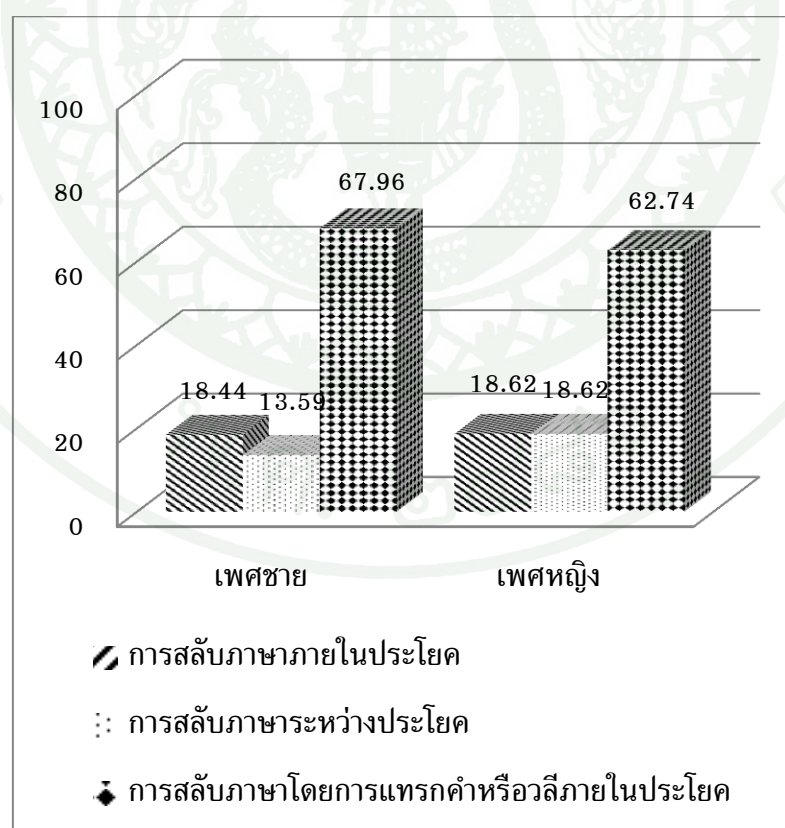
ชนิดของการสลับภาษาจำแนกตามเพศจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อวิเคราะห์ชนิดของการสลับภาษาโดยจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 แสดงจำนวนและสัดส่วนของการสลับภาษา จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ชนิดของการสลับภาษา	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การสลับภาษาภายในประโยค	19	18.44	19	18.62
2. การสลับภาษาระหว่างประโยค	14	13.59	19	18.62
3. การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค	70	67.96	64	62.74
รวม	103	100	102	100

$X^2 = 1.00$ $df = 2$ $p > 0.05 = 5.99$

ภาพที่ 5.3 สัดส่วนของการสลับภาษา จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

จากตารางที่ 5.3 และภาพที่ 5.3 แสดงให้เห็นว่าเพศชายใช้การสลับโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด จำนวน 70 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 67.96 รองลงมา คือ การสลับภาษาภายในประโยค จำนวน 19 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 18.44 และเพศชายใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุดจำนวน 19 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 13.59

การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคพบมากที่สุดในเพศหญิง เช่นเดียวกัน จำนวน 64 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 62.74 และเพศหญิงใช้การสลับภาษาภายในประโยคและการสลับภาษาระหว่างประโยคในสัดส่วนที่เท่ากัน จำนวน 19 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 18.62

จากผลการทดสอบค่าไคสแควร์พบว่าเพศกับชนิดของการสลับภาษานั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเพศไม่มีผลต่อการใช้ชนิดของการสลับภาษาในแบบต่ำ

จะเห็นได้ว่าเพศชายและเพศหญิงใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด และเพศชายใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด แต่เพศหญิงใช้การสลับภาษาภายในประโยคและการสลับภาษาระหว่างประโยคในสัดส่วนที่เท่ากันมากเป็นอันดับสองรองจากการใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค

จากผลการวิเคราะห์ชนิดของการสลับภาษาทั้งหมดในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นนั้น เมื่อนำมาแจกแจงตามช่วงอายุและเพศ ผลการวิเคราะห์ดังปรากฏในตารางที่ 5.4

ตารางที่ 5.4 แสดงจำนวนและสัดส่วนของชนิดของการสลับภาษา จำแนกตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ชนิดของการสลับภาษา	ช่วงอายุที่ 1		ช่วงอายุที่ 2		ช่วงอายุที่ 3	
	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง
1. การสลับภาษาภายในประโยค	7 (19.44)	9 (18.36)	2 (7.69)	1 (5.26)	10 (24.39)	9 (26.47)
2. การสลับภาษาระหว่างประโยค	10 (27.77)	10 (20.40)	0 (0.00)	5 (26.31)	4 (9.75)	4 (11.76)
3. การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค	19 (52.77)	30 (61.22)	24 (92.30)	13 (68.42)	27 (65.85)	21 (61.76)
รวม	36 (100)	49 (100)	26 (100)	19 (100)	41 (100)	34 (100)

หมายเหตุ: จำนวนตัวเลขในวงเล็บคือค่าร้อยละ

จากตารางที่ 5.4 จะเห็นว่าการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคเป็นชนิดของการสลับภาษาที่พบมากที่สุดในกลุ่ม โดยที่เพศชายช่วงอายุที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีการใช้การสลับภาษาชนิดนี้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 92.30 และเพศชายช่วงอายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาชนิดนี้ในสัดส่วนที่น้อยที่สุดกว่าทุกกลุ่มทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 52.77 ส่วนการใช้การสลับภาษาภายในประโยค เพศหญิงช่วงอายุที่ 3 ใช้ชนิดของการสลับภาษาชนิดนี้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.47 และเพศหญิงช่วงอายุที่ 2 ใช้การสลับภาษาชนิดนี้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.26 สำหรับการสลับภาษาระหว่างประโยค เพศชายช่วงอายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาชนิดนี้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.77 และเพศชายช่วงอายุที่ 2 ไม่มีการใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคเลย

สรุป

ชนิดของการสลับภาษาที่พบในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ภาษาไทย กลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในข้อความเดียวกันนั้นพบชนิดของการสลับภาษาทั้งหมด 3 ชนิด คือ การสลับภาษาภายในประโยค การสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาโดยการแทรกคำ หรือวลีภายในประโยค โดยชนิดของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด คือ การสลับภาษาโดยการแทรก คำหรือวลีภายในประโยค รองลงมาคือ การสลับภาษาภายในประโยค และการสลับภาษาระหว่าง ประโยคตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามช่วงอายุมีการใช้การสลับ ภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด ช่วงอายุที่ 1 และ ช่วงอายุที่ 2 ใช้การสลับ ภาษาระหว่างประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาภายในประโยคน้อยที่สุด แต่ช่วง อายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาระหว่าง ประโยคน้อยที่สุด นอกจากนี้ช่วงอายุมีความสัมพันธ์ต่อชนิดของการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ

ชนิดของการสลับภาษาเมื่อแบ่งแยกตามเพศนั้นพบว่า เพศชายและเพศหญิงใช้การสลับ ภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด และเพศชายใช้การสลับภาษาภายใน ประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด แต่เพศหญิงใช้การ สลับภาษาภายในประโยคและการสลับภาษาระหว่างประโยคในสัดส่วนที่เท่ากันมากเป็นอันดับ สองรองจากการใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค และเพศไม่มีความสัมพันธ์ต่อการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 6

หน้าที่ของการสลับภาษา

ในบทนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์หน้าที่ของการสลับภาษา โดยหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบทั้งหมดในงานวิจัยนี้มีทั้งสิ้น 14 หน้าที่ ได้แก่ การแจ้ง การถาม การเน้นย้ำ การอุทาน การเชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ การขอบคุณ การสนับสนุน การออกคำสั่ง การร้องขอ การประชดประชัน การแปล และการอวยพร ในการนำเสนอข้อมูลแบ่งเป็นการแสดงผลการวิเคราะห์หน้าที่ของการสลับภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ทั้งหมด และหน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุ และเพศ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

หน้าที่ของการสลับภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

หน้าที่ของการสลับภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 6.1 และ ภาพที่ 6.1

ตารางที่ 6.1 แสดงจำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

หน้าที่ของการสลับภาษา	จำนวน	ร้อยละ
1. การปฏิเสธ	10	5.00
2. การแจ้ง	50	25.00
3. การอุทาน	19	9.50
4. การถาม	25	12.50
5. การเชิญชวน	21	10.50
6. การอธิบาย	21	10.50
7. การเน้นย้ำ	25	12.50
8. การขอบคุณ	7	3.50
9. การประชดประชัน	10	5.00
10. การสนับสนุน	5	2.50
11. การแปล	1	0.50
12. การร้องขอ	2	1.00
13. การสั่ง	3	1.50
14. การอวยพร	1	0.50
รวม	200	100

ตัวอย่างของหน้าที่ของการสลับภาษาในแบบต่างๆ ต่อไปนี้ เป็นการนำเสนอสถานะและการแสดงความคิดเห็นในแต่ละสถานะในเฟซบุ๊กของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง และผู้ร่วมสนทนาอื่นในแต่ละสถานะ โดยผู้วิจัยได้กำหนดตัวอักษรที่ใช้ในการสนทนาในแต่ละสถานะ ดังนี้

A, B, C, D, E, ... ใช้แทนผู้ร่วมสนทนาอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

S ใช้แทนตัวอย่าง (Sample)

นอกจากนี้ข้อความที่ขีดเส้นใต้แสดงถึงหน้าที่ของการสลับภาษา และข้อความในวงเล็บเป็นข้อความแปลภาษาไทยกลาง เมื่อข้อความที่อยู่ด้านบนเป็นข้อความภาษาไทยถิ่นอีสาน

1. การปฏิเสธ เป็นการใช้ภาษาหนึ่ง และสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่งเพื่อการปฏิเสธอะไรบางอย่าง ดังตัวอย่างที่ (1) – ตัวอย่างที่ (7) ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ (1)

สถานะ: จัดขบวนเตรียมเดินพาเหรด

(1) A: โรงเรียนขาวครูๆ เป็นโรงเรียนบ้านขาวไผ่ผยี่

(2) A: อ้ายสอนอยู่ที่นี้ไผ่ก้อ
(พี่สอนอยู่ที่นี้ไผ่ไหม)

(3) B: จัดขบวนพาเหรด...

(4) A: ดูแล้วสนุกเรียบง่ายไม่วุ่นวายเหมือนในกทม.

(5) C: ไฟแดงสู้ๆ

(6) S: A ไผ่แล้วครับบ้านขาว อ้ายสอนอยู่ที่นี้แหละจ๋า
(พี่สอนอยู่ที่นี้แหละจ้า)

(7) A: ทำทางน่าจะเป็น ผอ. หรือเปล่าพี่

- (8) S: บ่แมนจร้า ผอ.อนันต์ บ้านเฮานี้แหละครับ
(ไม่ใช่จ้า ผอ. อนันต์บ้านเรานี้แหละครับ)

จากตัวอย่างที่ (1) แสดงให้เห็นว่ามีการตั้งสถานะโดยการใช้ภาษาไทยกลาง “จัดขบวนเตรียมเดินพาเหรด” และสลับไปใช้ภาษาไทยกลาง “ใช้แล้วครับบ้านขาว” (ข้อความที่ (6)) และภาษาไทยถิ่นอีสาน “อ้ายสอนยูนีแหละจร้า” ในการแสดงความคิดเห็นเดียวกันเพื่อตอบ A และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานอีกเพื่อปฏิเสธ A ว่า “บ่แมนจร้า ผอ.อนันต์ บ้านเฮานี้แหละครับ” (ข้อความที่ (8))

ตัวอย่างที่ (2)

สถานะ: ขอขอบคุณ ท่านผอ ประสบโชค ภาคคำ และคุณนาย ที่มาเยี่ยมถึงบ้านครับ

- (1) A: ถามแน...ท่าน ผอ. มีหยัง ??? ที่กั๋งยังบู้...เห็นชวนไปทานข้าวที่บ้าน...ต้องมีรายการแน่นอน...

(ถามหน้อย...ท่านผอ.มีอะไรที่กั๋งยังไมรู)

- (2) S: บ่มีหยังดอก
(ไม่มีอะไรหรอก)

- (3) S: มาทานข้าวที่บ้านในโอกาส เคยร่วมงานกันที่กลุ่มเครือข่าย

- (4) A: ครูวี...เพิ่งกลับมาบ้านนิ...ครูเอื้อยบอกว่าเจอกันสงกรานต์...ณ บัดนี้ มิดจีหรี
(ครูวีเขากลับมาบ้านแล้ว) (เสียบมาก)

ตัวอย่างที่ (2) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาเพื่อการปฏิเสธ ซึ่งมีการตั้งสถานะโดยการใช้ภาษาไทยกลางทั้งหมด และสลับมาใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “บ่มีหยังดอก” (ข้อความที่ (2)) ในการแสดงความคิดเห็นเพื่อตอบปฏิเสธ A

ตัวอย่างที่ (3)

สถานะ: เงินทั้งนั้น 55555+

(1) A: หลายต้นหลายหมื่นต้นน

(2) S: จักคือกัน
(ไม่รู้เหมือนกัน)

(3) B: ขายแล้วเลี้ยงเสือจกัลังเนได้อละ leo
(ขายแล้วเลี้ยงเสือสักลังหน้อยนะ)

(4) S: บ่ ข่อยกินบ่เป็น ข่อยเสียเปรียบเจ้า 55555+
(ไม่ ฉันกินไม่เป็น ฉันจะเสียเปรียบเธอ)

(5) B: 555+

ตัวอย่างที่ (3) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อปฏิเสธว่า “บ่ ข่อยกินบ่เป็น ข่อยเสียเปรียบเจ้า” (ข้อความที่ (4))

ตัวอย่างที่ (4)

สถานะ: ไปจกตาเติกน้อยแคได้สองมือ ผู้สีกว่าลิเป็นไข โตฮ้อนชะแล้วว

(1) A: ลู้ๆครูร้อยยย

(2) B: เรียนจบเอกคณิตศาสตร์มา ท่าน ผอ.เมตตาให้สอนวิทย์ CR. ของไผบู้

(3) C: กี้ๆ กำลังใจดีดีจากครูน้ำ

(4) A: ยินดีกับครูใหม่ป้ายแดงด้วยนะจ๊ะ^^

(5) D: ไหญ่แล้ว อดเอาครู
(โตแล้ว อดทนนะครู)

(6) S: ขอบคุณสำหรับกำลังใจดีดีจากทุกคน

(7) S: D บ่ ย้งบ่ทันโตปานได้ครุ
(ไม่ ย้งไม่โตเท่าไหรครุ)

ตัวอย่างที่ (4) แสดงให้เห็นถึงการสลับจากการใช้ภาษาไทยกลางในข้อความที่ 5 ไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อปฏิเสธว่า “บ่ ย้งบ่ทันโตปานได้ครุ” (ข้อความที่ (7))

ตัวอย่างที่ (5)

สถานะ: ก็มันว่างอะนะ อยากดูหนัง ปะๆ

(1) A: ดูเผื่อด้วยนะ

(2) S: ไม่มีเพื่อนดูเศร้าจายยยย T_T

(3) A: ถ้าหาเพื่อนดูนะไม่ยากมั้งระดับจีบนะ

(4) S: ไม่มีจริง ๆ ชวนใครเขาก็ไม่ดู
(ไม่มีจริง ๆ ชวนใครเขาก็ไม่ดู)

(5) A: งั้นเดี่ยว ว่าง ๆ จะไปดูเป็นเพื่อนนะ

(6) S: รีบ ๆ มาเลยยยยย

(7) B: ไปกับไผ
(ไปกับใคร)

(8) S: บ่ได้ไปไหนจ้อยยยย นอนนนน
(ไม่ได้ไปไหนเลย)

ตัวอย่างที่ (5) แสดงให้เห็นถึงการสลับจากการใช้ภาษาไทยกลาง ไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อปฏิเสธว่า “ไม่มีจริง ๆ ชวนใครเขาก็ไม่ดู” (ข้อความที่ (4)) และมีการสลับไปใช้ภาษาไทยกลางในข้อความที่ 6 และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อการปฏิเสธอีกครั้ง คือ “บ่ได้ไปไหนจ้อยยยย” (ข้อความที่ (8))

ตัวอย่างที่ (6)

สถานะ: เพื่อนร่วมเดินอีกคัน :)))

- (1) A: รถคันโก้ ผอ.แสงโก้เค้าจะฮ้องเพลงกะม่วน
- (2) B: คนกะเท่ที่ รถกะงาม ร้องเพลงกะม่วนเนาะ ค่ะ ผอ.
- (3) S: ขอบคุณครับผม...
- (4) D: ไม่ได้เจอกันนาน ท่านผอออกท่วมเหมือนกันเนาะ
- (5) S: ขอสูตรลดน้ำหนักหน่อยครับ...
- (6) E: ความรวยกับน้ำหนักมักมาด้วยกันนะป้าผอ.
- (7) S: ความรวยมักอยู่ครับ...แต่น้ำหนักบ่มีกันป่านได้ครับ...
ความรวยชอบนะครับ แต่น้ำหนักไม่ชอบเท่าไรครับ

ตัวอย่างที่ (6) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อการปฏิเสธ ในข้อความที่ (7) “ความรวยมักอยู่ครับ...แต่น้ำหนักบ่มีกันป่านได้ครับ...” หมายถึง “ความรวยชอบนะครับ แต่น้ำหนักไม่ชอบเท่าไรครับ”

ตัวอย่างที่ (7)

สถานะ: มันใจว่าเป็นเช่นนั้น

- (1) A: ไม่เหมือนใครบางคนที่ย้ายมาหัวเราะแล้วหัวเราะเล่าดอกหรือ
- (2) S: บ่อเหมือนดอกน้องหล้า
(ไม่เหมือนหรือก่น้องสาว)

ตัวอย่างที่ (7) แสดงให้เห็นว่าเห็นการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในข้อความที่ (2) เพื่อต้องการปฏิเสธ A ว่า “บ่อเหมือนดอกน้องหล้า” หมายถึง “ไม่เหมือนหรือก่น้องสาว” ในภาษาไทยกลาง

2. การแจ้ง เป็นการสลับภาษาเพื่อแจ้งหรือประกาศให้ทราบอะไรบางอย่าง ซึ่งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด ดังแสดงในตัวอย่างที่ (8-17)

ตัวอย่างที่ (8)

สถานะ: ขอแสดงความเสียใจกับครอบครัวกับอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนรถบรรทุกอ้อยที่จอดเสียอยู่ข้างถนนในตำบลศรีแก้วทำให้มีผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนี้ 1 คน ในอนาคตอันใกล้โรงงาน คนปลูก และผู้นำชุมชน เราคงต้องหามาตรการป้องกันระยะยาว เพราะบาดเจ็บหลายรายแล้วและตายหลายศพแล้ว เช่นเดียวกัน

(1) A: เสียใจด้วยค่ะ

(2) B: เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ศรีแก้วเบาะพี
(เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ศรีแก้วเหอพี)

(3) S: แมน คนที่เสียชีวิตคือ น้องเปิ้ล บ้านแหว ๆ บ้าน ผญบ จันทร หมู่ 3
(ใช่)

ตัวอย่างที่ (8) แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างของการสลับภาษาเพื่อการเป็นการแจ้ง โดยที่มีการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลางซึ่งแสดงความเสียใจต่ออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นดังกล่าว และสลับภาษามาใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อตอบคำถาม B ว่า “แมน” หมายถึง ใช่ และสลับมาใช้ภาษาไทยกลางอีกว่าเพื่อบอกว่าคนที่เสียชีวิตคือใคร (ข้อความที่ (3))

ตัวอย่างที่ (9)

สถานะ: กำลังเตรียมตัวไปเล่นดนตรี ในวัดบ้านวาริสวัสดิ์ งานด่วน เพลงกะ ยังไม่แกะ
อายุคัก ๆ 555++
 (เพลงก็ยังไม่แกะ อายุแน่น ๆ)

ตัวอย่างที่ (9) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางในตอนแรกที่เขาบอกว่าเขากำลังเตรียมตัวจะไปเล่นดนตรี ณ สถานะที่แห่งหนึ่ง และสลับมาใช้ภาษาอีสานเพื่อแจ้งให้ทราบว่า เขายังไม่แกะเพลง ต้องอายุคนที่มาชมงานแน่น ๆ เลย

ตัวอย่างที่ (10)

สถานะ: โสด... อย่างเป็นทางการ!!!! จิง ๆ บ่มีเจ้าของแล้ว ช่วงโปรด มาเด้อไผกะด้าย
 (จิง ๆ ไม่มีเจ้าของแล้ว ช่วงโปร มาเลยใครก็ได้)

ตัวอย่างที่ (10) มีการใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อแจ้งให้ทราบว่า “จิง ๆ บ่มีเจ้าของแล้ว ช่วงโปรด มาเด้อไผกะด้าย” ซึ่งต้องการบอกว่าตอนนี้เขาไม่มีแฟนแล้วนั่นเอง คำว่า “ช่วงโปรด” น่าจะมาจากคำภาษาอังกฤษ “promotion” แต่เนื่องจากการพิมพ์ผิดจึงทำให้กลายเป็น “ช่วงโปรด” ที่กลุ่มตัวอย่างต้องการจะบอกว่า “ช่วง promotion” นั่นเอง

ตัวอย่างที่ (11)

สถานะ: เลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดน้องสาว เสริมสวยแแล้ว

(1) A: เป็นตะแซบเนาะ
 (นำทานจัง)

(2) S: แซบยุเพื่อน มาเด้อ..เพื่อนมาแล้วแลงทางนี้
 (อ่อยนะเพื่อน มาทานด้วยกันเพื่อน มาทานข้าวเย็นให้เรียบร้อยทีนี้)

(3) A: อวยพรให้ผุ่เกิดมือนี้ให้แน่น ให้สมหวังในทุก ๆ สิ่ง ที่ใจคิดเด้อ
 (อวยพรให้คนเกิดวันนี้หน่อย ให้สมหวังในทุก ๆ สิ่งที่ใจคิดนะ)

(4) B: ห่อมาฝากแนแต่จร้า..อิอิ
(ห่อมาฝากหน่อยนะจ๊ะ)

(5) C: บ่เอ็นเนาะ
(ไม่ขวยเลยนะ)

(6) S: A เจ้าของวันเกิดเพิ่นว่า ขอบคุณคะ
(เจ้าของวันเกิดแกบอกว่)

(7) S: B ตอง อาแอ่วว่า ยังแต่น้ำแข็งหละ ..
(เหลือแต่น้ำแข็งหละ)

ตัวอย่างที่ (11) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานสลับกัน
ข้อความที่ (7) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาเพื่อเป็นการแจ้ง

ตัวอย่างที่ (12)

สถานะ: ลืมลงรูปหล่อ ๆ สวย ๆ จ้า

(1) A: อิจจางังดาวล้อมเดือน

(2) S: จ้าเราทำเผื่อเพื่อนอยู่ได้อ
(จ้าเราทำเผื่อเพื่อนด้วยนะ)

(3) A: ขอบคุณจร้าาา ไปเมืองไทยคราวหน้าจะหาไปเยี่ยมตัวเองที่ทำงาน

ตัวอย่างที่ (12) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตั้งสแตตัสโดยใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไป
ใช้ข้อความที่มีภาษาไทยถิ่นอีสาน “ได้อ” แทรกเข้ามาเพื่อเป็นการแจ้ง A ในข้อความที่ (2)

ตัวอย่างที่ (13)

สถานะ: ทศนศึกษา รอ.

(1) A: อี้ อี้ เฮ็ดอีหยังกันน้อ
(ทำอะไรกันจ๊ะ)

(2) S: พานักเรียนไปเที่ยว ครุมนวณก่อเด็กคะ
(ครูสนุกกว่าเด็กคะ)

(3) A: เบิ่งซงคือสิมวนกว่าเด็กน้อยยู อี้
(ดูทำแล้วน่าจะสนุกกว่าเด็กนะ)

(4) S: ออกลีลาแต่ละเทื่อ ได้กินยาคลายเส้น ย่อนลีม้วยเจ้าของ
(ออกลีลาแต่ละครั้ง ต้องกินยาคลายเส้น เพราะลีม้วยตัวเอง)

(5) B: คืดฮอดอยู่เด้อ ทุก ๆ คน
(คิดถึงนะ)

(6) C: 555+

ตัวอย่างที่ (13) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน ในการแจ้ง (ข้อความที่ (2) และ ข้อความที่ (4)) โดยข้อความที่ (2) บอกกับ A ว่าเขาพานักเรียนไปเที่ยว และครูก็สนุกกว่าเด็ก และในข้อความที่ (4) ต้องการบอกว่าในการออกลีลาหรือการเต้นแต่ละครั้ง เขาต้องทานยาคลายเส้น เพราะเดินลีม้วยตนเอง

ตัวอย่างที่ (14)

สถานะ: สามพี่น้อง

(1) A: happy อะ

(2) S: อี้

(3) B: ชาด 1 ยูไกลโพด
(อยู่ไกลเกินไป)

(4) C: จังแมนคักเนาะตั้งหน้าตั้งตากินเปนต์หน่วยอิอิ
(ดูเขาทำสมาธิไปนะตั้งหน้าตั้งตากินเห็นแล้วไม่สบายใจเลยอิอิ)

(5) S: หิวเด
(หิวจัง)

(6) D: มื้อนี้ดี
(วันนี้หรร)

(7) E: มื้อนี้จร้า
(วันนี้จ๋า)

ตัวอย่างที่ (14) แสดงให้เห็นว่ามีการใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน เพื่อบอกว่าเขา “หิวเด” หมายถึง “หิวจัง” ในภาษาไทยกลาง (ข้อความที่ (5))

ตัวอย่างที่ (15)

สถานะ: กลับแล้วอะ —

(1) A: ก็มาใหม่สิจ๊ะ

(2) S: กูยังอยู่ร้อยเอ็ดยุเด้มิง
(กูยังอยู่ร้อยเอ็ดอยู่นะมิง)

ตัวอย่างที่ (15) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างได้สลับภาษาเพื่อแจ้ง A ว่าเขายังอยู่ที่ร้อยเอ็ด (ข้อความที่ (2))

ตัวอย่างที่ (16)

สถานะ: บรรยายกาศยามเช้าที่สดใสครับ

(1) A: บ้านสวยเหมาะสมกับเจ้าของบ้านนะคะ

(2) B: เหมาะสมกับคนโสดที่สุดคะ

(3) C: บั๊จจักเต๋อ
(ไม่รู้จักกะ)

(4) S: บั๊หยังคุณครูหน่อง
(ไม่รู้อะไรคุณครูหน่อง)

(5) C: บ้านไผ่
(บ้านใครก็ไม่รู้)

(6) S: บ้านผู้ป่าวเผ่า
(บ้านชายแก่)

ตัวอย่างที่ (16) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อตอบ C โดยบอกว่า “บ้านผู้ป่าวเผ่า” ในข้อความที่ (6)

ตัวอย่างที่ (17)

สถานะ: เข้าสู่วิทยาเขตท่องเที่ยวกับลูก ๆ

(1) A: ลูกสาวสวยนะค่ะ

(2) B: บ่ห่างเลยนะคุณพ่อ แม่นิดไปไล่คือบ่มาแฮะกับลูกสาวเน
(ไม่ห่างเลยนะคุณพ่อ แม่นิดไปไหนทำไมไม่มาแฮะกับลูกสาวน้อย)

(3) S: ขอขอบคุณครับท่าน ผอ.

(4) S: B แม่นิดแยกไปเลี้ยงแกะครับแม่ตุ้ เพ็นอยากเป็นเด็กเลี้ยงแกะ 555
(แกอยากเป็นเด็กเลี้ยงแกะ)

ตัวอย่างที่ (17) แสดงถึงการสลับภาษาเพื่อเป็นการแจ้งในข้อความที่ (4) กลุ่มตัวอย่างต้องการจะบอก B ว่า “แม่นิดแยกไปเลี้ยงแกะครับแม่ตุ้ แกอยากเป็นเด็กเลี้ยงแกะ”

3. การอุทาน เป็นการใช้อีกภาษาหนึ่งและสลับภาษาไปใช้อีกภาษาหนึ่งเพื่อเป็นแสดงความประหลาดใจ หรือตกใจ จากการศึกษาพบทั้งการใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทย

ถิ่นอีสานในการอุทาน และการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน และสลับไปอุทานโดยใช้ภาษาไทยกลาง
ดังแสดงในตัวอย่างที่ (18-27)

ตัวอย่างที่ (18)

สถานะ: ยังศรัทธาฮักอยู่แต่ฮักจนเนื้อคู่ พ้อแต่คนที่ฮักบ่จริง...
(ยังศรัทธาฮักอยู่แต่ฮักจนเนื้อคู่ เจอแต่คนที่รักไม่จริง)

(1) S: โอยโอยโอยโอยผู้ชาย แข่งละลิบสสิ่ง A

ตัวอย่างที่ (18) จะเห็นว่าการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน และสลับภาษามา
ใช้ภาษาไทยกลางเพื่อเป็นการอุทาน “โอยโอยโอยโอย.....” (ข้อความที่ (1))

ตัวอย่างที่ (19)

สถานะ: พี่ชายที่แสนดี เอามาฝาก ย้ำว่าให้เอาแซ่ช่องฟรีชนะ มันจะอร่อยมาก เอ่อ....
ห้องน้องมีตู้เย็นที่ไหนละ

(1) A: กระตักน้ำแข็ง ๗๐ บาท กับน้ำแข็งแค่นี้ก็ได้แล้วจะ

(2) S: อ้ายเลว่าให้แช่ให้มันเป็นน้ำแข็ง
(แกลบอกว่าให้แช่มันเป็นน้ำแข็ง)

(3) A: จั๊นวิ่งไปห้องเย็น ตอนนีสิ กว่าจะเลิกงานคงได้ที่ อี้

(4) S: ง่า.... เทอๆ สงกรานต์กลับบ้านป่าว กลับด้วยจิ กลุ่มจายยย มารับหน่อย

(5) A: กลับ แต่วันศุกร์ แล้วจะ

(6) A: รดตู้ นั้นติหละ ตอนนีซัซซแล้ว
(นั่นหนะสิ)

(7) S: ฮ่วย!!! วันเสาร์ค่อยกลับนะ นะ

ตัวอย่างที่ (19) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานสลับกันไปสลับกันมาในการแสดงความคิดเห็น และใช้คำอุทานภาษาไทยถิ่นอีสาน “ฮ่วย” (ข้อความที่ (7)) ซึ่งเป็นคำอุทานที่ใช้แสดงถึงไม่พอใจอะไรบางอย่างในช่วงสุดท้าย และตามด้วยการสลับไปใช้ภาษาไทยกลางอีก

ตัวอย่างที่ (20)

สถานะ: กลับบ้านมาถือมือนัก สูปปลาอีกแล้ว 5555. เหี้ยยยยย

ตัวอย่างที่ (20) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตั้งสถานะโดยขึ้นต้นด้วยข้อความภาษาไทยถิ่นอีสานที่มีภาษาไทยกลางแทรก และสลับไปใช้ภาษาไทยกลางลงท้ายด้วยคำอุทานที่ขีดเส้นใต้ดังกล่าว

ตัวอย่างที่ (21)

สถานะ: เห็นคนหล่อแล้ว น้ำลายแตกซวดๆ 555555 เลขพระเอกหล่อ น่ารัก
(น้ำลายไหลจริง ๆ)

(1) A: พระเอก แก่ไปนะ แต่นางเอกสวยเวอร์ 555

(2) S: ซ้ายพระเอกแก่ไปแต่ก็เทนะ smart ดี,,ชอบเลขากิลมากกกกกก อี้

(3) A: 555 เหมือนสูงเลยนะนั่น หล่อเว้อ กร้ากกกก

(4) S: 5555 สูง ไปทำหน้าที่เรียวก็อาจจะเหมือนนะ

(5) A: ว่าสูงอ้วน หน้าใหญ่ T^T งอลๆ ซิซิ 555

(6) S: อู๊ต๊ะ !! ป้าววน้ำ พุดผิต จะบอกว่าไปเหลาดวงมา ให้แหลมๆหน่อย ก็อาจจะเหมือน

ตัวอย่างที่ (21) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสลับภาษาเพื่อการอุทานโดยใช้คำว่า “อู๊ต๊ะ” ในข้อความที่ (6)

ตัวอย่างที่ (22)

สถานะ: ว่าแล้วมันต้องเป็นอย่างนี้

(1) A: เป็นไรจ้ะ

(2) B: เป็นหยั่ง

(3) S: เอ้อ จักวะ จักเป็นหยั่ง

(4) B: อีอิอิ

(5) S: หรือว่าเป็นบ้าแบบบ่รู้ตัว B A

(6) B: ย่านยู

(7) S: เอ้อ เฒ่าจะต้องไปหาหมอที่อุบลก่อน

(8) B: ศรีธัญญาชะ

(9) S: 55555

(10) C: เป็นหยั่งน้อออออ ครกเสียอีกละบ้อ ไผ่น้ออสง่ามลักของสำคัญ

(11) S: 555555 โ้ยเอื้อยกะตายยยยย

ตัวอย่างที่ (22) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะ และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อการอุทานในข้อความที่ (3) ข้อความที่ (7) และข้อความที่ (11) โดยใช้คำว่า “เอ้อ” “เอื้อ” และ “โ้ย” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ (23)

สถานะ: เวลาเธอออน คงไม่ใช่ฉันแน่นอนที่เธออยากคุย (บังเอิญออนตรงกันก็เลยแค่คุยไปงั้น ๆ ทั้งที่จริง ๆ ไม่ใช่เรา)

(1) A: ว้าว อยากรู้จริงๆ ใต้

(2) S: กลับมือได้อารมณ์

(3) A: กำลังกลับกรุงเทพละนิ กลับบ้านสามมือ

(4) S: อ้าว

(5) S: กะเลยคาดกัน

(6) A: นึกกลับมือได้

ตัวอย่างที่ (23) จะเห็นได้ว่าการอุทาน “อ้าว” ในข้อความที่ (4) เพื่อแสดงความประหลาดใจ

ตัวอย่างที่ (24)

สถานะ: เรื่องมันมีอยู่ว่า

(1) A: เมิงด่า

(2) A: เมิงดำ

(3) S: โ้ยยยักขาว...บั๊กครีมปรอท !!

(4) A: ดูถูกๆ แสดดด เดียวนี้กูใช้ไวเทนนิ่งแล้วแสดดด 55

(5) S: อ้าวหรอ...พัฒนาแล้วนิ 5555

ตัวอย่างที่ (24) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาเพื่อการอุทานในข้อความที่ (3) และข้อความที่ (5) โดยกลุ่มตัวอย่างใช้ “โ้ยยย” และ “อ้าว” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ (25)

สถานะ: เข้าใจนะว่าการรอคอย ช่างแสนทรมาน ยิ่งรอคอย ... กับข้าว ทรมานสุดๆ #
บอกเลย

(1) A: ใจเย็นๆ หนูช่วงนี้ข้าวออกบ่อยๆ

(2) S: 555 เตัว สั่งฆ่าตัดตอนเลย

(3) B: โหดแท้ เข้าใจตรงกันนะ555

(4) S: 55555

(5) C: ถ้าไผละ.....

(6) S: ถ้า พุ่บ่าว จบบ่อ ? 5555

(7) C: เอ้าติ มียูเบาะ

(8) S: ลีเปิดโตแล้ว รอแปป 55555 หึหึหึ!

(9) C: แมนอีหลี เบาะ อีอิ...ฉลองๆ

(10) S: หาแปป บ่दनดอก ... อีก 5 ปี

ตัวอย่างที่ (25) แสดงให้เห็นมีการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน และมีการ
อุทาน “หึหึ” ในข้อความที่ (8)

ตัวอย่างที่ (26)

สถานะ: มันดักจับไขมันได้ดีทีเดียว #ปล.ไม่ใช่ยาลดน้ำหนัก

(1) A: เจ้ อยากกินข้าวน้อยลงป่าวว ติดต่อหลังไมค์ 555

(2) S: แอร์รี่ยยยยยยยยยย เคๆ

(3) B: ยาหยั่งอ้อมแอ้ม

(4) S: ดักจับไขมันเหมะเธอ แต่บ่แมนยาลดความอ้วนได้ มันลิจับเอาไขมันที่กินลงไป
ใหม่ออกมาตอนปู้ดๆ

ตัวอย่างที่ (26) แสดงให้เห็นว่ามีการใช้คำอุทาน “แอร์รี่”

ตัวอย่างที่ (27)

สถานะ: ถึงคิวแล้ว มาเด้อขวัญเอ้ย
(ขวัญเอ้ยขวัญมา)

ตัวอย่างที่ (27) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตั้งสถานะโดยขึ้นต้นด้วยภาษาไทยกลาง
และตามด้วยสำนวนอุทานภาษาไทยถิ่นอีสาน “มาเด้อขวัญเอ้ย” เพื่อเรียกขวัญกำลังใจ หมายถึง
“ขวัญเอ้ยขวัญมา” ในภาษาไทยกลาง

4. การถาม เป็นการสลับภาษาเพื่อเป็นการถามคำถามอะไรบางอย่าง หรือถามในสิ่งที่
สงสัย จากการศึกษาพบทั้งการใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อถามคำถาม
และการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน และสลับไปใช้ภาษาไทยกลางเพื่อการถาม ดังแสดงในตัวอย่าง
(28) – (37)

ตัวอย่าง (28)

สถานะ: ถึงคิวแล้ว มาเด้อขวัญเอ้ย
(ขวัญเอ้ย ขวัญมา)

(1) A: การเก็บเกี่ยวข้าว

(2) B: 5555

(3) C: เอาไปให้โพนทองแน่น้อง
(เอาไปให้โพนทองหน้อยน้อง)

(4) S: โลละ40

(5) D: สาธุนำदै
(สาธุด้วยคน)

(6) C: โอ้กับเอื้อยเอาทื่อแท้โล100เซอะ
(โอ้ กับพี่สาวคิดราคาถูกจัง ก็โลละ 100 เซอะ)

(7) S: ไปโพนทองติดใจำดินเป็ด. อร่อยมกๆๆๆๆ

(8) S: เจ้าเคยไปกินบ่เอื้อย
(พี่เคยไปกินไหม)

(9) C: ยูใส่จ้ำ
(อยู่ที่ไหนจ๊ะ)

(10) S: ยูในเมืองโพนทอง

ตัวอย่างที่ (28) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลาง ตามด้วยภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะ และสลับไปใช้ภาษาไทยกลางในการแสดงความคิดเห็น และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อเป็นการถามคำถามแก่ผู้ร่วมสนทนาว่า “เจ้าเคยไปกินบ่เอื้อย” (ข้อความที่ (8)) หมายถึง “พี่เคยไปกินไหม”

ตัวอย่าง (29)

สถานะ: คนข้างๆ พี่สาวหนูทั้งสองคนคะคุณพี่..คือกันบ่อ (เหมือนกันไหม)

ตัวอย่างที่ (29) เป็นการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยขึ้นต้น และสลับมาใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อถามว่า “คือกันบ่อ” หมายถึง “เหมือนกันไหม”

ตัวอย่างที่ (30)

สถานะ: แม่ก็เคยบอกอยู่นะว่าเวลามีคนมาตำเรา ให้เราเจ็บไว้อย่าไปโต้ตอบมัน
แต่ถ้ามันตำเรามากไป ก็ให้รับจัดมันซะ ส่วนค่าปรับเดี๋ยวแม่จะจ่ายเอง

(1) A: จ้าว

(2) S: เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนนิ
(เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนเธอ)

(3) A: อี้

ตัวอย่างที่ (30) แสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะโดยการใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อถามคำถาม “เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนนิ” หมายถึง เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนเธอ (ข้อความที่ 2)

ตัวอย่างที่ (31)

สถานะ: ทอดกฐิน ทำบุญออกพรรษา

(1) A: แน่ ๆ ๆ ไปวัดได้
(ไปวัดไหน)

(2) S: วัดป่าโนนสูงตัวทิด ใกล้บ้านเจ้าบ่อ
(วัดป่าโนนสูงจะทิด ใกล้บ้านเธอไหม)

ตัวอย่างที่ (31) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสลับจากการใช้ภาษาไทยกลางไปถามคำถามโดยใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน “ใกล้บ้านเจ้าบ่อ” (ใกล้ เป็นคำภาษาไทยกลางโดยแทรกเข้ามาในข้อความภาษาไทยถิ่นอีสานดังกล่าว) หมายถึง “ใกล้บ้านเธอไหม” (ข้อความที่ (2))

ตัวอย่างที่ (32)

สถานะ: เวลาเธอออน คงไม่ใช่ฉันแน่นอนที่เธออยากคุย (บังเอิญออนตรงกันก็เลยแค่คุยไปนั้น ๆ ทั้งที่จริง ๆ ไม่ใช่เรา)

(1) A: ว้าว อยากรู้จริงๆ ได้

(2) S: กลับมือได้อาร์ม
(กลับมือวันไหนอาร์ม)

(3) A: กำลังกลับกรุงเทพละนิ กลับบ้านสามมื่อ
(กำลังกลับกรุงเทพละเนี่ย กลับบ้านสามวัน)

(4) S: อ้าว

(5) S: กะเลยคาดกัน
(ก็เลยคาดกัน)

(6) A: นิกกลับมือได้
(นิกกลับวันไหน)

ตัวอย่างที่ (32) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาเพื่อการถามโดยใช้ข้อความภาษาไทยถิ่นอีสาน (ที่มีการแทรกภาษาไทยกลาง “กลับ” เข้ามาด้วย) คือ “กลับมือได้อาร์ม” หมายถึง “กลับมือวันไหนอาร์ม” ในข้อความที่ (2)

ตัวอย่างที่ (33)

สถานะ: อากาศร้อนทำเอาปวดหัว #เสดจ้งได้ดี
(ทำอย่างไรดี)

ตัวอย่างที่ (33) แสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลางขึ้นต้น และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อถามว่า “เสดจ้งได้ดี” หมายถึง “ทำอย่างไรดี” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (34)

สถานะ: คิดแล้ว..ก็ฟิน :))

(1) A: คิดหยังวะ
(คิดอะไรวะ)

(2) S: คิดฮอดแต่กอดบ่ได้ อี้ อี้ มันฟินจริงนะ ^^..คิดงานจะ
(คิดถึงแต่กอดไม่ได้)

(3) A: เอาเรื่องไรเว้

(4) S: อายุติมมม 55555 เอาเรื่องหยั่ง หมอนคือเก๋าบ
(เอาเรื่องอะไร หมอนเหมือนเดิมไหม)

(5) A: เรื่องเบาะ เบาะ

(6) S: อ้อ จ้า get get

ตัวอย่างที่ (34) แสดงให้เห็นว่ามีการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานไปมา และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อการถามในข้อความที่ 4 ว่า “เอาเรื่องหยั่ง หมอนคือเก๋าบ” หมายถึง “เอาเรื่องอะไร หมอนเหมือนเดิมไหม” ในภาษาไทยกลาง

ตัวอย่างที่ (35)

สถานะ: อยู่กรุงเทพ อยากกลับบ้าน คิคิ

(1) A: รออยู่ครับ กลับมาเถอะครับพี่เจมส์ เคลียร์ให้หน่อย

(2) B: ซ้อนกหวีดมาฝากแน่นเด้อ
(ซ้อนกหวีดมาฝากด้วยนะ)

(3) S: มีข่าวดีครับครับพี่ดีเจแมน อี้

(4) C: กลับบ้านยังคะ

(5) S: แตรมี 50 70 100 เอาอันไหนอะ 5555

(6) B: 55555

(7) D: มาๆ 555

(8) S: พี่น้อง พี่กันฮอดบ้านแล้วบ้อครับ
(พี่น้อง พี่กันถึงบ้านหรือยังครับ)

(9) D: ฝากชื่อ นกหวีดหน่อยดิ

ตัวอย่างที่ (35) แสดงให้เห็นว่ามีการสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อการถามในข้อความที่ (8) ว่า “พี่น้อง พี่กันฮอดบ้านแล้วบ้อครับ” หมายถึง “พี่น้อง พี่กันถึงบ้านหรือยังครับ”

ตัวอย่างที่ (36)

สถานะ: ไกลแคไหน..คือใกล้..

(1) S: วัยรุ้นบ่อ..
(วัยรุ้นใหม่)

ตัวอย่างที่ (36) จะเห็นว่าการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลาง และถามคำถามว่า “วัยรุ้นบ่อ” หมายถึง “วัยรุ้นใหม่” (ข้อความที่ (1))

ตัวอย่างที่ (37)

สถานะ: ไฟดับอีกแล้ว จักช่วโมงนี้มือนี่??????
(ก็ช่วโมงอีกวันนี่)

ตัวอย่างที่ (37) แสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะโดยขึ้นต้นด้วยภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อถามคำถาม “จักช่วโมงนี้มือนี่” หมายถึง “ก็ช่วโมงอีกวันนี่” ในภาษาไทยกลาง

5. การเชิญชวน เป็นการใช้ภาษาหนึ่ง และสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่งเพื่อเป็นการเชิญชวนให้ทำอะไรบางอย่าง ส่วนใหญ่แล้วพบการสลับจากการใช้ภาษาไทยกลางไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในการเชิญชวนเป็นส่วนใหญ่ โดยกลุ่มตัวอย่างจะนิยมใช้สำนวนภาษาไทยถิ่นอีสาน เช่น มาๆ และ มาเต๋อ เป็นต้น ซึ่งเป็นสำนวนในการเชิญชวนที่คนอีสานนิยมใช้กัน ดังแสดงในตัวอย่างที่ (38-42)

ตัวอย่างที่ (38)

สถานะ: เลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดน้องสาว เสริมสวยแล้ว

- (1) A: เป็นตะแซบเนาะ
(น่ารักอวยเนอะ)
- (2) S: แซปยุเพื่อน มาเต้อ...เพื่อนมาแล้วแลงทางนี้
(อวยนะเพื่อน มาทานด้วยกันเพื่อน มาทานข้าวเย็นให้เรียบริ่อยที่นี้)
- (3) A: อวยพรให้ผุ้เกิดมือนี้ให้แน่ ให้สมหวังในทุก ๆ สิ่ง ที่ใจคิดเต้อ
(อวยพรให้คนที่เกิดวันนี้ให้หน่อย ให้สมหวังในทุก ๆ สิ่งที่ใจคิดนะ)
- (4) B: ห่อมาฝากเนเต้อจร้า..อิอิ
(ห่อมาฝากด้วยนะจ๊ะ)
- (5) C: บ่เอ็นเนาะ
(ไม่ชวนเลยนะ)
- (6) S: A เจ้าของวันเกิดเพิ่นว่า ขอบคุณคะ
(เจ้าของวันเกิดบอกว่า)
- (7) S: B ตอง อาแอ้วว่า ยังแต่น้ำแข็งหละ ..
(ตอง อาแอ้วบอกว่า เหลือแต่น้ำแข็งแล้ว)

ตัวอย่างที่ (38) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาเพื่อเป็นการเชิญชวน โดยที่มีการตั้งสถานะเป็นภาษาไทยกลาง และสลับมาใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อชวนให้ A มาทานอาหารด้วย เนื่องในงานเลี้ยงฉลองวันเกิด ในข้อความที่ 2 “มาเต้อ....เพื่อนมาแล้วแลงทางนี้”

ตัวอย่างที่ (39)

สถานะ: ย่างปลาหมึกสดจ้า

(1) A: กินน้ำแนค้ำบ
(กินด้วยครับ)

(2) S: มาเด้อหล่า
(มากินด้วยกันหนู)

(3) B: เป็นตาแซบแท้จ๋าคุณป้า
(น้าทานจังคะคุณป้า)

ตัวอย่างที่ (39) การแสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลางเพื่อบอกว่าเขา
ย่างปลาหมึกสด แล้ว A จึงมาขอทานด้วย กลุ่มตัวอย่างจึงสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อชวนให้
A มาทานด้วยกัน โดยกล่าวว่า “มาเด้อหล่า” (ข้อความที่ 2) ซึ่งเป็นการเชิญชวนให้มาทาน
ด้วยกัน คำว่า “หล่า” เป็นคำสรรพนามเรียกที่ใช้เรียกเด็กหรือคนที่มีอายุน้อยกว่าผู้พูด

ตัวอย่างที่ (40)

สถานะ: เปลี่ยนแนว มาเด้อกินเหล้าสาโท
(มาดื่มเหล้าสาโทด้วยกัน)

(1) A: ดื่มกันยุโสโนเป็นตาแซบคัก
(ดื่มกันที่ไหนหนอ น้าอร่อยมาก)

(2) B: ขอจักแก้วใหญ่ๆแน
(ขอสักแก้วใหญ่ๆ หน้อย)

(3) C: อยากนำได้
(อยากดื่มด้วยจัง)

(4) S: สุราษ มาเด้อ

(มาดื่มด้วยกันนะ)

(5) S: แซ่บพอดี้ๆ เหมาะๆ
(อร่อยพอดี้ๆ)

(6) C: น้ำลายแตก ของมัน
(ของชอบ)

(7) D: ฟ้าป็นเลยละ...

(8) S: แมนเพื่อน
(ใช้เพื่อน)

ตัวอย่างที่ (40) แสดงให้เห็นถึงสลับภาษาเพื่อการเชิญชวนทั้งในสถานะ “มาเต๋อกินเหล้าสาโท” และในข้อความที่ (4) “สุราษ มาเต๋อ”

ตัวอย่างที่ (41)

สถานะ: สุราษฝนตกกำหนดาว

(1) A: เดี่ยวกะแก้ออนเดี่ยวกะกำหนดาวตกลงสู่มื้อดี
(เดี๋ยวก็กักร้อน เดี๋ยวก็กัหนดาว ตกลงทุกวันเหร)

(2) B: กินด้วยคะ

(3) C: กินน้ำแน
(กินด้วยนะ)

(4) S: มาๆคับพี่น้อง
(มาทานด้วยกันครับพี่น้อง)

ตัวอย่างที่ (41) แสดงให้เห็นว่ามีการสลับภาษาเพื่อการเชิญชวนให้คนที่ร่วมแสดงความคิดเห็นมาทานอะไรบางอย่างด้วยกันโดยกล่าวว่า “มาๆคับพี่น้อง” ซึ่งเป็นการเชิญชวนให้มาทานด้วยกัน (ข้อความที่ (4))

ตัวอย่างที่ (42)

สถานะ: สูดยอดอาหารคนอีสาน ก้อยแย้

- (1) A: ไปหามาแต่ไส้นบ้านหนี
(ไปหามาจากที่ไหนล่ะที่นี่)
- (2) S: ลากิจ ไปซุดมื่อวานนี้ครับ
(ไปซุดมาเมื่อวานนี้ครับ)
- (3) B: ว้าว ๆ เป็นตาแซบแท้
(น่าทานมากเลย)
- (4) S: ฆา ๆ อีหล่า
(มาทานด้วยกันน้องสาว)
- (5) B: เอาไว้ให้กินนำแนเด้อ
- (6) S: ฆา ๆ ท่าน
(มาทานด้วยกันท่าน)
- (7) B: ส่วยต้องซุดยุด้อาย นึกว่าเอาหน้าไปล่อเอา อีอิ
(อ้าวต้องซุดด้วยเหรอฟี นึกว่าเอาหน้าไปล่อ อีอิ)

ตัวอย่างที่ (42) แสดงให้เห็นว่ามีการสลับภาษาเพื่อการเชิญชวนในข้อความที่ (4) และข้อความที่ (6) เพื่อชวนให้ผู้ร่วมสนทนามาทานก้อยแย้ด้วยกัน

6. การอธิบาย เป็นการสลับภาษาเพื่ออธิบายอะไรบางอย่างให้เกิดความเข้าใจและความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาอาจจะไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัยบางอย่าง ดังนั้นจึงเกิดการอธิบายเพิ่มเติมขึ้น ดังแสดงในตัวอย่างที่ (43) – (44)

ตัวอย่างที่ (43)

สถานะ: มั่นดักจับไขมันไต้ตีทีเดียว #ปล.ไม่ใช่น้ำลนน้ำหนัก

(1) A: เจ้ อยากกินข้าวน้อยลงป่าวว ติดต่อหลังไมค์ 555

(2) S: แอริยยยยยยยยยยย เค ๆ ๆ

(3) B: ยายังอ้อมแอ้ม
(ยาอะไรอ้อมแอ้ม)

(4) S: ดักจับไขมันเหมะเธอ แต่บ่แมนยาลดความอ้วนเต้ มันสิจับเอาไขมันที่กินลงไปใหม่่ออกมาตอนปู้ด ๆ
(ดักจับไขมันอะเธอ แต่บ่ใช่ยาลดความอ้วนนะ มันจะจับเอาไขมันที่กินลงไปใหม่่ออกมาตอนปู้ด ๆ)

ตัวอย่างที่ (43) แสดงให้เห็นถึงการใช้สถานะภาษาไทยกลางในการกล่าวถึงบางอย่างที่สามารถดักจับไขมันได้ดี แต่บ่ใช่ยาลดน้ำหนัก และสลับมาใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่ออธิบาย B ที่ถามว่ามันคือยาอะไร กลุ่มตัวอย่างจึงสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่ออธิบายว่าเป็นยาดักจับไขมัน แต่บ่ใช่ยาลดความอ้วน มันจะจับเอาไขมันที่กินลงไปใหม่่ออกมาตอนออกจากระนั้นเอง ในข้อความที่ 4

ตัวอย่าง (44)

สถานะ: พี่ชายที่แสนดี เอามาฝาก ย้ำว่าให้เอาแซ่ช่องฟรีชนะ มันจะอร่อยมาก เอ้อ....
ห้องน้องมีตู้เย็นที่ไหนละ

(1) A: กระตึกน้ำแข็ง ๗๐ บาท กับน้ำแข็งแค่นี้ก็ได้แล้วจ๊ะ

(2) S: อ้ายเลว่าให้แช่ให้มันเป็นน้ำแข็ง
(พี่แกบอกว่าแช่ให้มันเป็นน้ำแข็ง)

(3) A: งั้นวิ่งไปห้องเย็น ตอนนีสิ กว่าจะเลิกงานคงได้ที่ อีอิ

ตัวอย่างที่ (44) แสดงให้เห็นถึงการสลับภาษาเพื่ออธิบายเพิ่มเติมและให้เกิดความชัดเจนแก่ผู้ร่วมสนทนา จากสถานะที่กลุ่มตัวอย่างตั้งเป็นการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อกล่าวว่า พี่ชายได้นำอะไรบางอย่างมาฝาก และย้ำว่าให้เอาแซ่ช่องแช่แข็ง มันจะอร่อยมาก แต่ห้องของเขาไม่มีตู้เย็น A จึงเสนอว่าให้ใช้กระตึกน้ำแข็ง ซึ่งน่าจะเป็นการแนะนำให้ไปซื้อกระตึกน้ำแข็ง ราคา

70 บาท และซื้อน้ำแข็งมาแช่แค่นี้ก็ได้แล้ว กลุ่มตัวอย่างจึงมีการอธิบายเพิ่มเติมว่า พี่แกบอกว่า ต้องให้แช่เป็นน้ำแข็ง เพื่อให้ A เข้าใจว่าแค่แช่ให้เย็นไม่ได้ ต้องแช่ให้เป็นน้ำแข็งเลย (ข้อความที่ (2))

7. การเน้นย้ำ เป็นการสลับภาษาเพื่อเป็นการเน้นย้ำในสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวออกไป ซึ่งมีการใช้การเน้นเสียงโดยพิมพ์ตัวอักษรตัวเดิมซ้ำ มีการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ร่วมด้วย หรือการใช้วรรณยุกต์ที่ต่างจากปกติเพื่อเป็นการเน้นเสียง ดังแสดงในข้อความที่ (45) – (46)

ตัวอย่าง (45)

สถานะ: เห็นคนหล่อแล้ว น้ำลายแตกซวด ๆ 555555 เลขพระเอกหล่อ น่ารัก
(น้ำลายไหลจริง ๆ)

(1) A: พระเอก แก่ไปนะ แต่นางเอกสวยเวอร์ 555

(2) S: ซ้ายพระเอกแก่ไปแต่ก็เท่นะ smart ดี,,,ชอบเลขากิลมากกกกกก อี้

(3) A: 555 เหมือนสูงเลยนะนั่น หล่อเว้อ กร้ากกกก

(4) S: 5555 สูง ไปทำหน้าที่เรียวกก็อาจจะเหมือนนะ

(5) A: ว่าสูงอ้วนน หน้าใหญ่ T^T งอล ๆ ซิซิ 555

(6) S: อุ๊ตะ !! ป้าววน้ำ พูดผิด จะบอกว่าไปเหลาแดงมา ให้แหลม ๆ หน่อย ก็อาจจะเหมือน

ตัวอย่าง (45) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลาง และภาษาไทยถิ่นอีสานสลับกัน และในการแสดงความคิดเห็นสลับไปใช้ภาษาไทยกลางอีก เพื่อเน้นย้ำว่าเลขพระเอกที่กล่าวไปในสถานะนั้นหล่อมาก โดยมีการเน้นคำว่า “มาก” โดยการพิมพ์ตัวสะกด ก. ซ้ำเพื่อเน้นและลากเสียงยาวเป็น “มากกกกกก” (ข้อความที่ 2)

ตัวอย่างที่ (46)

สถานะ: ทำงานกันเถอะ ชะมาซื้อครัว้นแท้!!!!
(ซี้เกียจจริง ๆ)

(1) A: ชี้อร่าก็ต้องเฮ็ดเพื่อตัวเองและครอบครัว ลู๊ๆ
(ชี้อีกก็ก็ต้องทำเพื่อตัวเองและครอบครัว ลู๊ๆ)

(2) S: เมื่อยกายบ่ปานได้อ้าย แต่เมื่อยใจนี้ สุด สุด
(เหนื่อยกายไม่เท่าไร แต่เหนื่อยใจนี้สุด ๆ)

(3) B: ห้ามเล่นเฟส

(4) S: ห้ามไม่ได้ ลงแดง

(5) B: เกินไป ๆ

(6) S: จิ้งงงง!!!

ตัวอย่าง (46) มีการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลางขึ้นต้น และตามด้วยภาษาไทยถิ่นอีสานว่าเขาชี้อีก โดยกล่าวว่า “ชะมาซื้ออร่าแท้!!!!” ซึ่งมีการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์เพื่อเป็นการเน้นถึงอารมณ์อีกด้วย และมีการเน้นย้ำอีกในการแสดงความคิดเห็นถัดมาโดยกล่าวว่า “เมื่อยกายบ่ปานได้อ้าย แต่เมื่อยใจนี้ สุด สุด” (ข้อความที่ 2) ซึ่งเป็นการเน้นที่คำว่าสุด ๆ ซึ่งเขียนในลักษณะแยกเป็นสองคำ เพื่อเน้นว่าเขาเหนื่อยใจมาก และในการแสดงความคิดเห็นสุดท้ายก็เพื่อเน้นว่าจริง โดยกล่าวว่า “จิ้งงงง!!” (ข้อความที่ 6) ซึ่งเป็นการเน้นย้ำว่ากับ B ที่สั่งห้ามเขาเล่นเฟสบุ๊ก จึงเน้นที่ว่าถ้าเขาไม่ได้เล่นเฟสบุ๊กเขาคงลงแดงจริง ๆ

8. การขอบคุณ เป็นการสลับภาษาไปใช้อีกภาษาหนึ่งเพื่อเป็นการขอบคุณ ซึ่งมีทั้งการสลับภาษาเพื่อการขอบคุณโดยใช้สำนวนภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน

ตัวอย่าง (47)

สถานะ: ส่วนหนึ่งของผลการทำงาน บางทีคิดว่าเอี่ยมไม่ถึง แต่สิ่งดี ๆ จะอยู่รอบตัวเราเสมอ ๆ เพียงว่าเราจะนำสิ่งดี ๆ นั้น มาใช้ในการดำรงชีพเราอย่างไร

(1) A: ฉลองมือได้น้อ
(ฉลองวันไหนหนอ)

(2) S: ยายเหรียญฉลองให้ทุกวันค่ะ

(3) A: บ่แม่นยังบ่แล้วต้องไปหม่องอื่น
(ไม่ใช่ยังม่เสร็จต้องไปที่อื่น)

(4) B: ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน ขอชื่นชมนะครับ

(5) A: เด๋วจะเปงเจ้ามือให้เอง

(6) S: ขอบคุณหลาย ๆ เด้อ สำหรับผู้ที่จะเป็นเจ้าภาพ วัน เวลา เดี่ยวก่อนเด้อ
คุณนาย เวลายังม่พอค่ะ
(ขอบคุณมาก ๆ ค่ะ) (เดี่ยวก่อนนะ)

(7) A: บ่ถึกหวย
(ม่ถุกหวย)

(8) S: ขอบคุณเจ้านาย มากค่ะ ที่ให้กำลังใจ

ตัวอย่างที่ (47) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลาง และในการแสดงความคิดเห็นก็เป็นการใช้ภาษาไทยกลาง สลับกับภาษาไทยถิ่นอีสาน และขอบคุณโดยใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานกับ A “ขอบคุณหลาย ๆ เด้อ สำหรับผู้ที่จะเป็นเจ้าภาพ วัน เวลา เดี่ยวก่อนเด้อ คุณนาย เวลายังม่พอค่ะ” (ข้อความที่ 6) และสลับไปใช้ภาษาไทยกลางเพื่อขอบคุณ B “ขอบคุณเจ้านาย มากค่ะ ที่ให้กำลังใจ” (ข้อความที่ 8)

ตัวอย่างที่ (48)

สถานะ: ฤดูกาลกฐินวันสุดท้าย 2556 ที่วัดหนองป่าพง

(1) A: ขอบุญกุศลเพื่อแผ่มาทางพิน้าแ่นเด้อจ้า

(2) B: สาธุด้วยนะคะ อยากไปจังหวัดหลวงปู่ชา ยังไม่เคยได้ไป

(3) C: อนุโมทนาบุญด้วยค่ะ

(4) D: สาธุนะเพื่อน

(5) S: D กลับตั้งแต่วันไหน หายไปจากเฟซตั้งนาน

(6) S: เอาบุญมาฝากทุก ๆ คนค่ะ

(7) E: เอาบุญมาฝากพี่แนน้อง สาธุ
(เอาบุญมาฝากพี่หน้อยน้อง)

(8) F: อนุโมทนาบุญจ้ะ

(9) S: สาธุ สำหรับน้องสาวหล่านักแสงบุญด้วยขอให้กุศลผลบุญดลบันดาลให้น้องมีความสุขมาก ๆ นะครับ

(10) S: ขอบคุณหลายๆ อ้าย

ตัวอย่างที่ (48) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานสลับกันไปมา และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในการขอบคุณในช่วงสุดท้ายของการสนทนา “ขอบคุณหลายๆ อ้าย” (ข้อความที่ 10)

9. การประชดประชัน เป็นการสลับภาษาเพื่อเป็นการประชดประชันในบางสิ่ง ซึ่งพบน้อยมาก ดังแสดงในตัวอย่างที่ (49)– (51)

ตัวอย่างที่ (49)

สถานะ: ไฟดับอีกแล้ว บ้านผมก็อยู่ในเมืองนะ ไม่ใช่ที่ห่างไกลความเจริญขนาดนั้น เมื่อวานก็ดับ 8 ชั่วโมง วันนี้ก็ชั่วโมงอีกล่ะ เอาโลดๆเฮ็ดเอา คับบ่ตายกะชื้ออยู่แบบนี้ละ !!

(เอาเลยๆ ทำเลย ถ้าไม่ตาย ก็อยู่แบบนี้แหละ)

ตัวอย่างที่ (49) จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างขึ้นต้นสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลางเพื่อบอกว่า ไฟบ้านเขาดับอีกแล้วทั้งๆที่บ้านก็อยู่ในตัวเมือง และเมื่อวานไฟก็ดับไป 8 ชั่วโมง และกลุ่มตัวอย่างสลับมาใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อประชดประชันต่อเหตุการณ์ดังกล่าวว่า “เอาโลดๆเฮ็ดเอา คั่นบ่ตายกะชื้ออยู่แบบนี้ละ !!” หมายความว่า เอาเลยๆ ทำเลย ถ้าไม่ตาย ก็อยู่แบบนี้แหละ

ตัวอย่างที่ (50)

สถานะ: เรื่องมันมีอยู่ว่า

(1) A: เมิงดพำ

(2) A: เมิงดำ

(3) S: โ้ยยยักขาว...บั๊กครีมปรอท !!

(4) A: ดูถูกๆแสดดด เดี่ยวนี้กูใช้ไวเทนนิ่งแล้วแสดดด 55

(5) S: อ้าวหรอ...พัฒนาแล้วนิ 5555

ตัวอย่างที่ (50) จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวสลับภาษาเพื่อการประชดประชันในข้อความที่ (3) เพื่อโต้ตอบกับ A ในลักษณะประชดประชันเนื่องจาก A กล่าวว่าเขาดำ เขาจึงตอบกลับไปด้วยว่า “โ้ยยยักขาว...บั๊กครีมปรอท” ซึ่งเป็นข้อความที่ต้องการจะบอกว่า A นี่ก็ขาวจิงเลยในเชิงประชดประชัน ทั้งๆ ที่จริงแล้วดูเหมือนว่า A ก็ได้ขาวไปมากกว่าเขาสีกเท่าไหน และในข้อความที่ (5) ก็เป็นการประชดประชัน A ว่า “อ้าวหรอ...พัฒนาแล้วนิ 5555” เพื่อต้องการจะบอก A ว่าเธอทันสมัยเหมือนกับคนอื่นแล้วใช้ไหมนั่นเอง

ตัวอย่างที่ (51)

สถานะ: ไม่สบาย...ยังมาต้องเสียอีก...สิเปนหยั่งอีกบ่...มาพ้อมกันโลดดด...เหอ..

(จะเป็นอะไรอีกไหม มาพ้อมกันเลนนะ)

(1) A: เยอะนะมึง..อิ้อ้วน

(2) B: มาเที่ยวเบียร์สดเขาซัวร์
(มาเที่ยวเบียร์สดหายซัวร์)

(3) S: ซี้แตกทั้งวัน บ่อมีอิหยังเหลือเลย
(ไม่มีอะไรเหลือเลย)

ตัวอย่างที่ (51) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะในข้อความแรก และมีการสลับภาษาไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อประชดประชันว่า “ลิเปนหยั่งอีกบ่...มาพ้อมกัน โลดดต” หมายถึง “จะเป็นอะไรอีกไหม มาพ้อมกันเลยนะ”

10. การสนับสนุน เป็นการสลับภาษาเพื่อสนับสนุนผู้ร่วมสนทนาในสิ่งต่าง ๆ ที่ตนพึงพอใจ ดังแสดงในตัวอย่างที่ (52) – (53)

ตัวอย่าง (52)

สถานะ: กินของหวาน ๆ จะได้หายเครียดนะ

(1) A: ไปอยู่ไต่คือ ๆ ลิชาว ๆ งามคักหนอ 55555
(ไปอยู่ไทย ดูชาว ๆ สวยจังเลย)

(2) B: งามบักคักเต้ออ
(สวยอย่างมากนะ)

(3) A: คือสิจ่อยคักหนอถ้างาม ๆ กะสิถ้าเบ็งตอนกลับบ้านละ
(คงผอมมากเนอะ ถ้าสวย ๆ ก็จะมีรูตอนกลับบ้านแหละ)

(4) B: ถ้เบ็งเพิ่นโลดดตต
(รอดูเขาเลย)

(5) A: บ่ออ้วนกะจ่อยแม่นบ่ละ 55555
(ไม่อ้วนก็ผอมไซ้ไหมหละ)

(6) B: 555555+ ถั่วต้มมมม

(7) S: คักดอกเพิ่น มาๆ เทอ ตอนนืคิ้วของควาละ eat am are good steak พะนะ
พินนนวนน

(เยอะจังเลยนะเธอ)

(8) A: สั่งเบียร์ไวรอลุยสิเข้าไปกิน

(9) S: จัดไปอ้าย
(จัดไปพี่)

ตัวอย่างที่ (52) แสดงให้เห็นว่ามีการสลับภาษาเพื่อการสนับสนุนในข้อความที่ (9) เนื่องจากเห็นด้วยจากการที่ A ให้สั่งเบียร์ไวรอลุยเดี่ยวเขาจะเข้ามาดื่มด้วย (ข้อความที่ (8))

ตัวอย่าง (53)

สถานะ: ไม่ก็คนที่รักฉันจริง ทำให้ยิ้มในชั่วโมงที่เหงาใจ

A: อุดเอาหล่าอ้าย อยากกลับคือกัน
(อดทนนะน้องอ้าย อยากกลับเหมือนกัน)

S: เนาะๆ บ่มีเรียนจั่งเมื่อ
(เนอะๆ ไม่มีเรียนสักวัน)

ตัวอย่างที่ (53) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นตรงกับ A จึงสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อสนับสนุน A ว่า “เนาะๆ บ่มีเรียนจั่งเมื่อ” หมายถึง “เนอะๆ ไม่มีเรียนสักวัน”

11. การแปล เป็นการสลับภาษาเพื่อการแปล ในกรณีที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มีความรู้ในภาษาที่ผู้ร่วมสนทนาอีกฝ่ายกล่าว จึงขอให้แปลเป็นอีกภาษาที่ตนเข้าใจ ดังแสดงในตัวอย่างที่ (54)

ตัวอย่าง (54)

สถานะ: “อย่าเข้าใจผิดคิดว่าเพิ้ลฮัก เพราะล้งเทื่อที่เพิ้ลทัก เพิ้ลอาจสับบ่มีคนคุดนำ
(อย่าเข้าใจผิดคิดว่าเขารัก บางทีที่เขาทัก เขาอาจจะไม่มีคนคุดด้วยก็ได้)

กะได” พระนะว่า พระนะวะ มันแน่นความเพ็ลว่าอิหสิ่นล๊ะ..... 555555555
(มันใช้อย่างที่เขาพูดจริงๆนั่นแหละ)

(1) A: ภาษากลางได้ไหม?

(2) S: (ภาษากลางจ๋า) A อย่าเข้าใจผิดคิดว่าเขารัก บางทีที่เขาทัก เขาอาจไม่มีคนคุยด้วยก็ได้

(3) A: เข้าใจแระ แปลไม่ออกจิงๆ:(

ตัวอย่าง (54) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะ ทำให้มีผู้ที่ไม่เข้าใจในข้อความดังกล่าว จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องสลับไปใช้ภาษาไทยกลางเพื่อแปลข้อความดังกล่าวแก่ A ที่ไม่เข้าใจและขอให้ใช้ภาษากลาง ซึ่งหมายถึง ภาษาไทยกลางนั่นเอง

12. การร้องขอ เป็นการสลับภาษาเพื่อการร้องขอบางอย่างในสิ่งที่ต้องการ ดังแสดงในตัวอย่างที่ (55)

ตัวอย่างที่ (55)

สถานะ: พี่ชายที่แสนดี เอามาฝาก ย้ำว่าให้เอาแช่ช่องฟรีซนะ มันจะอร่อยมาก เอ่อ.... ห้องน้องมีตู้เย็นที่ไหนล่ะ

(1) A: กระติกน้ำแข็ง ๗๐ บาท กับน้ำแข็งแค่นี้ก็ได้แล้วจ๊ะ

(2) S: อ้ายเลว่าให้แช่ให้มันเป็นน้ำแข็ง
(แสบอกว่าให้แช่มันเป็นน้ำแข็ง)

(3) A: งั้นวิ่งไปห้องเย็น ตอนนี้สิ กว่าจะเลิกงานคงได้ที่ อีอิ

(4) S: ง่า.... เทอๆ สงกรานกลับบ้านป่าว กลับด้วยจิ กลุ่มจายยยย มารับหน่อย

(5) A: กลับ แต่วันศุกร์ แล้วจะ

(6) A: รถตู้ นั้นดีแหละ ตอนนั้นขับช้าแล้ว
(นั่นสิ)

(7) S: ช่วย!! วันเสาร์ค่อยกลับนะ นะ

จากตัวอย่างที่ (55) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานสลับกันไปมาตั้งแต่การตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น และในข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นการสลับภาษาเพื่อการร้องขออะไรบางอย่างกับผู้ร่วมสนทนานั้นเอง (ข้อความที่ (4) และ – ข้อความที่ (7))

13. การสั่ง เป็นการสลับภาษาเพื่อสั่งให้ใครทำอะไรบางอย่าง ดังแสดงในตัวอย่างที่ (56) – (57)

ตัวอย่าง (56)

สถานะ: ป่วนได้แล้วยังไม่พอ....มาป่วนเมืองกรุง.....อย่าข้ามร้อยเอ็ดเต๊อ.....ขอบอก
(อย่าข้ามมาร้อยเอ็ดนะ)

ตัวอย่าง (56) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะในตอนต้น และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อสั่งว่า “อย่าข้ามร้อยเอ็ดเต๊อ” หมายถึง อย่าข้ามมาร้อยเอ็ดนะ

ตัวอย่าง (57)

สถานะ: ฟาวเต้นิ..หลีกทางให้ชำน (อิอิ)
(รีบนะเนี่ย)

ตัวอย่างที่ (57) แสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อบอกว่ารีบแล้วสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่อสั่งให้หลีกทางให้

14. การอวยพร เป็นการสลับภาษาเพื่อการอวยพร ซึ่งในงานวิจัยนี้พบเฉพาะการสลับจากการใช้ภาษาไทยกลางไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่ออวยพรผู้ร่วมสนทนา ดังแสดงในตัวอย่างที่ (58)

ตัวอย่าง (58)

สถานะ: ไปให้กำลังใจทีมสภานักเรียนจัดสถานที่ปัจฉิมนิเทศ

(1) A: คิดถึงคุณครูจังเลย

(2) S: A ยุดีมีแสงเด้อครับ

(3) A: จร้า คือกันเด้อคะ
(คะ เช่นกันนะคะ)

ตัวอย่าง (58) แสดงให้เห็นถึงการตั้งสถานะโดยใช้ภาษาไทยกลาง และสลับไปใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานเพื่ออวยพร A ที่เข้ามาสนทนาด้วยว่า “ยุดีมีแสงเด้อครับ” (ข้อความที่ 2) ซึ่งเป็นคำอวยพรในภาษาไทยถิ่นอีสาน เพื่ออวยพรให้มีสุขภาพแข็งแรง มีความสุข

จะเห็นได้ว่าหน้าที่ของการสลับภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้มีทั้งหมด 14 หน้าที่ ซึ่งความถี่จะแตกต่างกันไปตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง หน้าที่ของการสลับภาษาบางหน้าที่ก็ใช้เพียงเฉพาะกลุ่มเท่านั้น

หน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างใช้หน้าที่ในการสลับภาษาแตกต่างกันไป โดยช่วงอายุที่ 1 สลับภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ มากที่สุดจำนวน 84 ครั้ง ช่วงอายุที่ 2 และช่วงอายุที่ 3 สลับภาษาเพื่อหน้าที่ต่าง ๆ ในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 58 ครั้ง และจากการทดสอบค่าไคสแควร์พบว่าช่วงอายุและหน้าที่ของการสลับภาษาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นช่วงอายุจึงไม่มีผลต่อหน้าที่การสลับภาษา ผลการวิเคราะห์ดังปรากฏในตารางที่ 6.2

ตารางที่ 6.2 แสดงจำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาโดยจำแนกตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

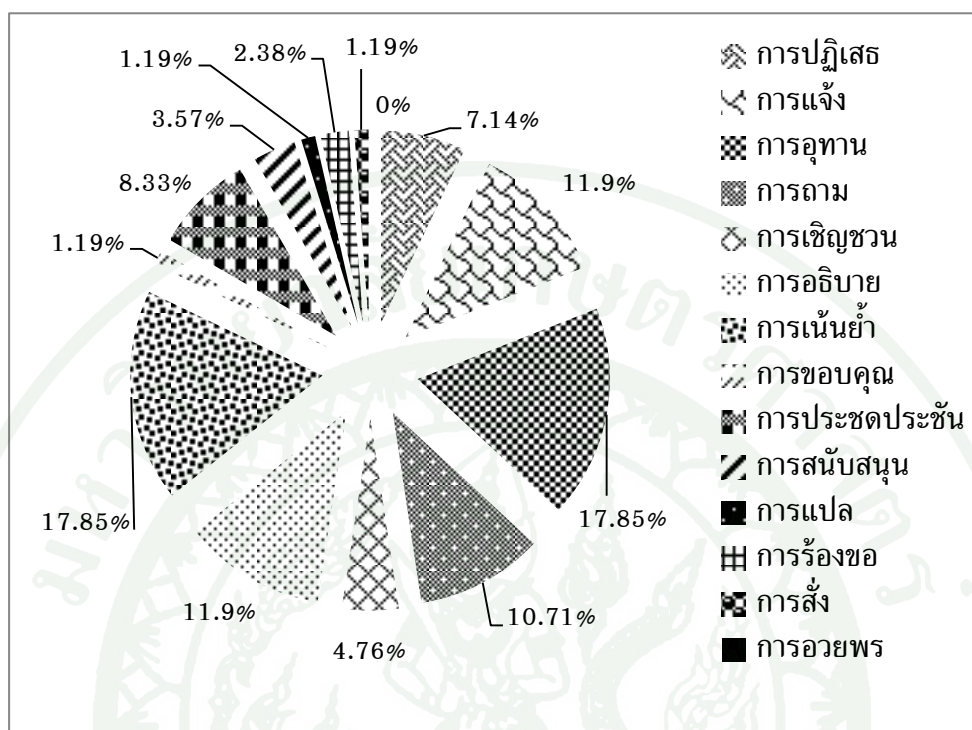
หน้าที่ของการสลับ ภาษา	ช่วงอายุที่ 1		ช่วงอายุที่ 2		ช่วงอายุที่ 3	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การปฏิเสธ	6	7.14	1	1.72	3	5.17
2. การแจ้ง	10	11.90	15	25.86	25	43.10
3. การอุทาน	15	17.85	4	6.89	–	0.00
4. การถาม	9	10.71	7	12.06	9	15.51
5. การเชิญชวน	4	4.76	11	18.96	6	10.34
6. การอธิบาย	10	11.90	9	15.51	2	3.44
7. การเน้นย้ำ	15	17.85	6	10.34	4	6.89
8. การขอบคุณ	1	1.19	1	1.72	5	8.62
9. การประชดประชัน	7	8.33	1	1.72	2	3.44
10. การสนับสนุน	3	3.57	1	1.72	1	1.72
11. การแปล	1	1.19	–	0.00	–	0.00
12. การร้องขอ	2	2.38	–	0.00	–	0.00
13. การสั่ง	1	1.19	2	3.44	–	0.00
14. การอวยพร	–	0.00	–	0.00	1	1.72
รวม	84	100	58	100	58	100

$$\chi^2 = 2.59$$

$$df = 26$$

$$p > 0.05 = 38.88$$

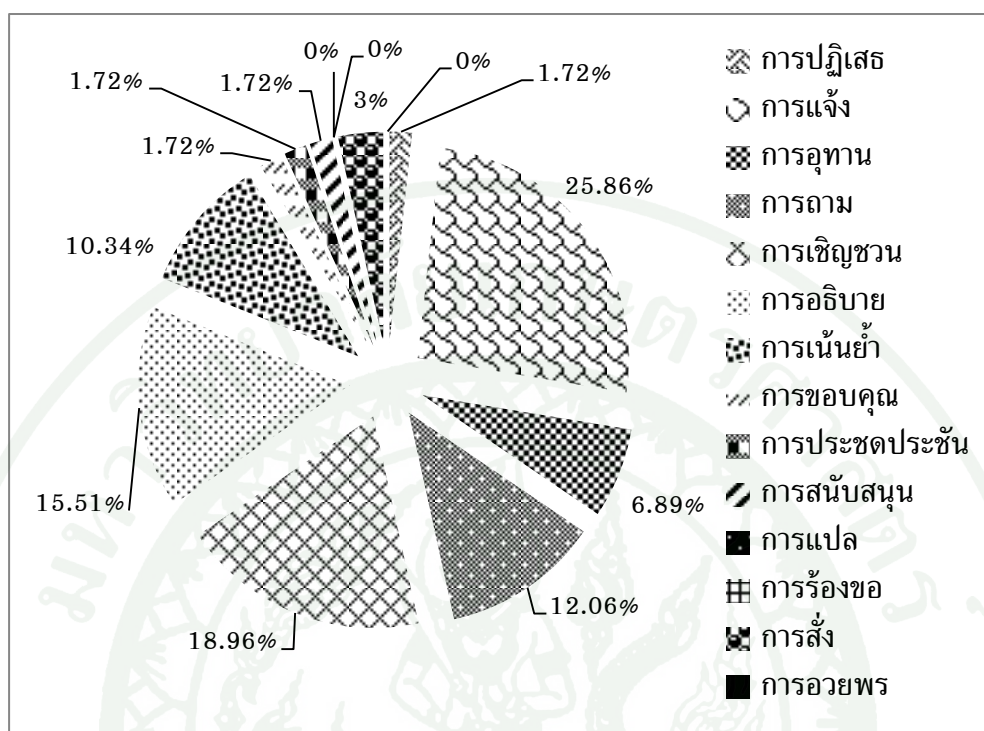
หน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุที่ 1

ภาพที่ 6.2 สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่ 1

จากตารางที่ 6.2 และภาพที่ 6.2 จะเห็นว่าช่วงอายุที่ 1 ใช้การอุทานและการเน้นย้ำมากที่สุดในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 15 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 17.85 รองลงมา คือ การแจ้งและการอธิบายในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 10 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 11.90 และพบการถามมากเป็นอันดับ 3 จำนวน 9 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 10.71 รองลงมาคือ การประชดประชัน จำนวน 7 สถานะและการแสดงความคิดเห็น การปฏิบัติ จำนวน 6 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 7.14 การเชิญชวน จำนวน 4 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 4.76 การสนับสนุน จำนวน 3 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 3.57 การขอบคุณ การแปล และการสั่ง พบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 1 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 1.19 ตามลำดับ และไม่พบการอวยพรในช่วงอายุที่ 1

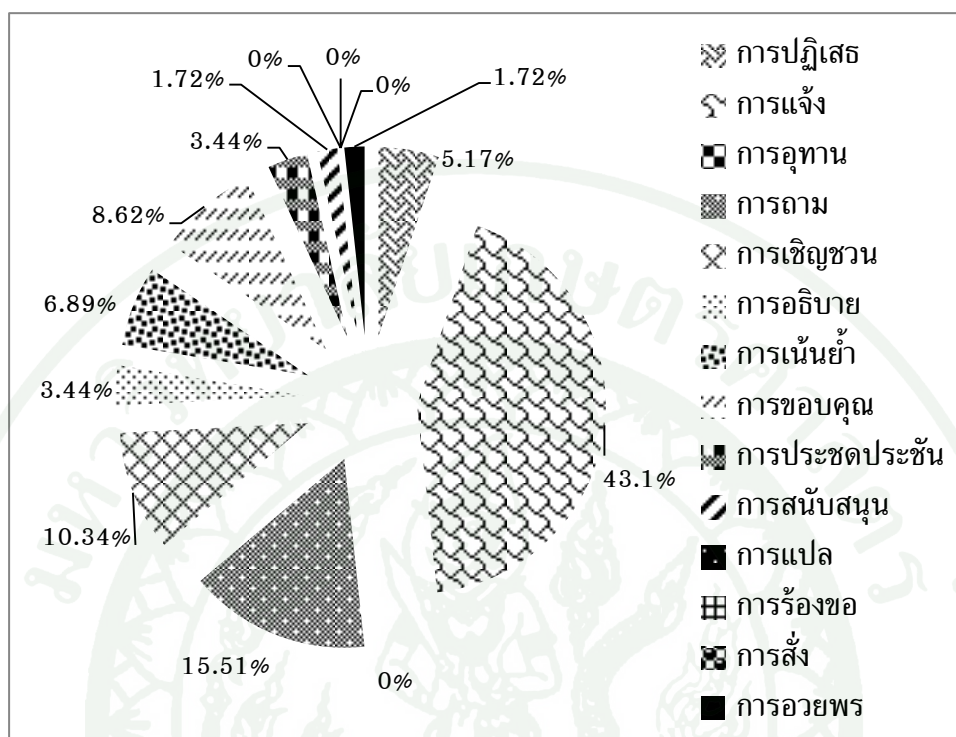
หน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุที่ 2

ภาพที่ 6.3 สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่ 2

จากตารางที่ 6.2 และภาพที่ 6.3 จะเห็นว่าช่วงอายุที่ 2 ใช้การแจ้งในการสลับภาษามากที่สุด จำนวน 15 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 25.86 รองลงมาคือ การเชิญชวน จำนวน 11 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 18.96 และช่วงอายุที่ 2 ใช้การอธิบายมากเป็นอันดับสาม จำนวน 9 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 15.51 รองลงมาคือ การถาม จำนวน 7 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 12.06 การเน้นย้ำ จำนวน 6 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 10.34 การอุทาน จำนวน 4 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 6.89 การสั่ง จำนวน 2 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 3.44 และพบการปฏิเสธ การขอบคุณ การประชดประชัน การสนับสนุนในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 1 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 1.72 ตามลำดับ ส่วนการแปล การร้องขอ และการอวยพรไม่พบในช่วงอายุที่ 2

หน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่างช่วงอายุที่ 3

ภาพที่ 6.4 สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุที่ 3

จากตารางที่ 6.2 และ ภาพที่ 6.4 แสดงถึงหน้าที่ของการสลับของช่วงอายุที่ 3 ซึ่งการแจ้งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด จำนวน 25 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 43.10 รองลงมาคือ การถาม จำนวน 9 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 15.51 และช่วงอายุที่ 3 ใช้การเชิญชวนมากเป็นอันดับสาม จำนวน 6 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 10.34 รองลงมาคือ การขอบคุณ จำนวน 5 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 8.62 การเน้นย้ำ จำนวน 4 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 6.89 การปลุกเสก จำนวน 3 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 5.17 การประชดประชัน จำนวน 2 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 3.44 และการสนับสนุนและการอวยพร พบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 1 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 1.72 ส่วนการอุทาน การแปล การร้องขอ และการสั่งไม่พบในช่วงอายุที่ 3

หน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่ของการสลับภาษาโดยจำแนกตามเพศพบว่า เพศชายมีการใช้การสลับภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ จำนวน 80 ครั้ง ส่วนผู้หญิงใช้หน้าที่ของการสลับภาษามากถึง 120 ครั้ง จากผลการทดสอบค่าไคสแควร์พบว่าเพศและหน้าที่ของการสลับภาษาไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นเพศจึงไม่มีผลต่อหน้าที่การสลับภาษา ซึ่งการสลับภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ ของเพศชายและเพศหญิงดังปรากฏในตารางที่ 6.3 ภาพที่ 6.5 และ ภาพที่ 6.6

ตารางที่ 6.3 แสดงจำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

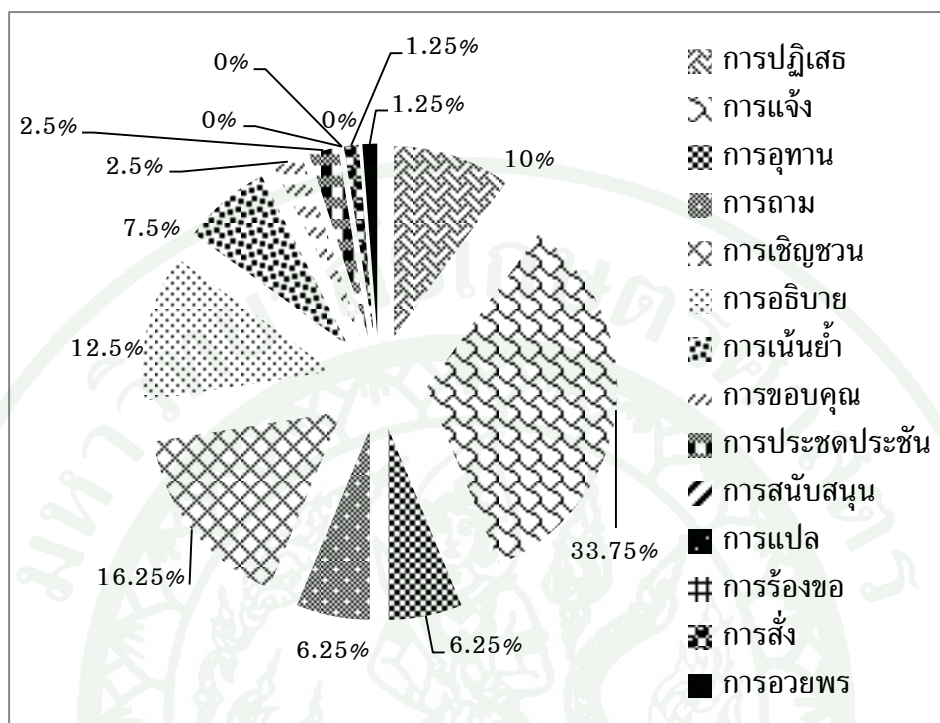
หน้าที่ของการสลับภาษา	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การปฏิเสธ	8	10.00	2	1.66
2. การแจ้ง	27	33.75	23	19.16
3. การอุทาน	5	6.25	14	11.66
4. การถาม	5	6.25	20	16.66
5. การเชิญชวน	13	16.25	8	6.66
6. การอธิบาย	10	12.50	11	9.16
7. การเน้นย้ำ	6	7.50	19	15.83
8. การขอบคุณ	2	2.50	5	4.16
9. การประชดประชัน	2	2.50	8	6.66
10. การสนับสนุน	-	0.00	5	4.16
11. การแปล	-	0.00	1	0.83
12. การร้องขอ	-	0.00	2	1.66
13. การสั่ง	1	1.25	2	1.66
14. การอวยพร	1	1.25	-	0.00
รวม	80	100	120	100

$$\chi^2 = 3.38$$

$$df = 13$$

$$p > 0.05 = 22.36$$

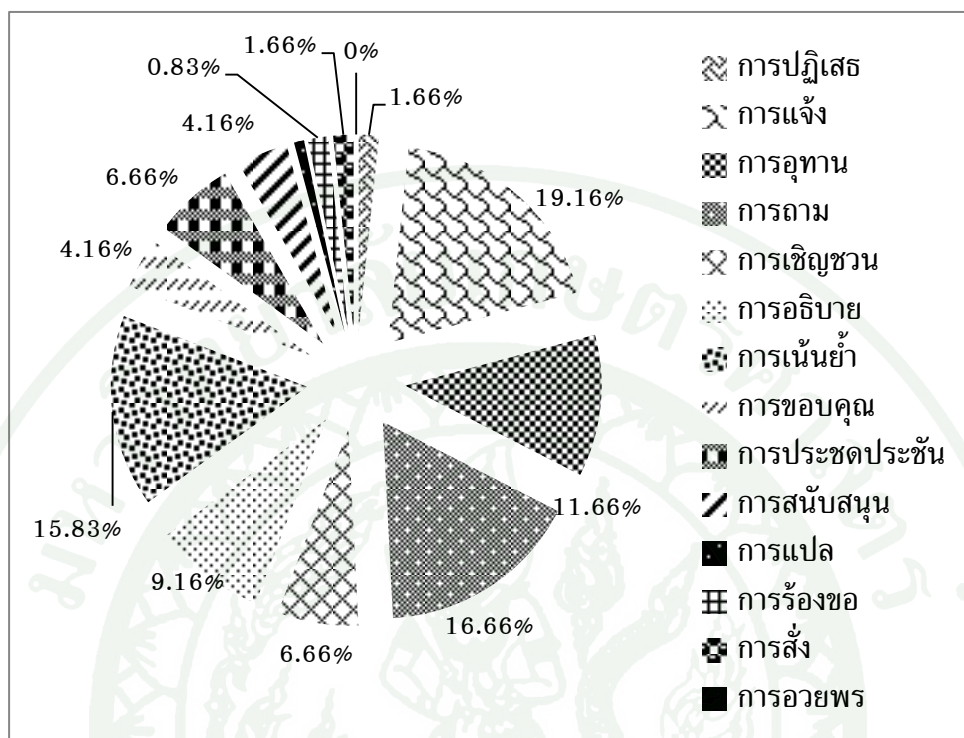
หน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

ภาพที่ 6.5 สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง เพศชาย

จากตารางที่ 6.3 และภาพที่ 6.5 พบว่าเพศชายใช้การแจ้งมากที่สุด จำนวน 27 สถานะ และการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 33.75 รองลงมาคือ การเชิญชวน จำนวน 13 สถานะ และการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 16.25 และใช้การอธิบายมากเป็นอันดับสาม จำนวน 10 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 12.5 รองลงมาคือ การปฏิเสธ จำนวน 8 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 10.00 การเน้นย้ำ จำนวน 6 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 7.5 การอุทานและการถามพบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 5 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 6.25 การขอบคุณและการประชดประชันพบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 2 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 2.50 การสั่งและการอวยพรพบในความถี่ที่เท่ากันเช่นเดียวกัน จำนวน 1 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 1.25 ตามลำดับ และเพศชาย ไม่ใช้การสลับภาษาเพื่อการสนับสนุน การแปล และการร้องขอ

หน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ภาพที่ 6.6 สัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง เพศหญิง

จากตารางที่ 6.2 และภาพที่ 6.6 จะเห็นว่าเพศหญิงใช้การสลับภาษาเพื่อการแจ้งมากที่สุด จำนวน 23 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 19.16 รองลงมาคือ การถาม จำนวน 20 สถานะและการแสดงความคิดเห็น สำหรับการเน้นย้ำ เพศหญิงใช้มากเป็นอันดับสาม จำนวน 19 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 15.83 รองลงมาคือ การอุทธรณ์ จำนวน 14 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 11.66 การอธิบาย จำนวน 11 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 9.16 การประชดประชันและการเชิญชวนพบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 8 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 6.66 การขอบคุณและการสนับสนุนพบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 5 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 4.16 การปฏิบัติ การร้องขอ การสั่ง พบในความถี่ที่เท่ากัน จำนวน 2 สถานะและการแสดงความคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 1.66 และการแปล จำนวน 1 สถานะและการแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้เพศหญิงไม่ใช้การอวยพรในการสลับภาษา

ตารางที่ 6.4 แสดงจำนวนและสัดส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาจำแนกตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่าง

หน้าที่ของการสลับ ภาษา	ช่วงอายุที่ 1		ช่วงอายุที่ 2		ช่วงอายุที่ 3	
	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง
1. การปฏิเสธ	4 (18.18)	2 (3.22)	1 (3.12)	- (0.00)	3 (11.53)	0 (0.00)
2. การแจ้ง	6 (27.27)	4 (6.45)	8 (25.00)	7 (26.92)	13 (50.00)	12 (37.50)
3. การอุทาน	2 (9.09)	13 (20.96)	3 (9.37)	1 (3.84)	- (0.00)	- (0.00)
4. การถาม	1 (4.54)	8 (12.90)	2 (6.25)	5 (19.23)	2 (7.69)	7 (21.87)
5. การเชิญชวน	2 (9.09)	2 (3.22)	8 (25.00)	3 (11.53)	3 (11.53)	3 (9.37)
6. การอธิบาย	3 (13.63)	7 (11.29)	5 (15.62)	4 (15.38)	2 (7.69)	- (0.00)
7. การเน้นย้ำ	2 (9.09)	13 (20.96)	4 (12.5)	2 (7.69)	- (0.00)	4 (12.50)
8. การขอบคุณ	1 (4.54)	- (0.00)	- (0.00)	1 (3.84)	1 (3.84)	4 (12.50)
9. การประชดประชัน	1 (4.54)	6 (9.67)	- (0.00)	1 (3.84)	1 (3.84)	1 (3.12)
10. การสนับสนุน	- (0.00)	3 (4.83)	- (0.00)	1 (3.84)	- (0.00)	1 (3.12)
11. การแปล	- (0.00)	1 (1.61)	- (0.00)	- (0.00)	- (0.00)	- (0.00)
12. การร้องขอ	- (0.00)	2 (3.22)	- (0.00)	- (0.00)	- (0.00)	- (0.00)
13. การสั่ง	- (0.00)	1 (1.61)	1 (3.12)	1 (3.84)	- (0.00)	- (0.00)
14. การอวยพร	- (0.00)	- (0.00)	- (0.00)	- (0.00)	1 (3.84)	- (0.00)
รวม	22 (100)	62 (100)	32 (100)	26 (100)	26 (100)	32 (100)

จากตารางที่ 6.4 กลุ่มตัวอย่างใช้การสลับภาษาทั้งหมด 14 หน้า ที่ ซึ่งมีความถี่ที่ต่างกันไปตามช่วงอายุและเพศ เพศหญิงช่วงอายุที่ 1 มีการสลับภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ มากที่สุด จำนวน 62 ครั้ง และเพศชายช่วงอายุที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีการสลับภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ น้อยที่สุด จำนวน 22 ครั้ง

การแจ้งซึ่งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด จะเห็นว่ากลุ่มที่มีการแจ้งมากที่สุด คือ เพศชายช่วงอายุที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 50.00 และเพศหญิงช่วงอายุที่ 1 ใช้การแจ้งน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.45 สำหรับการถามและการเน้นย้ำ ซึ่งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากเป็นอันดับสองรองจากการแจ้ง พบการถามพบมากที่สุดในเพศหญิงช่วงอายุที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 21.87 และเพศชายช่วงอายุที่ 1 เป็นกลุ่มที่ใช้การถามน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.54 ส่วนการเน้นย้ำพบมากที่สุดในเพศหญิงช่วงอายุที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 20.96 แต่ไม่พบการถามในเพศชายช่วงอายุที่ 3 ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่น ๆ ก็พบความถี่ที่ต่างกันไป บางหน้าที่ของการสลับภาษาก็ไม่พบในบางกลุ่ม

สรุป

จากการวิเคราะห์สถานะและการแสดงความคิดเห็นพบหน้าที่ของการสลับภาษาทั้งหมด 14 หน้า ที่ ได้แก่ การแจ้ง การถาม การเน้นย้ำ การอุทาน การเชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ การขอบคุณ การสนับสนุน การออกคำสั่ง การร้องขอ การประชดประชัน การแปล และการอวยพร ซึ่งการแจ้งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด รองลงมาคือการถามและการเน้นย้ำ และพบการเชิญชวนและการอธิบายพบมากเป็นอันดับสาม

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่ของการสลับภาษาโดยแบ่งแยกตามอายุพบว่า ช่วงอายุที่ 1 ใช้การอุทาน การเน้นย้ำ มากที่สุด รองลงมาคือ การแจ้งและการอธิบาย การถาม การประชดประชัน ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่น ๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการอวยพรในช่วงอายุที่ 1 สำหรับช่วงอายุที่ 2 พบการแจ้งมากที่สุด รองลงมาคือ การเชิญชวน การอธิบาย การถาม การเน้นย้ำ ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่น ๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการแปล การร้องขอ และการอวยพรในช่วงอายุที่ 2 ส่วนช่วงอายุที่ 3 ใช้การแจ้งมากที่สุด รองลงมาคือ การถาม การเชิญชวน การขอบคุณ ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่น ๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการอุทาน การแปล การร้องขอ การสั่ง ในช่วงอายุที่ 3

นอกจากนี้เมื่อแบ่งแยกตามเพศแล้วพบว่าเพศชายใช้การแจ้งมากที่สุด รองลงมาคือ การเชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่น ๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการสนับสนุน การแปล การร้องขอในเพศชาย ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาที่

พบในเพศหญิงมากที่สุด คือ การแจ้ง รองลงมาคือ การถาม การเน้นย้ำ การอุทธานตามลำดับ ส่วน
หน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการอวยพรในเพศหญิง

บทที่ 7

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

บทนี้นำเสนอข้อสรุปของงานวิจัยชิ้นนี้ ได้แก่ รูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ชนิดและหน้าที่ของการสลับภาษา รวมไปถึงการอภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊กนั้น เพื่อศึกษาการสลับภาษาผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสาน วิเคราะห์ชนิดและหน้าที่ของการสลับภาษา จากการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายถึงการส่งผลของอายุและเพศในการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอีสาน ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ได้มาจากการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น ตั้งแต่ วันที่ 30 พฤศจิกายน 2556 นับถอยหลังลงไปจบครบ 10 สถานะของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ใช้เฟซบุ๊กในเฟซบุ๊กของผู้วิจัย ที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย และมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีจำนวน 90 คน ซึ่งแบ่งเป็นเพศชาย 45 และเพศหญิง 45 คน ใน 3 ช่วงอายุ ได้แก่ ช่วงอายุที่ 1 อายุ 16-30 ปี ช่วงอายุที่ 2 อายุ 31-45 ปี ช่วงอายุที่ 3 อายุ 46 ปีขึ้นไป โดยแต่ละช่วงอายุนั้นแบ่งเป็นเพศชาย 15 คน และเพศหญิง 15 คน ผลการวิจัยกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

รูปแบบการใช้การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน

จากผลการศึกษาพบรูปแบบการสลับภาษาภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นทั้งหมด 4 รูปแบบโดยเรียงลำดับจากความถี่ที่พบมากที่สุดไปหาความถี่ที่พบน้อยที่สุด คือ 1) การใช้เฉพาะภาษาไทยกลาง 2) การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน 3) การใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน และ 4) การใช้ภาษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสาน

เมื่อจำแนกตามช่วงอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามช่วงอายุใช้ภาษาไทยกลางในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน ส่วนการใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสามจะพบในช่วงอายุที่ 2 และช่วงอายุที่ 3 และใช้ภาษาอื่นแทรกน้อยที่สุด แต่สำหรับช่วง

อายุที่ 1 นั้นจะใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสาม และใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานน้อยที่สุด สำหรับความสัมพันธ์ของช่วงอายุกับการสลับภาษานั้นพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะการแสดงความคิดเห็น

เมื่อจำแนกตามเพศพบว่าสัดส่วนและลำดับในการใช้ภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน คือ การใช้เฉพาะภาษาไทยกลางมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน และ การใช้ภาษาอื่นแทรกเข้ามาในภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสาม และการใช้ภาษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นน้อยที่สุด และการใช้ภาษาในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นของเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชนิดของการสลับภาษา

การวิเคราะห์ชนิดของการสลับภาษานั้นได้มาจากการวิเคราะห์จากสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นที่มีการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะเดียวกันเท่านั้น จำนวน 205 สถานะและการแสดงความคิดเห็น โดยพบชนิดของการสลับภาษาทั้งหมด 3 ชนิด คือ การสลับภาษาภายในประโยค การสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค โดยชนิดของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด คือ การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค รองลงมาคือ การสลับภาษาภายในประโยค และพบการสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด

เมื่อจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามช่วงอายุมีการใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด ช่วงอายุที่ 1 และ ช่วงอายุที่ 2 ใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาภายในประโยคน้อยที่สุด แต่ช่วงอายุที่ 1 ใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด นอกจากนี้ช่วงอายุมีความสัมพันธ์ต่อชนิดของการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชนิดของการสลับภาษาเมื่อแบ่งแยกตามเพศนั้นพบว่า เพศชายและเพศหญิงใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคมากที่สุด และเพศชายใช้การสลับภาษาภายในประโยคมากเป็นอันดับสอง และใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด แต่เพศหญิงใช้การสลับภาษาภายในประโยคและการสลับภาษาระหว่างประโยคในสัดส่วนที่เท่ากันมากเป็นอันดับ

สองรองจากการใช้การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค และเพศไม่มี
ความสัมพันธ์ต่อการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หน้าที่ของการสลับภาษา

จากการวิเคราะห์สถานะและการแสดงความคิดเห็นพบหน้าที่ของการสลับภาษาทั้งหมด
14 หน้าที่ ได้แก่ การแจ้ง การถาม การเน้นย้ำ การอุทาน การเชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ
การขอบคุณ การสนับสนุน การออกคำสั่ง การร้องขอ การประชดประชัน การแปล และการอวย
พร ซึ่งการแจ้งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด รองลงมาคือการถามและการเน้นย้ำ
และพบการเชิญชวนและการอธิบายพบมากเป็นอันดับสาม

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่ของการสลับภาษาโดยแบ่งแยกตามอายุพบว่า ช่วงอายุที่ 1 ใช้การ
อุทาน การเน้นย้ำ มากที่สุด รองลงมาคือ การแจ้งและการอธิบาย การถาม การประชดประชัน
ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการอวยพรในช่วง
อายุที่ 1 สำหรับช่วงอายุที่ 2 พบการแจ้งมากที่สุด รองลงมาคือ การเชิญชวน การอธิบาย การถาม
การเน้นย้ำ ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการแปล
การร้องขอ และการอวยพรในช่วงอายุที่ 2 ส่วนช่วงอายุที่ 3 ใช้การแจ้งมากที่สุด รองลงมาคือ การ
ถาม การเชิญชวน การขอบคุณ ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ พบในความถี่ที่น้อย
และไม่พบการอุทาน การแปล การร้องขอ การสั่ง ในช่วงอายุที่ 3 และช่วงอายุไม่มีความสัมพันธ์
ต่อหน้าที่ของการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้เมื่อแบ่งแยกตามเพศแล้วพบว่าเพศชายใช้การแจ้งมากที่สุด รองลงมาคือ การ
เชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ ตามลำดับ ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ พบในความถี่ที่
น้อย และไม่พบการสนับสนุน การแปล การร้องขอในเพศชาย ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาที่
พบในเพศหญิงมากที่สุด คือ การแจ้ง รองลงมาคือ การถาม การเน้นย้ำ การอุทานตามลำดับ ส่วน
หน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ พบในความถี่ที่น้อย และไม่พบการอวยพรในเพศหญิง และเพศไม่
มีความสัมพันธ์กับหน้าที่ของการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊กที่เป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างคือบุคคลที่สามารถใช้ได้ทั้งภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน ซึ่งภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่คือภาษาไทยกลาง และมีการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะและการแสดงความคิดเห็นเดียวกันมากเป็นอันดับสอง ส่วนการใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยถิ่นอีสานโดยมีภาษาอื่นแทรกเข้ามาพบมากเป็นอันดับสาม ส่วนการใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นอีสานในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็นนั้นพบในสัดส่วนที่น้อยที่สุด ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าในเครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งเป็นสื่อสาธารณะดังเช่นเฟซบุ๊กนี้ เป็นเครือข่ายสาธารณะที่บุคคลต่าง ๆ สามารถทำความรู้จักกันได้อย่างง่ายดาย มีบุคคลทุกเพศ ทุกวัยที่สามารถเป็นเพื่อนในเครือข่ายของเราได้ หรือแม้แต่คนที่อยู่กันคนละภูมิภาคที่ใช้ต่างภาษาหรือต่างภาษาถิ่นกัน เพราะฉะนั้นภาษาที่บุคคลต้องการสื่อออกมานั้นแล้วจะต้องเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ ในงานวิจัยนี้จึงมีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดในการตั้งสถานะและการแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นภาษากลางของคนไทยที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันของคนที่มีภาษาถิ่นที่แตกต่างกันนั่นเอง จากผลการศึกษาขัดแย้งกับผลการศึกษาของบงกช ฐานุตตม (2541) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทยถิ่นกลาง โดยในงานวิจัยของบงกช เป็นการศึกษาการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ โดยภาษาไทยกลางนั้นเป็นภาษาที่ใช้รองลงมาจากภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งจากการพบความขัดแย้งในผลการศึกษาอาจจะเนื่องมาจากงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาการสลับภาษาในสังคมออนไลน์ ดังนั้นการใช้ภาษาจึงแตกต่างจากการใช้ภาษาในการสนทนาในชีวิตประจำวันปกติ

ในการศึกษาชนิดของการสลับภาษาตามแนวคิดของของ Romaine (2000) นั้นที่แบ่งชนิดของการสลับภาษาตามตำแหน่งที่เกิดการสลับภาษา ได้แก่ การสลับภาษาภายในประโยค การสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค ในงานวิจัยนี้พบการสลับภาษาทั้งสามชนิดโดยที่การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคเป็นการสลับภาษาที่พบมากที่สุด รองลงมาคือ การสลับภาษาภายในประโยค และมีการใช้การสลับภาษาระหว่างประโยคน้อยที่สุด การสลับภาษาระหว่างประโยคและการสลับภาษาภายในประโยคนั้นพบในสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนของการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค เนื่องจากการสลับภาษาทั้งสองแบบค่อนข้างทำได้ยากกว่า โดยเฉพาะการสลับภาษาภายในประโยคมีการใช้น้อยเนื่องจากเป็นชนิดของการสลับภาษาที่ค่อนข้างซับซ้อน และทำได้ยากกว่า ดังที่ Hammink (2002) กล่าวถึงการการสลับภาษาชนิดนี้ว่าเป็นการสลับภาษาในระดับประโยคหรือวลี ซึ่งไม่เกิดขึ้นในระดับหน่วยคำหรือหน่วยเสียง และเป็นชนิดของการสลับภาษาที่มีความซับซ้อนเป็นอย่างมาก โดยที่ผู้พูดสามารถควบคุมระบบทางภาษาของทั้งสองภาษาได้อย่างพร้อมกันหรือในขณะเดียวกันได้นั่นเอง ดังนั้นจึงมีการใช้การสลับภาษาชนิดนี้น้อยที่สุด

ซึ่งการสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยคและการสลับภาษาระหว่างประโยคนั้นทำได้ง่ายกว่า สำหรับชนิดของการสลับภาษาที่พบนั้นสอดคล้องกับงานของ Tayjasanant and Robinson (2013) ที่พบการสลับภาษาทั้งสามชนิดด้วยเช่นเดียวกัน แต่สำหรับความถี่ในการสลับภาษาแบบต่าง ๆ นั้นก็จะแตกต่างกันไปตามบทเรียนที่แตกต่างกัน เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวเป็นการศึกษาการสลับภาษาของครูผู้สอนภายในห้องเรียน และสามารถพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 2 ได้ว่าชนิดของการสลับภาษาที่พบมากที่สุด คือ การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค ส่วนการสลับภาษาระหว่างประโยค และการสลับภาษาภายในประโยคพบในสัดส่วนที่น้อย

หน้าที่ของการสลับภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้จะพบว่าแตกต่างกันตามจุดประสงค์ในการสลับภาษาของแต่ละบุคคล ในงานวิจัยนี้พบถึง 14 หน้าที่ ได้แก่ การแจ้ง การถาม การเน้นย้ำ การอุทาน การเชิญชวน การอธิบาย การปฏิเสธ การขอบคุณ การสนับสนุน การออกคำสั่ง การร้องขอ การประชดประชัน การแปล และการอวยพร ซึ่งการแจ้งเป็นหน้าที่ของการสลับภาษาที่พบมากที่สุดเนื่องจากเฟซบุ๊กเป็นสื่อสาธารณะที่บุคคลต้องการโพสต์ข้อความต่างๆ เพื่อเป็นการแจ้งหรือประกาศอะไรบางอย่างให้คนอื่นได้รับรู้ในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต ดังนั้นการแจ้งจึงพบมากที่สุด ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาอื่นๆ ก็พบบ้าง เช่น การแปล ซึ่งก็อาจจะเกิดขึ้นได้ในเหตุการณ์ที่มีผู้ใช้ภาษาหรือคนละภาษาถิ่นกัน จึงเกิดความไม่เข้าใจกัน และทำให้เกิดการสลับไปใช้ภาษาที่สามารถเข้าใจได้ทั้งสองฝ่ายเพื่อแปลข้อความนั้นๆ เป็นต้น จากข้อสมมติฐานข้อที่ 3 ที่กล่าวว่าพบหน้าที่ของการสลับภาษามากมายซึ่งจะแตกต่างกันไปตามช่วงอายุและเพศของกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นจริง เช่น บางช่วงอายุมีการสลับภาษาเพื่อการอวยพร แต่บางช่วงอายุไม่มีการใช้การสลับภาษาดังกล่าว เป็นต้น สำหรับตัวแปรด้านเพศก็เช่นเดียวกันเพศชายและเพศหญิงก็มีการใช้หน้าที่ของการสลับภาษาที่แตกต่างกันออกไป จากงานวิจัยที่ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาก็จะเห็นว่าในแต่ละการศึกษา ก็จะพบหน้าที่ของการสลับภาษาที่แตกต่างกันออกไป มีทั้งเหมือนกัน และแตกต่างกันบ้าง เช่น จากงานวิจัยของ Chaiwichian (2007) พบหน้าที่ของการสลับภาษา 8 คุณลักษณะ ได้แก่ การเน้นย้ำ การร้องขอ การอธิบาย การเรียกความสนใจ การแสดงความขอบคุณ การถาม การโห่ และการอุทาน ส่วนการศึกษาของ Sert (2005) ที่ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาของครูและนักเรียน สำหรับหน้าที่ของการสลับภาษาของครูที่พบได้แก่ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (topic switch) การแสดงอารมณ์ (affective functions) และการกล่าวซ้ำ (repetitive) ส่วนหน้าที่ของการสลับภาษาของนักเรียนที่พบ ได้แก่ การใช้ภาษาอย่างเท่าเทียม (equivalence) การไม่เว้นระยะสนทนา (floor-holding) การกล่าวซ้ำ (reiteration) และ การควบคุมความขัดแย้ง (conflict control) และการศึกษาของ Reyes (2004) ที่ศึกษาหน้าที่ของการสลับภาษาในบทสนทนาของเด็กนักเรียน หน้าที่ของการสลับภาษาที่เด็กใช้โดยทั่วๆ ไปมากที่สุด ได้แก่ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา (topic shift) การอธิบาย (clarification) การเน้นย้ำ (emphasis) และการยินยอม (accommodation) เป็นต้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้ก็จะเห็นว่ามีความเหมือนกัน

งานวิจัยที่กล่าวข้างต้น และมีบางหน้าที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งทั้งนี้อาจจะขึ้นอยู่กับบริบทต่างๆ ที่อาจจะก่อให้เกิดการสลับภาษาในหน้าที่ที่แตกต่างกัน

ในประเด็นของความสัมพันธ์ของอายุและเพศกับการสลับภาษานั้น จากการทดสอบหาค่าไคสแควร์จะเห็นได้ว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างนั้นมีความสัมพันธ์กับการสลับภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นอายุจึงเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อการสลับภาษา และตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่การใช้ความถี่ในการใช้ภาษากลับไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยจะเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย ในทางกลับกันกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยจะมีการใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก แต่ในงานวิจัยนี้กลับพบว่าช่วงอายุที่ 1 เป็นช่วงอายุที่มีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานมากที่สุดจากทั้งหมดสามช่วงอายุ และเป็นช่วงอายุที่ใช้ภาษาไทยกลางน้อยที่สุดด้วย ส่วนช่วงอายุที่ 3 ที่ถือว่าอยู่ในวัยชราขึ้นกลับพบว่ามีการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานมากเป็นอันดับสอง

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการสลับภาษานั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นตัวแปรด้านเพศจึงไม่ได้ส่งผลต่อการศึกษาในงานวิจัยนี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบงกช ฐานุตตม (2541) ด้วยเช่นเดียวกันที่พบว่าตัวแปรเพศไม่มีผลต่อการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ด้วยเช่นเดียวกัน แต่มีความขัดแย้งสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าเพศมีผลต่อการสลับภาษา

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก ตามปัจจัยทางสังคม คือ ช่วงอายุ และเพศของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่ามีข้อจำกัดในการศึกษาและยังไม่ได้ครอบคลุมถึงปัจจัยอื่นๆ ที่อาจจะมีผลต่อการสลับภาษาที่เป็นประเด็นควรศึกษา หรือศึกษาเพิ่มเติม ซึ่งผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นการศึกษานำร่องไปสู่การศึกษาเกี่ยวกับการสลับภาษาในสังคมออนไลน์ จึงขอเสนอแนวทางสำหรับการศึกษาในอนาคตต่อดังนี้

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยทางสังคมอื่นๆ ที่อาจส่งผลต่อการสลับภาษา เช่น คู่สนทนา หัวข้อการสนทนา ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น

2. ควรมีการศึกษาการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นอื่น เช่น ผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นเหนือ ผู้ใช้เฟซบุ๊กถิ่นใต้ เป็นต้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะความเหมือนและความแตกต่างของการสลับภาษา

3. ควรมีการศึกษาการสลับภาษาของผู้ใช้เฟซบุ๊กอื่นอีสานจากสังคมออนไลน์อื่นๆ เช่น ทวิตเตอร์ (Twitter) อิน스타그램 (Instagram) เป็นต้น เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการศึกษา

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- โกวิท รัชรินทร์ทรงกุล. 2542. ภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านยะวิก ตำบลยะวิก อำเภอยะรังบุรี จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จรัสวิไล จรูญโรจน์, ม.ล. 2556. เทคนิคการวิจัยทางภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เพ็ญญา พวงประโคน. 2554. เฟซบุ๊ก ปรากฏการณ์เปลี่ยนโลก. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์. แปลจาก Kirkpatrick, D. 1953. The Facebook Affect: The Inside Story of the Company that is connecting the world.
- ทัตพิชา ชลวิสูตร. 2553. การใช้ภาษาสื่อสารในเว็บไซต์ www.pantip.com เพื่อพัฒนาความเข้าใจในรายวิชา ภาษาสื่อสารมวลชน. แผนงานขยายโอกาสและพัฒนาการศึกษา ประเด็นยุทธศาสตร์ การจัดการระดับอุดมศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- นันทนา อินทามะ และคณะ. 2547. การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม จังหวัดปราจีนบุรี. การศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2553. พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- บงกช ฐานุดม. 2541. การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ของนักศึกษาชาวไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาสกร จิตรไคร้ครวญ. 2553. ศึกษาเทคโนโลยีของสื่อใหม่และการนำเสนอตัวตนต่อสังคมกับพฤติกรรมสื่อสารบนเครือข่ายสังคมออนไลน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เมตตา ฟองฤทธิ์. 2555. “การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักจัดรายการวิทยุ ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดขอนแก่น.” การประชุมวิชาการระดับชาติมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 8 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 447-456.

ศยามล ไทระกูล. 2553. การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในนิตยสารของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2548. ภาษาในท้องสนทนาอินเทอร์เน็ต. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์ ปีที่ 21 ประจำปีการศึกษา 2548 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 21: 63-71

ลิเนหา วังคะฮาด. 2542. ภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านท่าคอยนาง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุชาดา วัฒนะ. 2549. ภาวะหลายภาษาในบ้านสวนใหญ่ ตำบลลำปลายมาศ อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุทธิรา ว่องพานิชเจริญ. 2540. การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของนักจัดรายการวิทยุภาค เอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อมรา ประสิษฐรัฐสินธุ์. 2532. คำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิสริยะ ไพรีพ่ายฤทธิ์. 2009. เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Online). http://about-kmrb.blogspot.com/2009_10_01_archive.html, 19 ธันวาคม 2556.

Barnard, R. and J. McLellan. 2013. Codeswitching in University English-Medium Classes: Asian Perspective. Bristol, UK: Multilingual Matters.

- Barnes, S. 2003 . **Computer-Mediated Communication: Human to Human Communication Across the Internet**. New Jersey: Pearson Education.
- Boyd, D. M. and N. B. Ellison. 2007. **Social Network Sites: Definition, history, and scholarship**. *Journal of Computer-mediated communication*, 13(1): 137-145.
- Blom, J. and J. Gumperz. 1972. **Directions in Sociolinguistics**. San Francisco, Holt: Rinehart and Winston.
- Chaiwichain, U. 2007. **Thai-English Code-switching of Student in the Mini English Program (MEP)**. Master of Art in English Language Studies Thesis, Suranaree University of Technology.
- Changyan, S. 2008. **A Study of Acquisition of Yi and Mandarin by Bilingual Preschoolers Yuxi, Yunnan: A Case Study of Children in Luohe Yi Village**. Master of Art (English) Thesis, Chiangrai Rajabhat University.
- Cresswell, J.W. 2013. **Qualitative Inquiry and Research Design**. Los Angeles, USA: SAGE.
- Crystal, D. 2002. **Language and the Internet**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hammink, J. E. 2000. **A Comparisons of the Code Switching Behavior and Knowledge of Adults and Children** (Online).
http://hamminkj.tripod.com/babel/CS_paper.htm, November 3 2013.
- Holmes, J. 2008. **An introduction to Sociolinguistics**, (3rd ed). London: Pearson.
- Jantao, R. 2002. **Code-mixing between Central Thai and Northeastern Thai of the Students in Khon Kaen Province**. The Degree of Master of Arts (Linguistics) Thesis Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

- Koziol, J. M. 2000. **Code Switching between Spanish and English in Contemporary American Society** (Online). <http://www.smcm.edu/aldiv/ilc/pdffdocs/koziol.pdf>, 3 November 2013.
- Lowi, R. 2005. "Codeswitching: An Examination of Naturally Occurring Conversation." **4th International Symposium on Bilingualism**, 5: 1393-1406.
- Dandee, P. 2003. **Code-switching between Thai and English in Students at International College Mahidol University**. Master of Arts (Linguistics) Thesis. Faculty of Graduate Studies, Mahodol University.
- Reyes, L. 2004. "Functions of Code Switching in Schoolchildren's Conversations." **Bilingual Research Journal**, 28 (1 Spring 2004): 77-98.
- Richard, J. C. and R. Schmidt. 2002. **Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics**. London: Longman.
- Romaine, S. 2000. **Language in Society: An Introduction to Sociolinguistics**, (2nd ed). New York: Oxford University Press.
- Sert, O. 2005. "The Functions of Code Switching in ELT Classrooms (Online)" <http://iteslj.org/Articles/Sert-CodeSwitching>, 20 December 2013.
- Shin, S.Y. 2010. "The functions of Code-switching in a Korean Sunday School." **Heritage Language Journal**, 7(1) Winter: 91-116.
- Soon, S. K. 1987. **Functions of Code-switching in Malaysia and Singapore**. The English Teacher. Malaysia : Universiti Kebangsaan Malaysia.
- Stapa, S. H. and A.H. Shaari. 2012. "Understanding Online Communicative Language Features In Social Networking Environment." **GEMA Online™ Journal of Language Studies** 817, 12(3), Special Section, September 2012: 113-141.

Tayjasanant, C and M.G. Robinson. 2013. **“Codeswitching in Universities in Thailand and Bhutan.** In Barnard, R & Mclellan, J. 2013. Codeswitching in University English–Medium Classes: Asian Perspective. Bristol, UK: Multilingual Matters.

Wardhaugh, R. 2006. **An introduction to sociolinguistics.** New York: Basil Blackwell.

Yletyinen, H. 2004. **The function of codeswitching in EFL classroom discourse.** A Pro Gradu Thesis in English. Department of Languages, University of Jyväskylä, Finland.

Zirker, K. A. H. 2007. **Intrasentential vs. Intersentential Code Switching in Early and Late Bilinguals.** Master of Art (Linguistics). Brigham Young University.

แบบทดสอบรูปแบบการใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านคิดว่าในแต่ละสถานะและการแสดงความคิดเห็นตรงกับรูปแบบการใช้ภาษาแบบใด โดยกำหนดให้ตัวอักษร T = ภาษาไทยกลาง N = ภาษาไทยถิ่นอีสาน N+T = ภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานะหรือการแสดงความคิดเห็นเดียวกัน และ O = การใช้ภาษาอื่นแทรกในภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน แต่ถ้าท่านไม่เห็นด้วยกับรูปแบบการใช้ภาษาที่กล่าวไปแล้วข้างต้น โปรดระบุในช่องรูปแบบอื่นๆ

ลำดับ สถานะ	สถานะและ การแสดงความคิดเห็น	รูปแบบการใช้ภาษา				
		T	N	T+N	O	อื่นๆ (ระบุ)
1	- เงินทั้งนั้น 55555+ - จึกคือกัน - บ่ ข่อยกินบ่เป็น ข่อยเสียเปรียบเจ้า					
2	-สุราชนาวมาก อ้อบ่แมนฝนตก ฝนตก					
3	-บรรยากาศยามเช้าที่สดใสรับ -บ่สู้หยังคุณครูหนอง -บ้านผู้บ่าวเฒ่า					
4	-โสด... อย่างเป็นทางการ!!!! จิงๆ บ่มี เจ้าของแล้ว ช่วงโปรด มาต่อไฟกะต่าย					
5	-อยู่กรุงเทพ อยากกลับบ้าน คิคิ -มีข่าวดีครับครับพี่ดีเจแมน อีอิ -แตรมี 50 70 100 เอาอันไหนอะ 5555 -พี่น้อง พี่กานฮอดบ้านแล้วบ้อครับ					
6	- ซำบายดีจร้า..เสาร์เพื่อน ๆหยุดแต่หนู เข้าเวรค่ะ					
7	-เข้ากันตรงไหนวะ 55555+ -5555+ถ่ายรูปยิ้มบ่เป็นคัพ					
8	-ไปจกตาเด็กน้อยแค่ได้สองมือ อู้สิกว่า สิเป็นไข่ โตฮ้อนชะแล้วว -ขอบคุณสำหรับกำลังใจดีดีจากทุกคน -ยังบ่ทันโตปานได้ครู					

ลำดับ สถานะ	สถานะและ การแสดงความคิดเห็น	รูปแบบการใช้ภาษา				
		T	N	T+N	O	อื่นๆ (ระบุ)
9	-ขอขอบคุณ ท่านผอ ประสบโชค ภาคคำ และคุณนาย ที่มาเยี่ยมถึงบ้านครับ -บ่มีหยั่งดอก -มาทานข้าวที่บ้านในโอกาส เคยร่วมงาน กันที่กลุ่มเครือข่าย					
10	-ผมเป็นข้าราชการ ครับ -ย่านแม่นยู					

แบบทดสอบชนิดของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านคิดว่าในแต่ละสถานะและการแสดงความคิดเห็นตรงกับชนิดของการสลับภาษาใด โดยกำหนดให้ Intra-CS = การสลับภาษาภายในประโยค Inter-CS = การสลับภาษาระหว่างประโยค และ Tag CS = การสลับภาษาโดยการแทรกคำหรือวลีภายในประโยค แต่ถ้าท่านไม่เห็นด้วยกับชนิดของการสลับภาษาที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ให้ท่านระบุชนิดของการสลับภาษาอื่นในช่องอื่น ๆ

ลำดับสถานะ	สถานะและการแสดงความคิดเห็น	ชนิดของการสลับภาษา			
		Intra-CS	Inter-CS	Tag CS	อื่น ๆ (ระบุ)
1	ไปดูปะการังด้วยเต๋อ ณ หาด วงเต๋อน				
2	ไม่อยู่ไปได้ตัวว 55				
3	งานบ่มีเฮ็ด เบื่อจัง ๆ				
4	ซำบายดีจร้า..เสาร์เพื่อน ๆ หยุตแต่หนูเข้าเวรคะ				
5	มือนี้นั้สมัครเป็นคนแบกข้าวโพดคั้บ ป้าเจ้าของสวนแกบอกว่า หล่อเกินไป 555				
6	อากาศร้อนทำเอาปวดหัว #เฮ็ดจังได้ ดี				
7	เฮ็ดบ่เปนดอก ฟื้รับเค้ามาขายคะ				
8	มันเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือตัว ล่ะเพื่อน				
9	ขอบคุณหลาย ๆ เต๋อสำหรับผู้ที่จะเป็นเจ้าภาพ วัน เวลา เต๋ียวก่อนเต๋อ คุณนายเวลายังไม่พอคะ				
10	กะสิกลับบ้านเนอะ อยากกลับบ้านคิ้อกันเดะ				

แบบทดสอบหน้าที่ของการสลับภาษาไทยกลางและภาษาไทยถิ่นอีสานในเฟซบุ๊ก

คำชี้แจง: จากสถานะและความคิดเห็นที่กำหนดให้ ให้ท่านระบุถึงหน้าที่ของการสลับภาษาขอข้อความที่ขีดเส้นใต้

ลำดับสถานะ	สถานะและ การแสดงความคิดเห็น	หน้าที่ของการสลับภาษา
1	สถานะ: เงินทั้งนั้น 55555+ A: หลายต้นหลายหมื่นต้นน S: จักคือกัน (ไม่รู้เหมือนกัน) B: ขายแล้วเลี้ยงเสือจกลังแฉ่ด้อละ leo (ขายแล้วเลี้ยงเสือสกลังหน้อยนะ) S: บ่ ข่อยกินบ่เป็น ข่อยเสียเปรียบเจ้า 55555+ (ไม่ ฉันกินไม่เป็น ฉันจะเสียเปรียบเธอ)	
2	สถานะ: ขอขอบคุณ ท่านผอ ประสบโชค ภาคคำ และ คุณนาย ที่มาเยี่ยมถึงบ้านครับ A: ถามแน...ท่าน ผอ. มีหยัง ??? ที่กึ่งยังบ่ฮู้...เห็นชวน ไปทานข้าวที่บ้าน...ต้องมีรายการแน่อน... (ถามหน้อย...ท่านผอ.มีอะไรที่กึ่งยังไม่รู้) S: บ่มีหยังดอก (ไม่มีอะไรหรอก) S: มาทานข้าวที่บ้านในโอกาส เคยร่วมงานกันที่กลุ่ม เครือข่าย A: ครูวี...เพิ่งกลับมาบ้านนี้...ครูเอื้อยบอกว่าเจอกัน สงกรานต์...ณ บัดนี้ มิดจีหรี (ครูวีเขากลับมาบ้านแล้ว)..... (มิดจีหรี=เจียบมาก)	
3	โสด... อย่างเป็นทางการ!!!! จิงๆ บ่มีเจ้าของแล้ว ช่วง โปรด มาเต๋อไผกะตาย (จิงๆไม่มีเจ้าของแล้ว ช่วง โปร มาเลยใครก็ได้)	

ลำดับ สถานะ	สถานะและ การแสดงความคิดเห็น	หน้าที่ของการสลับภาษา
4	สถานะ: ขอแสดงความเสียใจกับครอบครัวกับอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนรถบรรทุกอ้อยที่จอดเสียอยู่ข้างถนนในตำบลศรีแก้วทำให้มีผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนี้ 1 คน ในอนาคตอันใกล้โรงงาน คนปลูก และผู้นำชุมชน เราคงต้องหามาตรการป้องกันระยะยาว เพราะบาดเจ็บหลายรายแล้ว และตายหลายศพแล้ว เช่นเดียวกัน A: เสียใจด้วยค่ะ B: เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ศรีแก้วเบาะพี (เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ศรีแก้วเหรอฟี) S: <u>แมน คนที่เสียชีวิตคือ น้องเปิ้ล บ้านแถวๆบ้าน ผญบจันทร หมู่ 3 (แมน = ใช้)</u>	
5	สถานะ: ยังศรัทธาอีกอยู่แต่แอบจนเนื้อคู่ พ้อแต่คนที่ฮักบ่จริง...(ยังศรัทธาอีกอยู่แต่แอบจนเนื้อคู่ เจอแต่คนที่รักไม่จริง) S: <u>โอ้ยโอ้ยโอ้ยโอ้ยผู้ชาย แย่ละสิบลึง A</u>	
6	สถานะ: คนข้างๆ พี่สาวหนูทั้งสองคนคะคุณพี่..คือกันบ่ (เหมือนกันไหม)	
7	สถานะ: พี่ชายที่แสนดี เอามาฝาก ย้ำว่าให้เอาแช่ช่องฟรีชนะ มันจะอร่อยมาก เอ่อ....ห้องน้องมีตู้เย็นที่ไหนละ A: กระติกน้ำแข็ง ๗๐ บาท กับน้ำแข็งแค่นี้ก็ได้แล้วจะ S: อ้ายเลว่าให้แช่ให้มันเป็นน้ำแข็ง (แสบอกว่าให้แช่มันเป็นน้ำแข็ง) A: งั้นวิ่งไปห้องเย็น ตอนนี้สิ กว่าจะเลิกงานคงได้ที่ อออิ S: ง่า.... เทอๆ สงกรานกลับบ้านป่าว กลับด้วยจิ กลุ่มจายยยย มารับหน่อย A: กลับ แต่วันศุกร์ แล้วจะ A: รถตู้ นันติหละ ตอนนี้ขับช้าแล้ว (นันทินะลิ) S: <u>ฮ่วย!!! วันเสาร์ค่อยกลับนะ นะ</u>	

ลำดับ สถานะ	สถานะและ การแสดงความคิดเห็น	หน้าที่ของการสลับภาษา
8	สถานะ: เลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดน้องสาว เสริมสวยแล้ว A: เป็นตะแซบเนาะ (นำทานเนอะ) S: แซปยุเพื่อน มาเด้อ..เพื่อนมาแล้วแสงทางนี้ (อ่อยนะเพื่อน มาทานด้วยกันเพื่อน มาทานข้าวเย็นให้ เรียบร้อยที่นี้)	
9	สถานะ: ไปให้กำลังใจทีมสภานักเรียนจัดสถานที่ปัจฉิมนิเทศ A: คิดถึงคุณครูจังเลย S: <u>A ยุติมีแสงเด้อครับ</u> A: จร้า คือกันเด้อคะ (คะ เช่นกันนะคะ)	
10	สถานะ: แม่ก็เคยบอกอยู่นะว่าเวลามีคนมาตำเรา ให้เรา เงิบไว้อย่าไปโต้ตอบมัน แต่ถ้ามันตำเรามากไป ก็ให้รับจัดมันซะ ส่วนค่าปรับเดียว แม่จะจ่ายเอง A: จั๋ว S: <u>เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนนิ</u> (เพื่อนเป็นอะไรของเพื่อนเธอ) A: อีอิ	

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล
วัน เดือน ปี ที่เกิด
สถานที่เกิด
ประวัติการศึกษา

นางสาวพิชารีย์ เกะน้ำใส
วันที่ 30 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2532
จังหวัดร้อยเอ็ด
ศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง)
สาขาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

